

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 119 / II Legislatura / Vuitè període

Dimecres, 23 de desembre de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 84

Cinquena i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i tres minuts.

Junta de Sanejament

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 155, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 153) (DPSC-P, 118).

Esmena del G. Socialista (núm. 156, a la totalitat)

Torn a favor : I. Sr. Manuel Nadal (S), juntament amb l'esmena núm. 159 (p. 5568).

Torn en contra : I. Sr. Masó (CiU) (p. 5570).

Posició dels grups : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 5573) i I. Sr. Curto (P) (p. 5574).

Votació esmenes núms. 155 i 156 : rebutjades per 30 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions (p. 5574).

Junta de Residus

Esmena del G. Socialista (núm. 157, a la totalitat)

Torn a favor : I. Sr. Abelló (S) (p. 5574).

Torn en contra : I. Sr. Masó (CiU) (p. 5576).

Votació : rebutjada per 23 vots a favor, 47 en contra i 9 abstencions (p. 5577).

Junta d'Aigües

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 158, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 153) (DPSC-P, 118).

Esmena del G. Socialista (núm. 159, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 156).

Votació esmenes núms. 158 i 159 : rebutjades per 26 vots a favor, 47 en contra i 5 abstencions (p. 5577).

Institut Català del Sòl

Esmena del G. Socialista (núm. 160, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Oliart (S)*, juntament amb la part referent a a ADIGSA de l'esmena núm. 173 (p. 5577).

Torn en contra : *I. Sr. Vila i Fontcuberta (CiU)* (p. 5580).

L'I. Sr. Oliart intervé per una qüestió tècnica (p. 5582).

Votació : *rebutjada per 16 vots a favor, 51 en contra i 8 abstencions* (p. 5582).

Comissió de Ports de Catalunya

Esmena del G. Socialista (núm. 161, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 5582).

Torn en contra : *I. Sr. Masó (CiU)* (p. 5583).

Votació : *rebutjada per 22 vots a favor, 51 en contra i 8 abstencions* (p. 5584).

Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 162, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 5584).

Esmena del G. p. Popular (núm. 163, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Santacreu (P)* (p. 5586).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Graells (CiU)* (p. 5587).

Posició dels grups : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 5588).

L'I. Sr. Curto (P) (p. 5589) i *l'I. Sr. Graells (CiU)* intervenen per al·lusions (p. 5589).

Posició dels grups : *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 5589).

Votació esmenes núms. 162 i 163 : *rebutjades per 33 vots a favor, 61 en contra i 5 abstencions* (p. 5590).

Departament de Treball

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 164, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. García Sánchez (PSUC)* (p. 5590).

Esmena del G. Socialista (núm. 166, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. García i Sáez (S)* (p. 5591).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Castellnou (CiU)* (p. 5592).

Votació esmenes núms. 164 i 166 : *rebutjades per 27 vots a favor, 47 en contra i 4 abstencions* (p. 5593).

Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 168, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 5593).

Esmena del G. Socialista (núm. 169, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 5594).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Castellnou (CiU)* (p. 5594).

Votació esmenes núms. 168 i 169 : *rebutjades per 26 vots a favor, 47 en contra i 3 abstencions* (p. 5594).

Departament d'Indústria i Energia

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 170, a la totalitat)

Retirada abans.

Esmena del G. Socialista (núm. 171, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Olivé (S)*, juntament amb la part referent al CIDEM de l'esmena núm. 173 (p. 5595).

L'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 5596) i *l'I. Sr. Riera i Olivé (S)* intervenen per al·lusions (p. 5596).

Torn en contra : *I. Sr. Cardús (CiU)* (p. 5596).

Votació : *rebutjada per 19 vots a favor, 52 en contra i 6 abstencions* (p. 5597).

Departament de Comerç, Consum i Turisme**Institut Català del Consum**

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 172, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 5597).

Torn en contra : *I. Sra. Neras (CiU)* (p. 5598).

Votació : *rebutjada per 6 vots a favor, 52 en contra i 19 abstencions* (p. 5598).

Empreses Públiques

Esmena del G. Socialista (núm. 173, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Ayguadé (S)*, en les parts referents a l'IRTA i a Agrícola Experimental, SA (p. 5598).

Torn en contra (part referent al CIDEM, esmena núm. 171) : *I. Sr. Coll i Majó (CiU)* (p. 5599).

Torn en contra (part referent a l'IRTA) : *I. Sr. Sunyer (CiU)* (p. 5600).

Torn en contra (part referent a Agrícola Experimental, SA) : *I. Sr. Graells (CiU)* (p. 5600).

L'I. Sr. Ayguadé (S) intervé per al·lusions (p. 5601).

Votació : *rebutjada per 19 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions* (p. 5601).

El M. H. Sr. President anuncia el decaïment de les esmenes reservades de l'article 1 (p. 5601).

Text del Dictamen (article 1 i títols)

Votació : *aprovats per 59 vots a favor, 20 en contra i cap abstenció (p. 5601).*

La sessió se suspèn a tres quarts de tres del migdia i sis minuts i es reprèn a dos quarts de sis de la tarda i sis minuts.

Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els Jocs gestionats per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 5604).*

Propostes de conclusió no acceptades per la Comissió

Propostes del G. Socialista

Torn a favor : *I. Sr. Sala (S) (p. 5607).*

Propostes del G. p. d'Esquerra Republicana

Torn a favor : *I. Sr. Alay (ER) (p. 5613).*

Propostes del G. p. del PSUC

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5615).*

Propostes del G. p. Popular

Torn a favor : *I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5621).*

Posició dels grups : *I. Sr. Alay (ER) (p. 5627), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5628), I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5629), I. Sr. Casares (S) (p. 5629) i I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 5630).*

L'H. Sr. Armet (S) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 5633).

Votació de la conclusió primera (Dictamen) : *aprovada per 71 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 5633). I. Srs. diputats de diversos sectors de l'hemicicle no s'alcen en cap de les tres crides a votació.*

Votació de les conclusions segona, tercera, quarta i onzena (Dictamen) : *aprovades per 66 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 5633). I. Srs. diputats de diversos sectors de l'hemicicle no s'alcen en cap de les tres crides a votació.*

Votació de les conclusions cinquena, sisena, setena i vuitena (Dictamen) : *aprovades per 66 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció (p. 5633). I. Srs. diputats de diversos sectors de l'hemicicle no s'alcen en cap de les tres crides a votació.*

Votació de les conclusions novena i desena (Dictamen) : *aprovades per 66 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 5633). I. Srs. diputats de diversos sectors de l'hemicicle no s'alcen en cap de les tres crides a votació.*

Votació de la proposta de conclusió segona, primera del G. Socialista : *rebutjada per 37 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 5633).*

Votació de la proposta de conclusió dissetena, del Grup d'Esquerra Republicana : *rebutjada per 37 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 5633).*

Votació de la proposta de conclusió cinquanta-tresena, punt 6, del G. p. del PSUC : *rebutjada per 37 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 5633).*

Votació de la proposta cinquanta-quatrena, del Grup Popular : *rebutjada per 37 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 5634).*

Votació de les propostes de conclusió cinquanta-cinquena, cinquanta-sisena, cinquanta-setena, cinquanta-vuitena, cinquanta-novena i seixantena, llevat del punt 8.3, del Grup Popular : *rebutjades per 4 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 5634). I. Srs. diputats de diversos sectors de l'hemicicle no s'alcen en cap de les tres crides a votació.*

Proposta perquè la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local tramiti directament i en lectura única el Projecte de Resolució de Transferències de Serveis de la Corporació Metropolitana de Barcelona (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Votació de la Proposta : *aprovada per unanimitat (p. 5634).*

La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del vespre i dos minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oidor de Comptes i els lletrats Srs. de Alfonso i Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

La primera esmena que hem de considerar és la 155, de la qual és titular el Partit Socialista Unificat de Catalunya. És una esmena corresponent a la Junta de Sanejament. Per defensar aquesta esmena, tinc el gust de donar la paraula... (Ll. Sr. García Sánchez demana per parlar.) Digueu, si us plau.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ (de l'escó estant) : Señor Presidente, fue defendida ayer ya esta enmienda.

El Sr. PRESIDENT : Retirada?

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ : No, no, defendida. Ayer, por Màrius Díaz.

El Sr. PRESIDENT : Ah, està defensada?

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ : Es que hizo la defensa global.

El Sr. PRESIDENT : Anem a fer, doncs, ara presentem l'esmena 156, del Partit Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : Senyor President, senyores i senyors diputats, defensaré conjuntament l'esmena número 156 i la 159.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, gràcies.

El Sr. MANUEL NADAL : A la Junta de Sanejament i a la Junta d'Aigües. En realitat, és una esmena al conjunt de la política hidràulica del Govern de la Generalitat i al conjunt de l'Administració hidràulica de la Generalitat de Catalunya, perquè, tal com va dir ahir el senyor Jaume Vila, potser és veritat que la política territorial a Catalunya es fa en un edifici que té uns pilars, i que un pilar potser és la Direcció General d'Obres Hidràuliques, que és qui ha de coordinar la política hidràulica de la Generalitat. Per tant, l'esmena és una esmena a tota la política hidràulica, des de la Direcció General d'Obres Hidràuliques, que coordina la política hidràulica, coordina la Junta de Sanejament i la Junta d'Aigües, i, per tant, d'alguna manera, de manera absurda, avui hem de fer una esmena a la totalitat a la Junta de Sanejament i a la Junta d'Aigües, però en teoria no la podem fer a la Direcció General d'Obres Hidràuliques, que és qui és responsable d'aquestes polítiques, però valgui la pena dir, doncs, que l'esmena és al conjunt d'aquesta política hidràulica de la Generalitat.

Per què el Grup Socialista fa aquesta esmena? En primer lloc, perquè considerem que no respon a les necessitats de Catalunya per a l'any 88, i, si volen els senyors diputats, des del punt de vista formal no respon a la societat de Catalunya per a l'any 88 perquè els programes que ens presenten són els programes de l'any 87. El senyor Curto és l'especialista de les fotocòpies; doncs, aquest programa són fotocòpies de l'any anterior, són fotocòpies de l'any anterior i no s'han molestat ni a esborrar la xifra dels anys. Continuen dient : «aquests són els objectius del Govern de la Generalitat per a l'any 87.»

Però, és clar, si mirem nosaltres quins són els programes, veurem que hi ha tres programes fonamentals : el de saneja-

ment i proveïment d'aigües, el de recursos hidràulics i el de regadius. Però, si ens entremenim a mirar què es diu en aquests programes, veurem que l'únic que se'ns diu és «finalitzar obres», «formular plans», «estudis i projectes», «ajudes als municipis», «finalització d'obres complementàries d'abastament iniciades», «finalització d'obres de sanejament iniciades», «solució de problemes puntuals i d'abastament», «estudis i projectes de millores d'infraestructures», etcètera. Només ens plantegen uns objectius de finalització d'unes obres. Per què? Perquè els pressupostos de l'any anterior, de l'any 87, eren els primers pressupostos que es feien després dels traspassos de matèries hidràuliques, i era evident que l'any 87 vostès no podien fer una política hidràulica pròpia, perquè tenien la seva política marcada per les directrius que encara venien donades pel govern anterior abans dels traspassos, i, per tant, la política ja venia d'alguna manera dictada en funció dels traspassos. Però aquest any vostès això no ho podien fer. Aquest any vostès tenen competència plena ja, no tenen una política que els ve marcada pels traspassos. I vostès no han canviat d'objectius, continuen dient que els seus objectius són de finalitzar les coses que ja havien iniciat els governs anteriors en la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental.

I és evident que Catalunya, en matèria hidràulica, té uns problemes a resoldre, i uns problemes molt importants. El problema de l'aigua —ho deia el senyor Esteve Tomàs ahir— és un problema cabdal per a Catalunya; és el coll d'ampolla que limita el creixement de Catalunya i el creixement de moltes zones de Catalunya. Hi ha molts municipis que no tenen aigua regular, no tenen un subministrament d'aigua regular a la seva població, encara. Més de cent municipis de Catalunya sense subministrament regular d'aigua potable. Hi ha moltes zones que veuen el seu creixement —per exemple el turístic—, limitat per la falta d'aigua : la zona de la Costa Brava. I vostès no fan una política per resoldre el problema de l'abastament d'aigües, només ens diuen : «solució puntual als problemes d'abastament d'aigües». Cal una política decidida per resoldre la problemàtica de les aigües, i vostès no ho fan. Catalunya té set en aquests moments, i, a més, algunes de les obres que fan per resoldre aquest problema de la set, les fan, francament, malament : el canal de les Baixes Garrigues, que, a mig funcionar, s'estavella pel mig, rebenta i no serveix per a res. Cal una política decidida per resoldre el problema de la set de Catalunya, i vostès no ho fan.

Un segon objectiu important que haurien de fer vostès : el de lluitar contra les riuades. Aquest any ha estat un any especial en el tema de riuades; Catalunya està en una zona mediterrània en què hi ha pluges torrencials, que fan difícil, doncs, tenir uns cursos fluvials que normalment resolguin el tema de l'aigua. Però vostès han de fer una política per resoldre aquests problemes, i aquest any vostès saben que al País Valencià el Pressupost de la Generalitat Valenciana ha caigut per terra perquè no afrontava la problemàtica de les riuades. Aquí a Catalunya hi ha unes riuades, i ni ho contemplen, ni ho contemplen! I vostès, doncs, un dels seus objectius hauria de ser el de la correcció de la xarxa hidrològica catalana, i el que fan aquest any és disminuir el pressupost respecte a la partida de l'any anterior.

Cal, per tant —ho repeteixo—, marcar uns objectius : subministrament d'aigües, correcció de la xarxa hidrològica,

lluitar contra la set de Catalunya, lluitar contra les inundacions, evitar el perill de les inundacions. Aquests són els dos grans objectius, i, evidentment, potser hi ha el tercer, que és també el de treballar per solucionar la problemàtica del camp català d'aquelles zones de regadiu o d'aquelles zones que han de ser de regadiu, que poden augmentar la producció. Però, ho repetixo, els seus objectius són els de l'any 87, objectius de finalitzar coses iniciades per la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental.

Però aquest pressupost encara té una mancança més important, segons aquest Diputat. Mancança que ve pel desconeixement —sembla— per part de la Conselleria o per part de la Junta de Sanejament o dels òrgans..., de la Direcció General d'Obres Hidràuliques, que ha de coordinar la Junta de Sanejament i la Junta d'Aigües, que s'ha aprovat una Llei de l'Administració Hidràulica de Catalunya. Perquè vostès saben que la Llei de l'Administració Hidràulica de Catalunya diu: «Direcció General coordina, impulsa», i diu: «executen Junta d'Aigües i Junta de Sanejament». Però, és clar, aquest Diputat es llegeix les memòries i les memòries continuen parlant de la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental com a òrgan executor de la política hidràulica de Catalunya, quan la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental ja no existeix; existeix la Junta d'Aigües, i el mínim que podien haver fet era, havent aprovat una llei el mes de juliol de l'any passat, adaptar els pressupostos d'aquest any a aquella Llei, i no ho han fet; jo penso que això és greu.

A mi em preocupa també que en el Govern de la Generalitat hi ha una conselleria, que és la Conselleria de Governació, que jo considero que és una conselleria-pop, que té braços que agafen competències a cada una de les altres conselleries del Govern. A mi em sorprèn veure que la Conselleria de Governació té una partida de 75 milions de pessetes per a la cobertura de la xarxa d'aigües. Escolti'm, l'Administració hidràulica de Catalunya és Direcció General d'Obres Hidràuliques, Junta de Sanejament i Junta d'Aigües? Doncs, el Conseller de Governació, si té 75 milions, que els doni, però facin la política vostès; no deixin que tinguin un braç allà que entri en les seves competències. Una altra partida de la Conselleria de Governació: 300 milions per a obligacions financeres meritades pels préstecs de les riudes. Jo crec que tota aquesta política l'ha de fer l'Administració hidràulica de Catalunya, no la Conselleria de Governació. Per tant, senyor Conseller, li recomano que en el futur demani al senyor Bassols —o al Conseller que sigui en el futur— que aquesta competència la hi deixi exercir a vostè.

Per acabar amb aquesta línia de política hidràulica general, jo crec que Catalunya té uns greus problemes hidràulics —els acabo d'esmentar—, i aquests grans problemes s'han de resoldre a través de l'elaboració del Pla Hidrològic de Catalunya, en allò que és competència del Govern de la Generalitat. Vostès tenen la competència per fer aquest Pla Hidrològic en allò que és competència seva, i, a més, vostès tenen competències per a «promoure i executar, si s'escau», —diu la Llei— «les actuacions de política hidràulica que són necessàries per a pal·liar els dèficits i els desequilibris que hi ha a Catalunya». Vostès han de fer això: han de programar i executar les obres per afrontar els grans desequilibris que en aquests moments hi ha en la política hidràulica de Catalunya; vostès ho poden fer. Primer han de fer la planificació, el Pla Hidrològic, i després

han de fer aquestes obres, perquè la Llei els mana aquesta obligació i vostès l'han d'assumir.

Però jo m'he fixat també en el que són els pressupostos dels braços executors: la Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament, i en la Junta de Sanejament el Grup Socialista ja insisteix amb una esmena i amb uns arguments que potser són coneguts pel conjunt de la Cambra, però que pel fet de ser coneguts no deixen de ser importants. El Grup Socialista ha expressat repetides vegades la seva disconformitat amb la gestió financera de la Junta de Sanejament, i aquests pressupostos no fan res per corregir els errors que s'han comès —a l'entendre del Grup Socialista— en el passat. Quins són els errors que per part nostra es cometien a la Junta de Sanejament en la seva gestió financera, i que el pressupost continua insistint-hi? En primer lloc, nosaltres veiem que el pressupost que avui se'ns ha donat a consideració no és el pressupost que es va sotmetre a consideració de la Junta de Sanejament. La Junta de Sanejament... I, per tant, avui no em diguin que els representants de la Federació de Municipis de Catalunya han aprovat aquest pressupost, perquè el que va ser sotmès a consideració dels representants de la Junta de Sanejament, dels representants de la Federació de Municipis, era un pressupost diferent del que estem discutint avui. Primer fet greu: la Junta de Sanejament ha d'aprovar el seu avantprojecte i no aquest avantprojecte que se'ns presenta avui aquí ha de ser diferent al que es presenta allà.

Segon fet greu: la Llei els obliga a zonificar, a presentar-nos el pressupost de la Junta de Sanejament amb les diverses zones en què han dividit el territori català, les diverses conques. I no ho fan. Perquè, a més, vostès saben que hi ha d'haver equilibri financer en cada una de les zones, i no ens el presenten zonificat. Com podem controlar els diputats de l'oposició l'execució del pressupost de la Junta de Sanejament si no sabem els ingressos que hi ha en cada una de les zones i no sabem què gasten vostès en cada una de les zones? La Llei els obliga a fer-ho, i no ho fan mai, i hi hem insistit, el Grup Socialista, que zonifiquin el pressupost. Quines inversions volen fer a la zona 5? Quins ingressos hi ha a la zona 5, quines despeses faran a la zona 5? —el Besòs-Llobregat. O la zona 2-3, la zona del Ter. Vostès no ens ho zonifiquen, ni ingressos ni despeses, quan la Llei els hi obliga. Per tant, hi insistim i els demanem que en el futur ho facin.

Tercer element: hem denunciat repetides vegades que hi ha unes zones que tenen delegada la funció recaptatòria. Hem dit que hi estem d'acord, però si nosaltres aprovem —que avui aprovem aquí, amb aquest pressupost, o ja hem aprovat— quina serà la tarifa que vostès aplicaran a la Costa Brava pel cànon de sanejament, si aprovem quina és la tarifa que s'aplicarà a la mancomunitat de la Garrotxa, vol dir que estem aprovant uns ingressos que ha de tenir la Junta de Sanejament; doncs, aquests ingressos no figuren en el pressupost de la Junta de Sanejament, ni els de la Costa Brava ni els de la mancomunitat de la Garrotxa. Nosaltres volem controlar parlamentàriament aquests ingressos i aquestes despeses, i volem que figurin en el pressupost de la Junta de Sanejament els pressupostos de les zones que tenen delegada la seva funció recaptatòria. I insisteixen vostès a no donar-nos aquesta informació —no ho sé—, excloent del control parlamentari uns ingressos bastant importants.

Un altre element que hem denunciat repetides vegades.

Vostès tenen uns superàvits considerables; tenen uns saldos de caixa considerables; en el pressupost d'aquest any preveuen un romanent de tresoreria de 3.820 milions de pessetes. Nosaltres voldríem saber quins són els interessos que meriten aquests saldos de tresoreria, i no ho sabem, i continuen posant-nos en els pressupostos partides obertes de 1.000 pessetes.

En canvi sí que saben vostès què pagaran per amortitzar els crèdits que han demanat. Nosaltres voldríem saber, realment, què ingressa la Junta de Sanejament per interessos dels comptes que té oberts, no ho sabem ni ens ho expliquen.

Un altre element de gestió financera que considerem que cal denunciar. L'any passat jo deia que vostès fan una pràctica antibíblica, deia que premien els dolents i castiguen els bons, i continuo insistint que estan fent el mateix, vostès saben que no s'està recaptant el cànon de sanejament a tots els municipis de Catalunya. Vostès saben que hi ha zones que fa molt de temps que tenen aprovada la seva Llei de Sanejament, el seu Pla de Sanejament i no estan cobrant les tarifes de sanejament en aquestes zones. I vostès ho saben i, a sobre, de tant en tant hi va un funcionari de la Junta i diu: «escoltin, vostès que fins ara no han pagat, els ho perdonarem si a partir de l'1 de gener de l'any que ve paguen.»

Això és una pràctica antibíblica, perquè estan premiant aquells que no han pagat, i, a més, és una injustícia respecte als ciutadans que fa cinc i sis anys que estan pagant. Però no solament critiquem la gestió financera de la Junta de Sanejament, sinó que també critiquem la seva gestió, la gestió en els termes del que han de realitzar, les obres que han d'executar. També és una denúncia de sempre, i la resposta suposo que serà la de sempre.

Aquest diputat sempre s'entreté a mirar les seves previsions, què preveien els plans inicials, per exemple, fins a l'any 86 d'inversió? Vostès preveien més de 22.000 milions de pessetes d'inversió, i amb les liquidacions dels pressupostos fins a l'any 86, que és la que tenim a disposició fins ara, vostès només n'havien executat 7.600, és a dir, del que preveuen al que executen la distància és molt considerable, gairebé una tercera part, respecte —ho repeteixo— als plans inicials. De 22.000 a 7.000; una tercera part de l'execució prevista. I això, què passa? Doncs, passa que les aigües continuen baixant brutes, senyor Conseller. Les aigües no baixen netes a Catalunya, encara, baixen brutes, i molt brutes. Per què? Doncs, perquè si mirem algun exemple veurem que la depuradora de Granollers, per exemple, que havia d'estar acabada el 87, en el Pla d'aquest any, ja ens la preveuen per a l'any 93. O la de Terrassa, que la preveien per al 86, ara ens la preveuen per al 94, es retarden les obres. I no em digui avui el senyor Masó l'argument de sempre. Oh, és que els ajuntaments no col·laboren prou, els ajuntaments ja ho fan amb molt bona fe però retarden la seva gestió. Potser li donaria una part de raó, potser sí que els ajuntaments no van prou ràpids, però jo li puc dir que m'he entretingut a mirar què passa des que un Ajuntament aprova una obra fins que la Junta de Sanejament aprova definitivament l'execució d'aquesta obra. I hi ha terminis que oscil·len, doncs, d'un a dos anys. Per què? Perquè la Junta de Sanejament s'immisceix en una funció que no li correspon. Va allà als ajuntaments i els diu: aquest projecte que presenten no m'agrada, el modifiquin, i, a més, amb criteris erràtics. Quan l'ajuntament s'ha posat d'acord amb la Junta de Sanejament, la Junta de Saneja-

ment canvia de criteri i diu: ah, aquest projecte ja no m'agrada, en volia un altre de diferent, i van canviant. I aquest Diputat s'ha entretingut, i si vol li ho diré: collector de Girona, un any amb canvi de criteris. Un any amb canvi de criteris per part de la Junta de Sanejament, quan l'administració actuant és l'ajuntament; per tant, jo penso que hi ha hagut, en aquest cas, un retard per immiscir-se la Junta de Sanejament en una competència que no li pertocava.

També aquest diputat s'ha entretingut, és evident, estem en un debat pressupostari, a mirar quines són les partides que augmenten més en el pressupost d'aquest any a la Junta de Sanejament, i la sorpresa ha estat que, mentre el capítol de personal augmenta d'un 37%, el capítol de transferències corrents, només augmenta d'un 13%, el d'inversions reals, és evident que les ha de fer la Junta de Sanejament, d'un 2%, i les transferències de capital, d'un 6%.

És a dir, que el capítol de personal té un *ranking* molt elevat de creixement respecte a les inversions o a les transferències de capital, la qual cosa vol dir que vostès estan alimentant un personal que, en realitat, no té massa funcions a realitzar, perquè recordem que les administracions actuant són els municipis fonamentalment, o les mancomunitats de municipis, i, en algun cas, l'administració actuant és la Junta d'Aigües, per delegació d'aquests municipis. Però no és la Junta de Sanejament, en la seva major part de casos. Per tant, un augment, jo crec, considerable, massa considerable, del capítol de personal en detriment d'altres capítols.

Per acabar, senyor Conseller, jo voldria concloure amb el que ha estat la meua intervenció inicial. El senyor Vila ens deia ahir que la seva Conselleria es basa en uns pilars, uns pilars un dels quals era la política hidràulica de Catalunya. Jo crec que aquest pilar està catxant, s'està enfonsant perquè té moltes esquerdes, i vostè sap que en les estructures modernes, si un pilar catxa, se'n va tot l'edifici a terra. Jo no voldria que tot l'edifici de la política territorial catalana se n'anés a terra per aquest fet. I crec, senyor Conseller, també li ho vaig dir l'any passat, li ho torno a dir aquest any, que en la política hidràulica de Catalunya hi ha una excessiva concentració de poder en una sola persona. Vostè està creant una estructura de poder a través d'uns virreis, amb uns virreis que jo dic que tenen complex d'Iznogud, que són aquells que volen ser califa en lloc del califa. I el temps, ens ho dirà. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, faré el torn en contra a les esmenes 155 i 158 del PSU i la 156 i 159 del Grup Socialista, esmenes de retorn dels pressupostos de la Junta de Sanejament i de la Junta d'aigües, els dos organismes autònoms que amb la participació d'administracions locals i dels usuaris, porten a terme, fan realitat la política hidràulica del Govern de Catalunya. Un dels pilars del Departament, dels quals ens parlava ahir el senyor Jaume Vila.

Començaré per la Junta de Sanejament. La Llei que la regula, la seva actuació i la seva gestió són un model polític pels principis que l'inspiren. O sigui, vetllar per la utilització racional de l'aigua, com a recurs natural escàs, per protegir i millorar la qualitat de la vida i per defensar i restaurar el medi natural, tot basat en el principi de solidaritat de conca, és a dir, la participació de l'Administració i dels ciutadans en una empresa

comuna : sanejar les aigües del seu entorn.

És un model polític per la seva actuació : la Llei s'aprovava el 4 de juny del 81 i el 83 començava el primer pla de la zona cinquena. L'Administració francesa no va posar en marxa fins al 69 la Llei que aprovava el 64, cinc anys més tard. I a l'Estat espanyol, la Llei 5/81 de Catalunya, és l'única que està en marxa.

Últimament, l'Administració de l'Estat ha previst amb la Llei d'Aigües del 85 un cànon de sanejament, però sense estar lligat a un pla de sanejament, o sigui que, a hores d'ara, ningú sap on anirà a parar ni a qui s'aplicarà.

Aquesta Llei, la de l'Estat, estableix un *plan hidrológico*, però sense especificar-ne el finançament, de manera que ningú sap com es portarà a terme —si és que s'arriba a fer.

També és un model de gestió, senyor Nadal, perquè, què fa la Junta? Planifica, administra els recursos que recapta i subvenciona. Certament no executa les obres, ni les subhasta ni les projecta, això ho fan les administracions actuants : municipis, mancomunitats, corporacions.

S'ha treballat bé en la planificació. Els plans zonals, avui ja aprovats, cobreixen el territori on viu la quasi totalitat de la població de Catalunya, i en l'administració de recursos, tant en la gestió de recaptació, com pel que fa a la seva distribució hi ha un punt que la Junta de Sanejament ha respectat escrupolosament : els fons recaptats de cada zona han estat invertits, exclusivament, a la mateixa zona.

Posaré un exemple al senyor Nadal. Els de la zona cinquena, la més important per la seva densitat demogràfica i pels problemes que comporta així com per les inversions, en aquesta zona, la recaptació feta fins al 31 de desembre del 86 era de 10.944 milions de pessetes, i la inversió compromesa, davant del 10.944 milions, era de 14.118 milions de pessetes, amb aportacions complementàries de la Direcció General, és clar. Per tant, la inversió feta de compromisos amb la zona cinquena supera, superava de 3.174 milions de pessetes els diners recaptats.

Quan s'ha dit alguna vegada que s'han desviat diners de l'Àrea metropolitana per al col·lector de salmorres, per exemple, que és que es volia insinuar que el col·lector de salmorres que eliminarà la salinitat del Llobregat no és una obra de la zona cinquena en què està inscrita la Corporació? O és que el principal beneficiari d'aquesta obra no és precisament Barcelona i la seva àrea metropolitana? O és que de les depuradores de Manresa, Martorell, Igualada, que ja estan en funcionament, contractades i fetes pel Pla de la zona cinquena i explotades en fons obtinguts per la Junta de Sanejament, no en gaudeix la resta d'habitants d'aquesta zona? El senyor Nadal inculpa la Junta de les obres que no arriben en el seu termini previst, però el retard, sempre, gairebé sempre, no és imputable a la Junta de Sanejament, sinó, desgraciadament, a les administracions actuants —amb culpa o sense, jo en aquest terreny no vull ficar-m'hi—, però és competència, la seva actuació i, per tant, la seva demora, de les administracions actuants.

És el que passa moltes vegades, per dificultats en la redacció del Projecte, per dificultats en la selecció o adquisició dels terrenys, o per dificultats en els tràmits de subhasta, les administracions actuants no gasten a l'any tota la subvenció compromesa, i d'algunes de les quals són directament responsables els socialistes com la Corporació Metropolitana o com Giro-

na. És a dir que, quan la Junta acorda subvencionar una obra, compromet i reserva el seu import total i el lliura a les administracions actuants, en la mesura que es va certificant l'obra realitzada. Però si l'obra no es realitza en el seu temps, poden quedar diners compromesos i reservats que no poden utilitzar-se per a altres finalitats. En xifres, fins ara les administracions actuants durant l'exercici gasten només un 59% de la subvenció donada. Per què? Per això que deia, per dificultats en la redacció del projecte, per dificultats en la selecció dels terrenys, per dificultats en el tràmit de subhasta, o per endarreriments de l'empresa executora. I la més característica de les administracions actuants, pel volum de subvenció rebuda i pel baix ritme de despesa és la Corporació Metropolitana que gasta només un 54% de la subvenció donada. Això indica, per exemple, que la Corporació acumulava peticions que després no portava a la pràctica i que, amb aquesta manera d'actuar, provocava un retard en l'inici i desenvolupament de certes obres del Pla.

Només els diré que, en aquests moments, la Corporació de Barcelona té concedida una subvenció total de 10.755 milions, dels quals només n'ha gastats 4.611. I així podríem anar parlant de les demores de les administracions. Segur, és cert que algunes vegades la Junta, els tècnics de la Junta demanen a les administracions que adequin els seus projectes a uns criteris generals perquè es compleixi un tipus de política hidràulica determinada, perquè no tots els projectes siguin dispars. Però aquest no és el motiu d'aquests grans endarreriments que tenen els projectes de molts municipis, de moltes administracions que actuen.

No llegiré la llista d'aquests casos; per abreviar la intervenció, només en citaré alguns exemples : el col·lector general de Viladecans i Gavà, de 634 milions; el col·lector emissari de la depuradora de Vic, de l'Ajuntament de Vic, 120 milions; la depuradora del sistema 7 de Sant Feliu, 810 milions de la Corporació; el col·lector d'aigües a què feia referència el senyor Nadal, del marge esquerre del riu Ter, 112 milions. Projectes com Ripoll-Campdevàrol, Ter i Banyoles, sanejament de Tarragona, tots aquests són projectes que sumen una quantitat important de diners i que, en el fons, constitueixen una demora en la inversió dels fons que estan consignats i retinguts per a la seva aplicació.

La retenció forçada de les subvencions concedides i no gastades per les administracions actuants és el motiu d'aquestes al·lusions als enormes fons immobilitzats i dels seus interessos que té la Junta. Avui ha parlat el senyor Nadal de 3.800 milions de pessetes d'un fons, altres vegades havia parlat de més de 4.000, però, senyors diputats, si s'hagués fet, s'hagués preocupat de saber quina és la realitat —i els representants de la Junta ho saben, aquests representants que van aprovar un avantprojecte de Pressupost que és cert, és diferent del Projecte, perquè l'avantprojecte no ha de ser exactament igual que el projecte definitiu—, però que les modificacions del projecte respecte a l'avantprojecte també conciben els representants de la Junta, perquè se'ls va dir que a mesura que incrementessin la recaptació seria una partida ampliable que també ampliaria la quantia total del pressupost, els seus representants de la Junta saben molt bé que no es tracta d'un fons, d'un fons que siguin dipòsits pròpiament de 3.800 milions de pessetes, sinó que es tracta de fons, de crèdits dels quals la Junta de Sanejament pot dispo-

sar per atendre puntualment els pagaments de les subvencions compromeses.

O sigui que, quan la Junta compromet una subvenció amb una administració actuant, reté aquella quantitat per afrontar el compromís, per poder pagar aquella quantitat a la qual s'ha compromès, concerta crèdits en forma de pòlissa de crèdit amb un banc, amb una entitat financera, amb un banc o amb una caixa, i llavors aquests fons són fons disponibles dels quals es paga només interessos en els moments que se'n disposa. Per tant, de fet, encara que constin en el pressupost com a disponibles, és un crèdit que no paga interessos mentre no se'n disposa, però que tampoc produeix interessos mentre no se'n disposi, perquè no és res més que una pòlissa de crèdit. I aquestes pòlisses concertades tenen un valor total, tenien un valor total de 3.702 milions de pessetes, o sigui que no hi havia els 3.800, els 4.000 i escaig que s'ha dit altres vegades de milions de saldos, perquè d'aquests, 3.702 eren pòlisses que es podien disposar i que, per tant, no costaven ni produïen interessos.

L'acord del Pla de Sanejament és la recaptació, i com és fàcil de comprendre és una de les tasques més difícils. Per veure la qualitat de la gestió recaptadora el principal és comprovar si s'acompleixen o no s'acompleixen els pressupostos d'ingressos per taxes. Els diré algunes xifres. A la zona cinquena, la més important, s'han recaptat 10.944 milions de pessetes contra 10.651 de planificats. A les zones 2 i 3, en el període 83-86 se n'han recaptat 516, contra 635 de planificats. No m'estenc en altres zones, perquè això seria molt llarg, però el compliment dels cobraments arriba a ser, millor dit, els morosos que s'han d'eliminar del pagament són només aproximadament d'un 5%. És cert que hi ha ajuntaments que no paguen perquè s'ha de fer un incís, s'ha de fer una matisació sobre l'aplicació de l'increment de tarifa. Quan l'entitat subministradora és una empresa privada, una companyia d'aigües privada, normalment no hi ha gaires problemes perquè s'acompleixi la Llei, però quan l'entitat és un ajuntament les coses a vegades es compliquen, prenen l'acord municipal, a vegades qüestionen el mateix que diu la Llei de Sanejament. I llavors hi ha municipis, que vostè sap molt bé el que ha passat a Girona, el que havia passat a Lleida temps enrere, tota la zona 12, són ajuntaments que políticament vostè hi pot tenir prou relació, i que han creat problemes en aquest sentit. Si vol que li digui ajuntaments que no paguen, per parlar de la zona 2 i 3, senyor Nadal, que és una zona molt propera allà on vostè i jo vivim, diré que Anglès, Sarrià de Ter i Quart són dels que no apliquen l'increment de tarifa, vostè miri en aquests ajuntaments qui hi governa, i potser pot fer-hi alguna cosa perquè, a partir d'ara, la puguin aplicar. I que la facturen, però no la declaren, i liquiden correctament, també li'n diré dos més com Campdevàrol i les Planes. També em penso que vostè hi té un accés fàcil per poder-los comentar a veure què és el que està passant.

Senyores i senyors diputats, els resultats de la gestió de la Junta són òptims, siguin realistes, senyor Màrius Díaz i senyor Manuel Nadal, i consultin els ajuntaments allà on governen, que tracten amb la Junta de Sanejament, i podran palpar com són positius els resultats dels 19.719 milions de pessetes invertits per la Junta en obres de sanejament a Catalunya. No els dolgui l'èxit polític d'aquesta gestió.

La Junta d'Aigües, entrant en un altre terreny, la Junta d'Aigües, també esmenada pels dos Grups, actua sobre la base

de tres programes. El d'infraestructures urbanes, és a dir, el d'abastaments, i fa captacions, conduccions en alta, plantes potabilitzadores i conduccions en baixa. No s'estranyi, no se sorprengui, senyor Nadal, que Governació tingui una partida, perquè la xarxa interna municipal de distribució d'aigües, fins ara, ha estat sempre competència municipal. Una altra cosa és que hi pugui haver ajudes, però, sobretot, les ajudes són per als serveis generals, per a la captació i per a les línies en alta. Aquesta és la competència, és l'àrea, és el camp en què es mou la Junta d'Aigües i aquesta Direcció General.

Però, en concret, vostè sap que es treballa i que hi ha previsió de treballar; no és cert que només s'acabaran coses, sinó que s'està començant i s'està actuant en zones importantíssimes. I per parlar de política d'aigües, d'abastament, podríem parlar, per exemple, d'una que potser no seria específica d'aquí, però que seria la portada d'aigües a Tarragona i a Reus, zones que, durant anys i anys, ningú no se n'ha preocupat, ningú hi ha actuat, i que ara s'hi fa alguna cosa. Dir, escolti'm, ahir em deia el senyor Esteve Tomàs : és que hi ha cent pobles que no tenen aigua, que no són cent municipis, que són cent pobles, són cent nuclis petits i aïllats al país; i és clar que hi són! I cases soltes aïllades, moltes més n'hi ha, encara. I, a la llarga, esperem que un dia o un altre tothom en tindrà, o potser alguns només haurem de tenir un pou, perquè no donarà per portar l'aigua a una casa dalt de la muntanya. Però, els pobles de Catalunya, els grans municipis de Catalunya tenen aigua arreu, avui. El que passa és que hi ha sectors que no tenen l'aigua que faria falta, l'aigua que haurien de tenir, alguns sectors de la Costa Brava, per exemple, que citava el senyor Nadal, és cert que tenen problemes, però també els tenen molt més grans, encara, a la zona de Tarragona i de Reus. Aquí, en aquest cas, vostè sap que s'està resolent, el que ha costat, sense poder tenir una concessió nova d'aigües, si no és la que s'aprofitarà dels revestiments dels canals de l'Ebre.

Aquesta gestió l'ha fet el Govern de la Generalitat, l'ha feta el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que la fa, de fet, la Junta d'Aigües d'una manera o altra, i és la que resoldrà el problema de les aigües d'aquest país. (*Remor de veus.*)

Les obres que es realitzen, el que hi ha previst fer, citaré, per exemple, les millores de la planta de Cardedeu, les millores de la planta potabilitzadora de Cardedeu, les millores en l'abastament del Maresme nord, les millores de l'abastament de la Costa Brava nord, l'abastament de Tarragona, l'abastament de les Garrigues i en un futur, el de la Segarra, i amb la possibilitat d'actuar a Vilafranca, Vilanova i Sitges.

I no continuaré amb el tema d'abastaments, però parlaré d'un altre programa, que és el d'endegament de rius, fent les obres, les que corresponen a la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental, del que era la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental, i les que no són d'interès general de l'Estat, de la conca de l'Ebre, que són les que pot fer aquesta Junta d'Aigües. I actuant en llocs, o estant previst actuar, com el desviament del riu Clar, a Tarragona o en la reparació dels danys d'avingudes de l'Empordà, que el senyor Nadal deia que no s'hi actuava —hi ha una previsió de 200 milions de pessetes per a una actuació arran de les últimes inundacions a la zona de l'Empordà nord, amb les defenses del Ter i el Freser a Ripoll i a Campdevàrol, la riera d'Alp, les defenses del Segre, a Bala-

guer, etcètera, etcètera.

I en un tercer programa, el de regadius, programa per fer canals de conducció en alta i excepcionalment els de baixes, amb la previsió de treballar en la millora dels canals del Delta de l'Ebre, en el seu revestiment, que ha resolt del problema de l'aigua a Tarragona, en el revestiment del Canal d'Urgell, en el revestiment del Canal de Pinyana, en els dos regadius de la Granja d'Escarps i de Bellmunt d'Urgell, i, en coordinació amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, s'elabora un pla de regadius de Catalunya, amb unes prioritats com el canal Gerri-Balaguer, el canal Garrigues Baixes, el canal del marge dret del Ter, i l'estudi de la viabilitat del Xerta-Sènia, Xerta-Sènia, un canal de 34 quilòmetres, que no ha servit i que el Govern, que ens el va traspasar fa un any, fins ara no havia fet cap mena d'actuació perquè fos viable i perquè pogués servir.

Tot això, per iniciar un pla de regadius que es podrà posar en marxa amb l'endeutament dels 1.700 milions de pessetes autoritzats en el text articulat d'aquest Pressupost.

Ah! I la Llosa del Cavall, a què feia referència ahir el senyor Esteve i Tomàs —que ara no el veig a la sala—, la Llosa del Cavall, es lamentava el senyor Tomàs, que hi hagués poca partida. Miri, la Llosa del Cavall, quan es van fer les transferències, hi havia un conveni annex de cooperació entre el Ministeri i la Generalitat en què hi havia unes obres que les havia de fer, les ha de fer el Ministeri d'Obres Públiques, les ha de fer el MOPU, i entre d'altres, la primera de la llista del Pirineu Oriental diu: «Embalse de la Llosa del Cavall», 6.100 milions de pessetes. Els diners que hi ha aquí previstos són per fer el projecte, perquè si no fem el projecte nosaltres, això no avança, i la presa de la Llosa del Cavall s'ha de fer. Per tant, aquella xifra de què parlava el senyor Esteve Tomàs que diu que és minsa per fer la presa, és clar que és minsa, però és que és només per fer el projecte, perquè si no el féssim no hi hauria mai, sembla, presa de la Llosa del Cavall.

Però, és que és més, perquè aquest any diputats de Minoria Catalana varen demanar als pressupostos que hi posessin ja 500 milions de pessetes per iniciar les obres de la presa de la Llosa del Cavall, esmena que va ser rebutjada, amb el vot en contra, dels diputats socialistes i també dels vots dels diputats socialistes catalans. O sigui que els 12 milions de pessetes que es posen per iniciar els estudis del projecte de la Llosa del Cavall, són molt ben gastats, el que passa és que potser seran perduts si els diputats de Madrid continuen votant en contra que, en els pressupostos de l'Estat, s'hi posin els diners per complir el conveni que anava annex al decret de traspassos.

Senyores i senyors diputats, no volem privar Catalunya de les millores que li proporciona la política hidràulica que executa la Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament, per això, senyores i senyors, votarem en contra d'aquestes quatre esmenes de retorn.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, doncs, ara a la votació... El Molt Honorable Diputat senyor Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA : Senyor President, per al posicionament sobre aquestes esmenes en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, el senyor Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA : Bé, gràcies, senyor President. Nosaltres

no voldríem entrar en aquests detalls administratius, en la qüestió de si hi ha ajuntaments que paguen o no paguen, de si hi ha pòlisses de crèdit o comptes que meriten interessos, en fi, en tots aquests temes, que han estat tractats amb competència i amb informació exhaustiva per part del senyor Nadal i del senyor Massó.

A nosaltres ens sembla que el problema és de més abast que això. Constatem que fa ja set anys —i gairebé vuit— que l'Estatut d'Autonomia està en marxa, i que Catalunya, país de recursos hidràulics limitats, continua amb uns problemes terribles pel que fa referència a l'aigua, malgrat que la població ha restat estacionària i que, per tant, algunes de les previsions encara més catastròfiques que es podien haver fet, especialment a l'àrea metropolitana, afortunadament, no han tingut lloc.

I bé, el que a nosaltres ens preocupa és aquest problema global, el fet que la Generalitat, durant aquests anys, s'ha limitat a una tasca administrativa, que jo ara no vull pas entrar en si l'ha fet més bé o més malament, i ens preocupa, per exemple, que es pugui, vaja, més que preocupar-nos ens astora que es pugui parlar aquí de Reus, Tarragona, les Garrigues, etcètera, quan tots sabem els problemes que hi ha en aquestes comarques catalanes i el fet que no s'ha fet res de fons. I per què no s'ha fet res de fons? Per la raó que deia abans, perquè sempre això s'ha considerat com una simple tasca administrativa i no s'ha considerat com un problema nacional per al qual havíem de reclamar l'autogovern de debò. I la prova més clara d'això que hem tingut, desgraciadament, és la negativa de la majoria d'aquest Parlament de presentar el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei d'Aigües de l'Estat, que ens va privar, que vam renunciar, en no presentar el recurs, almenys de moment, mentre governi la mateixa majoria, vam renunciar a l'exercici d'una competència estatutària, a la competència sobre les aigües subterrànies. Bé, això demostra clarament quina ha estat la política hidràulica del Govern de la Generalitat, una política, simplement —ho repeteixo— de fer d'administració local; d'administració local, de vegades, una mica per sobre dels nivells anteriors, però d'acceptar aquesta situació iníqua, per exemple, en què es troba Catalunya des de tants i tants anys, pel que fa referència a les aigües de la Conca de l'Ebre, és a dir, les aigües que tenen el seu origen en el territori de Catalunya, i que pertanyen a la Conca de l'Ebre.

Bé, creiem nosaltres, aquest és el punt essencial del problema; és a dir, si Catalunya havia de tenir una política hidràulica de debò, una política que assegurés les necessitats de la població en aquest període que estem vivint, en què aquestes necessitats són creixents, o bé si ens hem de limitar, únicament, a veure si s'utilitzen en la mateixa conca les quantitats recaptades en la taxa de sanejament i tots aquests problemes, que són problemes importants —no ho nego— i que mereixen l'atenció d'aquest Parlament, però que són secundaris davant dels fets reals : la situació de Reus, de Tarragona, de les Garrigues i de tants altres llocs que podríem citar de Catalunya.

És per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, que, sense entrar en el detall de la qüestió, nosaltres votarem a favor d'aquestes esmenes contra el pressupost de la Junta d'Aigües i de la Junta de Sanejament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Algun altre posicionament? (Pausa.) Bé, doncs, anem... (Ll. Sr. Curto s'aixeca per parlar.)

El Sr. CURTO (*de l'escó estant*) : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Ah, el senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO (*de l'escó estant*) : Gràcies, senyor President. En est torn a favor i torn en contra ha quedat a l'aire una incògnita que valdria la pena que algú me l'aclarís. Jo celebro que en aquest moment hagi fet acte de presència l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, com a tècnic especialista del que vull manifestar. Lo senyor Nadal ha fet una afirmació, i ha dit que la Junta de Sanejament manté uns saldos bancaris de l'ordre de 3.800 milions de pessetes, i que no apareixen uns interessos. Lo senyor Masó, per la seva part, ha manifestat que no poden aparèixer interessos perquè tenen unes pòlisses de crèdit d'est import aproximat, també de 2.800 milions de pessetes, i que no els costen res. Això em sembla bé; comptablement se'n diuen interessos compensables, però, en qualsevol cas, el Conseller d'Economia i Finances convindrà amb mi que tant los interessos de passiu —saldos al nostre favor o a favor de la Generalitat—, com los interessos d'actiu —saldos disposats—, meriten uns interessos que, comptablement, han d'aparèixer.

Això és així, és així, i, per consegüent, a mi m'agradaria que en los successius torns en contra que hi haurà a les esmenes que queden, un o un altre em posés en clar est tema dels interessos de la Junta de Sanejament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció d'aquest tipus? (*Pausa.*) No? Doncs anem ara a la votació de les esmenes de la Junta de Sanejament, la 155 i la 156.

Aquesta Presidència voldria preguntar als titulars d'aquestes esmenes si les podem votar conjuntament. (*Pausa.*) Sí? Bé, doncs, anem a votar conjuntament les esmenes 155 i 156.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 30 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions.

Ara som a l'esmena 157, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, per intervenir en el torn de defensar l'esmena de retorn al projecte de pressupostos de la Junta de Residus.

En primer lloc, nosaltres hem de dir que en els pressupostos de l'any 87 també vàrem demanar el retorn perquè, si bé que és veritat que per primera vegada hi havia una partida al pressupost d'inversions de 500 milions, veiem clarament, en primer lloc, que aquesta partida era clarament insuficient per resoldre els problemes dels residus industrials a Catalunya, i, després, perquè estàvem convençuts que sense un pla director de residus industrials, sense una memòria explicativa i de programes, i, sobretot, sense una política per tirar endavant tota la problemàtica de residus industrials, es feia difícil aprovar els pressupostos de la Junta de Residus.

Desgraciadament per al país —i dic «desgraciadament»—, les paraules que nosaltres dèiem en el debat de pressupostos del 87 s'han acomplert, i ens trobem que la política vacil·lant, la política de febleses del Consell Executiu, ha portat a cremar una altra comarca a Catalunya per a la resolució dels problemes

de residus industrials —en concret, la comarca de l'Anoia—, i per tant, ens trobem que els problemes dels residus industrials resten encara pendants, perquè fins i tot en el pressupost del 87, que ens trobàvem en 500 milions, ens trobem en aquests moments que ni tan sols aquests 500 milions, que estaven previstos com a inversions, s'han executat i han servit per a portar endavant una política adequada.

I, en aquell moment, el portaveu de la majoria ens parlava d'una planta de tractament físico-químic a Igualada, d'un abocador controlat a Rubió i fins i tot d'una planta incineradora a Tarragona. En aquest moment, no coneixem absolutament res d'aquests projectes, i estem convençuts que fins i tot es troben aturats.

Als Pressupostos de l'any 88, Pressupostos que en aquests moments estem discutint, el pressupost d'inversions de la Junta de Residus ens dona una xifra de 1.000 milions. El que succeeix, en primer lloc, és que hi ha la meitat d'aquests 1.000 milions que corresponen al pressupost del 87, que, evidentment, no s'han executat, i, per tant, nosaltres veiem clarament que el que ja parlàvem el 87 s'està complint.

El Grup Socialista en aquests moments no té cap esperança que almenys a mitjà termini els problemes que comporten els residus industrials a Catalunya es puguin solucionar, i és evident que tenim l'experiència d'aquest darrer any, que ha demostrat que, fins i tot amb un pressupost d'inversions de 500 milions, la situació va empitjorant, perquè és indubtable que, per poder parlar de pressupost de la Junta de Residus, hem d'analitzar quina és la situació dels residus industrials en aquests moments a Catalunya. Nosaltres donàvem ja xifres de residus industrials en els Pressupostos, en el debat dels Pressupostos del 87. Parlàvem que a Catalunya hi ha més d'un milió de tones de residus industrials especials, 582.300 tones de residus industrials inerts i prop de 300.000 tones de residus industrials assimilables; és a dir, que estem parlant d'1.800.000 tones aproximadament de residus industrials anuals. Una quantitat que, evidentment, es comenta per si sola i que el preocupant no solament és la quantitat, sinó que la solució als problemes dels residus industrials en aquests moments és per la via dels prop de tres-cents abocadors clandestins.

En segon lloc, continuem amb el fet que les autoritzacions que fins al moment ha donat la Junta de Residus per solucionar una mínima part d'aquests problemes han estat totes a empreses privades —el cas de l'empresa PESA a Castellolí, o el cas de Bellvei, o fins i tot en el terme municipal de Constantí, a l'empresa Sucoin.

En tercer lloc, un tema que ja vàrem discutir en els Pressupostos del 86, que vam tornar a discutir el 87, i que s'ha de tornar a plantejar el 88 : el Pla director per a la gestió dels residus industrials. Vostès sempre ens han dit que el tenen, fins i tot arriba un moment que no ho dubtem. El problema és que la Comissió de Política Territorial d'aquest Parlament no l'ha vist mai, aquest Pla de gestió, i que, per tant, des del punt de vista del nostre Grup i, evidentment, dels grups que no componen la majoria en aquest Parlament, se'ns fa molt difícil poder discutir d'un pla que no existeix o que, almenys, nosaltres no l'hem vist. Per tant, podem parlar en aquests moments d'un pla secret, que, en tot cas, només la memòria de la Conselleria del senyor Bigatà ens parla de quatre punts que podien ser els que en aquests moments serveixin per donar

una pista del que és aquest Pla de gestió per als residus industrials. Quatre punts que, evidentment, no ens solucionen els problemes de fons; és a dir, ens parla de promoure instal·lacions bàsiques de tractament, de neteja i restauració d'espais afectats per les descàrregues incontrolades, promoció d'operacions de demostració i instal·lacions complementàries, i racionalització de la recollida de residus específics. És evident que amb aquests quatre enunciats és impossible conèixer quin és aquest Pla, quins seran els llocs d'emplaçament fixats per als abocadors, per a la instal·lació de plantes físico-químiques o, fins i tot, incineradores. I no solament això, sinó que una qüestió encara més preocupant, i és que fins i tot en els estudis primitius que al seu moment havia fet abans d'aquest Pla, o aquest Pla secret que té la Junta de Residus, se'ns parlava sempre de la Regió I com el lloc on havien d'anar emplaçats els abocadors o fins i tot les plantes.

Nosaltres hem vist que això no és així i que el projecte d'abocador controlat, la planta físico-química i la incineradora, evidentment, el seu emplaçament es troba a molts quilòmetres, a bastants quilòmetres de la Regió I.

Quart aspecte d'aquesta política, o manca de política, per ser més exactes, de residus industrials. Nosaltres avui ja podem parlar d'una situació generalitzada de cremada de comarques a Catalunya. L'abocador del Papiol va cremar la comarca del Baix Llobregat per trobar una solució al problema dels residus industrials; el de Bellvei, al Penedès; durant tot aquest any hem pogut seguir pels mitjans informatius els problemes gravíssims a la comarca de l'Anoia; per tant, tercera comarca cremada, i, finalment, aquests últims dies, per un abocador evidentment molt més petit i sense una problemàtica com els que parlàvem anteriorment, ha cremat la quarta comarca a Catalunya. Parlo de l'abocador que teòricament havia d'anar a la Secuita i que ha comportat els problemes al Tarragonès.

Davant dels pressupostos, d'aquests pressupostos per a l'any 88, ens trobem amb els problemes, jo diria que històrics, d'aquest pressupost: és a dir, manca de memòries explicatives i de programes. Aquesta és una constant del pressupost de la Junta; és a dir, contínuament hi ha incògnites, no sabem quins terrenys es compren per a les instal·lacions d'abocadors o de plantes, quin sistema de finançament tindran en el futur, aquests abocadors o plantes, si serà un finançament estrictament públic, mixt, o fins i tot privat; en l'explicació dels ingressos sempre, o estrictament, es parla de préstecs rebuts. Hi ha una única variació, aquest any, és a dir, la partida de publicitat i propaganda. Jo crec que, en aquest sentit, deu ser un cas únic de totes les conselleries i de tots els organismes autònoms de la Generalitat: aquesta partida disminueix de més de 8 milions. És evident que l'explicació no se'ls escapa a cap de vostès. L'actuació de la Junta de Residus, qualsevol actuació que inicia en qualsevol comarca de Catalunya, comporta una publicitat increïble, i és evident que, des d'aquest punt de vista, la Conselleria —amb bon criteri— ha rebaixat aquesta partida; hi ha hagut publicitat en tots els projectes que des d'un punt de vista o des de l'altre s'han avançat.

El quart punt en què nosaltres voldríem incidir és el tema de les inversions. Nosaltres estem convençuts que, per la gravetat dels problemes que comporten els residus industrials a Catalunya, aquest pressupost hauria de tenir moltes més inversions. El que passa és que ens trobem que, davant de la perspectiva

d'aquest any 88..., 87 —el que ha passat—, es fa difícil demanar més inversions. És a dir, si han estat incapaços que els 500 milions que teníem previstos per a l'any 87, d'executar-los, doncs, difícilment executaran no ja els 2.000 o 3.000 milions que podríem demanar per a les inversions, sinó els 1.000 que vostès tenen pressupostats.

Per tant, nosaltres estem convençuts que, per portar endavant un pressupost seriós d'inversions per a la Junta de Residus, és necessari no solament parlar d'inversions, sinó, en primer lloc, definir d'una vegada quina és la seva política en el camp dels residus industrials a Catalunya. És a dir, hem d'acabar amb aquesta situació d'indefinió permanent que té la Conselleria de Política Territorial, i, evidentment, la Junta de Residus.

En segon lloc, necessitem també que el Consell Executiu tingui voluntat que la Junta de Residus funcioni. És evident que la Junta de Residus necessita més recursos humans i materials; necessita, com diu la Llei de Residus Industrials de Catalunya, coordinar la seva política amb la Junta de Sanejament, i, evidentment, necessita que funcioni, és a dir que es reuneixi més periòdicament. En segon lloc, vol dir també que s'apliqui la Llei de Residus Industrials, aprovada per aquest Parlament, en tots els seus apartats; i també vol dir tirar endavant tots els projectes d'infraestructures, és a dir d'eliminació i d'aprofitament de residus industrials, que vostès, periòdicament, anuncien.

Nosaltres no sabem en quina situació es troben els projectes que vostès han anunciat periòdicament, és a dir que no entrem en el fet de si són projectes correctes o incorrectes, però no ho sabem. No sabem com es troba el projecte de l'abocador controlat de Rubió o de la planta de tractament físico-químic d'Igualada, per a residus no combustibles, o, fins i tot, el projecte que s'havia anunciat per a Tarragona, al polígon industrial de Riu Clar, d'una planta incineradora. Perquè, fonamentalment, darrere de la seva política de residus industrials, hi ha un problema que té el Consell Executiu de la Generalitat: el problema és que les decisions en residus industrials són complexos i, per tant, moltes vegades vol dir no solament prendre decisions, sinó la possibilitat d'equivocar-se. I vostès, normalment —jo diria, fins i tot, sempre—, en el camp dels residus industrials no prenen decisions i, alguna vegada, quan les prenen, no les executen. Vostès, davant de tots els conflictes, i alguns de gravíssims, que s'han plantejat i dels problemes que han sortit en aquest camp, han amagat el cap sota l'ala i, simplement, deixen passar el temps. El que succeeix és que el temps empitjora la situació dels residus industrials, perquè aquests no solament no disminueixen a Catalunya, sinó que, evidentment, augmenten, i, per tant, ens trobem, al final de l'any 87, en una situació pitjor que al final de l'any 86, quan discutíem els pressupostos.

Jo els haig de dir que, des del punt de vista del Grup Socialista, si alguna vegada vostès decideixen canviar de política, és a dir, tenir una política per a Catalunya de residus industrials, una política que porti endavant l'aplicació d'una de tantes lleis mèdioambientals que va aprovar aquest Parlament, en el nostre Grup no solament tindran un interlocutor vàlid, sinó compromès en la recerca de solucions als problemes urgents de residus industrials que té Catalunya. Mentrestant, és evident que, des del punt de vista del nostre Grup, no ens queda

cap altra sortida que demanar el retorn d'aquest projecte per a la Junta de Residus Industrials de Catalunya i, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres demanàrem el vot a tots els grups de la Cambra per retornar el projecte al Govern.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, si algú hagués de refer el pressupost de la Junta de Residus atenent les explicacions que acaba de donar el representant del Grup Socialista, ho tindria francament complicat, potser per indeterminades i poc concretes, però, si el senyor Abelló hagués de refer el pressupost, segur que tornaria a fer-lo amb els mateixos criteris que regeixen aquest que avui se sotmet a debat i aprovació. Amb el seu bon criteri, senyor Abelló, no en faria cap altre, perquè aquest..., un pressupost com aquest és el que ens cal per aconseguir els objectius fixats en la Llei 6/83, votada al seu dia amb consens aclaparador, i que vostè he entès que vol dir que no es compleix. Però sí que es compleix, i d'una manera progressiva.

Voldria, fent un parèntesi, agrair-li la confiança en aquest pla que diu que no coneix, però que estic segur, doncs, que és molt fàcil que el pugui conèixer en el moment que vulgui —en qualsevol cas li agraeixo la confiança i la seva manifestació dient que sap que sí que existeix.

Miri, és per l'actuació de la Junta que avui moltes empreses sol·liciten dictamen o assessorament sobre les alternatives d'eliminació o tractament dels residus que generen, i la Junta, com a resposta, els recull mostres representatives dels residus, obté informació sobre el seu origen per tal de conèixer el procés productiu i les matèries primeres consumides, realitza les anàlisis pertinents i, finalment, elabora un dictamen sobre les possibles alternatives d'eliminació. No llegiré aquesta llista de les principals empreses que han consultat, perquè interpreto que la seva lectura resultaria feixuga per a aquesta Cambra.

També constitueix una xifra important el nombre d'empreses que han sotmès propostes a la Junta, propostes que en molts casos es converteixen ja en sol·licituds per a instal·lacions de tractament o d'eliminació de residus, per a inertització de llots, per a incineració de residus líquids, per a destil·lació de dissolvents usats, per a recuperació d'olis de morques i de terres de filtratge, per a emmagatzemament provisional de residus, per a tractament d'askarels, per a restauració d'indrets afectats per llots asfàltics àcids, etcètera.

S'ha avançat molt en el terreny de la informació i en el de la sensibilització; s'ha detectat clarament que les actuacions de la Junta han motivat empreses productores de residus a fer-ne un tractament intern o a vendre'ls per a posteriors utilitzacions en altres indústries, amb la qual cosa es redueix el potencial contaminant en la seva xifra d'una manera important. (*Remor de veus.*) És normal que s'hagi, en aquest sentit, reduït la partida de publicitat i propaganda, perquè no era per fer publicitat de les actuacions...

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm, Il·lustre Diputat, que reclami atenció i silenci per part de la Cambra. Prossegueixi, si us plau.

El Sr. MASÓ : Gràcies, senyor President. Aquesta partida no és per fer propaganda d'actuacions fetes, sinó que era una partida per crear una sensibilització en el país, en els productors

de residus, que aquests residus s'han de tractar i s'han d'eliminar, i no es poden anar a tirar a qualsevol abocador incontrolat. Això està donant uns efectes, aquesta conseqüència que deia, que les empreses estan mirant d'eliminar en part els seus residus, de tractar-los, perquè els costi menys car al seu moment l'eliminació, o de vendre'ls a altres empreses que siguin qui lliurin un producte complementari o subsidiari i que així s'eliminin. Aquesta propaganda, en certa manera, ha fet —aquesta inversió— un resultat, i, per tant, aquesta partida s'ha pogut reduir.

Ja hi ha diverses autoritzacions d'instal·lacions que, d'acord amb la Llei, han de ser part de la xarxa del tractament de residus industrials a Catalunya : Tratamientos y Recuperaciones Industriales, SA, Gestión y Tratamiento de Residuos, Distiller, abocador de residus a l'empresa Productos Electrolíticos, SA, un abocador de residus l'empresa Torres Hostench, SA, l'abocador de residus de l'empresa LUDESA, Ocean and Combustion Service, ASER, etcètera.

Les empreses generadores de residus saben la seva obligació de declarar-los anualment a la Junta; declaracions que les empreses presenten després de rebre un escrit de la Junta de Residus sol·licitant-ho. Les dades que es recullen són molt importants a l'hora de prefigurar la problemàtica existent en el país, com també ho és la informació sobre els punts d'abocament incontrolat que hi ha escampats per damunt del territori. La Junta, gràcies a un treball d'exploració que ha fet amb molta minuciositat, avui disposa de dades molt concretes; per exemple..., vostè en deu conèixer —és possible— algunes : al Baix Llobregat, per exemple, s'han localitzat vuitanta-nou abocadors incontrolats en vint-i-dos municipis, que ocupen una superfície de 73 hectàrees —els abocadors— i amb un volum de residus de quasi dos milions i mig de metres cúbics; al Vallès Occidental s'han trobat cent-cinc abocadors en dinou municipis, amb una extensió de més de quaranta-nou hectàrees i amb un volum de residus de prop d'un milió i mig de metres cúbics. I així podríem anar resseguint el resultat d'aquesta exploració comarca per comarca, altrament bàsica per a l'aplicació d'una política coherent en el tractament i l'eliminació final dels residus industrials a Catalunya.

Ara, senyores i senyors diputats, el que cal és construir aquelles instal·lacions que han de dotar Catalunya dels mitjans per al tractament dels residus generats a la indústria : el tractament físico-químic, d'incineració, d'abocaments d'alta seguretat, i, en aquest cas concret d'aquest any, d'aquest pressupost, acumular la partida per a impressió que s'hauria de fer ara en el pressupost del 88 a la quantitat no gastada l'any 87; així no s'acumularan les possibles demores en el programa.

Perquè, senyores i senyors diputats, tots vostès coneixen prou bé les dificultats que sorgeixen en cada lloc on es proposa d'ubicar-hi una instal·lació de residus industrials; hi ha una tendència a rebutjar-les, com quasi ningú vol presons en el seu municipi, ni li agraden els abocadors de residus urbans. Però les instal·lacions de tractament i eliminació s'han de fer perquè el país les necessita. I, perquè siguin possibles, també seria convenient de comptar amb el suport dels socialistes, aquell suport que per a aquesta activitat va prometre un il·lustre diputat del seu Grup, que va dir : «El donarem davant la racionalitat, però no davant la irracionalitat». Senyor Abelló, per aconseguir les realitats que tots esperem de la política de tractament

de residus, consideri què pot ser més racional : demanar el retorn del pressupost de la Junta o bé aconsellar més col·laboració als representants municipals del seu partit, no com la d'aquell seu regidor que, després de demanar informació al Departament de Política Territorial sobre la ubicació de possibles instal·lacions de tractament de residus, acabava dient, en una carta : «De tota manera, puc avançar-li ja que, com a Diputat provincial, dedicaré tots els meus esforços a evitar que ambdues instal·lacions puguin allotjar-se a la comarca», i això ho deia, ho deixava escrit abans de rebre la informació que demanava.

Senyores i senyors diputats, aquest és un pressupost racional, és el pressupost que necessita la Junta, és el pressupost que cal per fer les instal·lacions de tractament de residus industrials que uns i altres volem; per això el nostre Grup el votarà i, per consegüent, votarà en contra de l'esmena de retorn.

El Sr. PRESIDENT : Debatuda ja aquesta esmena, anem a sotmetre-la a votació.

Els il·lustres diputats que siguin partidaris d'aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 47 en contra i 9 abstencions.

Passem ara a la votació, perquè ja han estat debatudes, de les esmenes corresponents a la Junta d'Aigües.

Els il·lustres diputats que siguin partidaris de l'esmena 158... Les podem votar conjuntament? *(Pausa.)* Bé, doncs, votem-les conjuntament. O sigui, la 158 i la 159.

Els Il·lustres diputats que siguin partidaris d'aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 26 vots a favor, 47 en contra i 5 abstencions.

Ara passem a l'esmena 160, de l'Institut Català del Sòl. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART : Senyor President, acumularia l'esmena número 173, també, però amb una reserva : l'esmena 173, si vostè ho veu, inclou quatre empreses de la Generalitat, i, jo, el que defensaria d'aquestes quatre esmenes és Administració i Gestió, Societat Anònima; a veure si és possible que la part alíquota que em toca de temps la pugui acumular en aquesta intervenció.

El Sr. PRESIDENT : Bé, endavant, endavant.

El Sr. OLIART : Endavant? *(Pausa.)* Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la primera de l'esmenes és de devolució, de retorn al Govern del pressupost d'INCASOL, i la número 173 és de devolució, també, al Govern, d'Administració i Gestió, que s'encarrega de tota la política de rehabilitació del patrimoni transferit de l'IPPV. A comissió també es va presentar esmena a la totalitat de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, i amb això el que vull significar és que aquestes esmenes de devolució signifiquen un rebuig de tota la política d'habitatge de la Generalitat. L'esmena de la Direcció General va morir a comissió per raó de la nova reglamentació que tenim en el Parlament, i, per

tant, no ha pogut ser portada aquí al Plenari.

Per què nosaltres rebutgem i diem «no» a aquesta política d'habitatge de la Generalitat, del Consell Executiu? Per diverses raons que ara passaré a explicar. Primera de les raons : nosaltres considerem que és una política sense prioritats ni objectius clars. De sempre ha estat molt difícil de fer el seguiment de la política d'habitatge de la Generalitat, per una circumstància que explicaré : l'any 1982 va ser traspassat per l'Administració central un paquet molt important en matèria d'habitatge a la Generalitat : compra de terrenys que ja estaven adquirits, actuacions ja en execució, projectes que s'havien de fer i, naturalment, com a vostès no se'ls escapa, això s'ha de realitzar en el transcurs de diverses anualitats, de diversos anys. Per tant, ha estat molt difícil de poder esbrinar —de la política que fins ara ha executat la Generalitat— quina és la part que ja estava marcada per l'Administració central i la part que és disseny pur i exclusiu del Consell Executiu de la Generalitat. Aquest problema encara el mantenim, perquè, per raó de moltes circumstàncies que no és ara moment de detallar, algunes d'elles alienes a la voluntat del Consell Executiu —cal dir-ho—, perquè algunes de les empreses que havien d'executar les obres van fer suspensió de pagaments..., la qüestió és que avui dia encara hi ha moltes actuacions d'aquestes en curs; per tant, encara també és molt difícil de poder definir quina part és de disseny de l'Administració central i quina part és de disseny del Consell Executiu de la Generalitat. I no vull dir que la part de disseny de l'Administració central s'hagi d'endur les medalles —o, si no medalles, qualsevol altra crítica, també— el Govern socialista, perquè això es va fer en temps, encara, d'un govern d'UCD. Per tant, cap partidisme, cap sectarisme en aquesta primera intervenció *(remor de veus)*, ni en les subsegüents tampoc.

Bé, tot això ha estat agreujat també perquè, fins ara, l'INCASOL no acompanyava l'annex d'inversions al seu pressupost. Aquest Diputat, cada any havia de fer la mateixa argumentació : «Volem que es torni el pressupost de l'INCASOL perquè no ve amb la memòria d'inversions, amb l'annex d'inversions.» Bé, senyores i senyors diputats, alguna cosa hem guanyat aquest any : si més no, aquest any l'INCASOL sí que ha adjuntat un annex d'inversions que, després, nosaltres en parlarem amb una mica més de detall. Però, annex d'inversions, solament, comarcalitzat, això sí. Però, objectius, criteris de la política de l'esdevenidor per a l'any 1988 i per als subsegüents, de la Generalitat? Res. Bé, això ja seria greu en qualsevol any, però aquest any jo crec que és més greu. Per què és més greu? Perquè, en els anys anteriors hi havia un problema d'una crisi econòmica molt acusada, que l'acusava, sobretot, el sector de la construcció, i tots sabem que el sector de la construcció dona impuls a la resta de l'economia : té un efecte multiplicador, i emparant-se en aquest argument, aleshores podien quedar esvaïdes una sèrie d'actuacions que potser no eren les que realment havien d'obeir a una política d'habitatge que ha de ser eminentment social, des de la promoció pública, des del Govern. Per tant, senyors, cap explicació d'aquests objectius.

Però, ara, què succeeix? Ara succeeix que la situació ha canviat, tots ho sabem. Una gran especulació del sòl, un gran *boom* dels preus dels habitatges i, aleshores, jo pregunto : el Consell Executiu s'ha plantejat aquesta nova situació? S'ha plantejat aquesta realitat? I quins criteris d'actuació pensa

portar, dur a terme, per realment modificar, perquè els efectes d'aquest *boom* dels preus dels habitatges i aquesta especulació del sòl, els efectes, que repercuteixen sobretot en la classe treballadora, siguin menors? Quines actuacions pensa fer el Consell Executiu en aquest sentit? Doncs, bé, jo he buscat les memòries, ja he dit que en l'INCASOL no es diu absolutament res, però també he mirat les memòries de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, i cap ni un esment, ni un comentari a aquest tema que per a mi és tan cabdal.

Bé, aleshores, passem ara al tema de política de rehabilitació; continuem parlant també de la política de construcció. Aquesta política de rehabilitació, senyores i senyors diputats, també ha estat sempre molt misteriosa. Continua essent-ho, perquè ADIGSA —Administració i Gestió—, aquest any no ens acompanya tampoc —com sempre, ja és habitual en ella— cap annex d'inversions, cap resum de les prioritats que pensa dur a terme, res de res de res. Jo vull dir una cosa que considero molt important; ja he dit abans que el gruix de tot el que era construcció es va traspasar l'any 1982, però de tot el patrimoni edificat només se'n va aconseguir el traspàs fins l'any 1985. I per què no va venir fins l'any 1985? Cal explicar-ho, perquè és important. Bé, aquest patrimoni és el patrimoni que se'n diu «edificat per l'IPTV», antiga obra sindical de l'«Hogar», són una sèrie de grups que tots sabem les deficiències d'edificació que tenen, que estaven en molt mal estat de conservació, que necessitaven grans fons per poder reparar, per poder rehabilitar, perquè les persones que hi viuen hi visquin dignament, i la Generalitat, el Consell Executiu, amb molt bon criteri —jo ho he de dir, i nosaltres vam abonar aquest criteri durant molts anys—, va dir: «No, nosaltres no acceptem això fins que no vingui dotat amb les suficients partides com per poder fer realment una política de rehabilitació i reparació de tot aquest patrimoni edificat.» I nosaltres ho vam abonar, i la prova és que jo mai no vaig presentar aquí, com a representant del Grup Socialista que ha fet el seguiment de política d'habitatge, cap pregunta ni cap interpellació sobre el tema, de per què no venien aquests traspàsos, perquè en sabia les raons, i, com que en sabia les raons, doncs, no vaig preguntar ni vaig mai fer una crítica al Consell Executiu; ni en mítings polítics ni aquí en el Parlament. Però arriba un moment que es negocia amb el Govern socialista i, aleshores, vénen les partides que el Consell Executiu considera adequades. Bé, aleshores, es podia esperar que, en el moment de portar a la pràctica aquesta política, el Consell Executiu es posés d'acord amb els municipis. Per què? Bé, els municipis, precisament, durant aquests anys en què no es van rebre els traspàsos, van ser els que van sofrir el cost polític d'aquesta situació, perquè, naturalment, la Generalitat, el Consell Executiu deia: «Oh, això no és nostre, això és de Madrid», però l'habitant d'aquests grups, on anava? Anava als municipis, anava a l'Administració que té més propera, a la seva, a l'ajuntament, i l'ajuntament és el que havia de donar alguna satisfacció a aquestes peticions justes d'aquests habitants. Doncs era una cosa bastant lògica que, quan vinguessin els milions suficients per poder dur a terme totes aquestes reparacions, el Consell Executiu tingués la generositat política —i a més a més l'obligació política— de concertar amb els ajuntaments en els termes municipals dels quals hi ha aquests grups, una política conjunta per dur a terme totes aquestes reparacions. No es va fer, no es va fer; jo no sé si per culpa del senyor Conseller.

M'atreveixo a dir que no. Penso que una instància més alta va dir: «Mireu, aquí vénen uns milions que ens van molt bé per entrar en aquests llocs on, fins ara, no hem pogut entrar mai.» I aquesta és la política que s'ha fet, perquè el Consell Executiu, el gerent d'ADIGSA, es va dedicar a anar a tots els barris on hi havia aquests grups i a fer una espècie de *cambalache*, una espècie de negociacions molt estranyes amb totes les associacions de veïns, dient: «Mireu, jo us faré..., us pintaré això, us faré allò, us faré allò altre, i tal, i tal...» Mirin, aquesta, indubtablement, no és la política que s'havia de fer, una política de reparació seriosa, una política de rehabilitació seriosa de tot aquest patrimoni traspasat.

Un altre element que també —deixant a part aquest— ha ajudat a la confusió, a la dificultat de seguiment de la política, i és la quantitat d'organismes que tenen competència en matèria d'habitatge. Mirin, INCASOL, Direcció General d'Habitatge, Administració i Gestió, i el senyor Vila se'n va descuidar una, ahir: també la Direcció General d'Urbanisme alguna cosa hi té a dir, també, en això. Quatre organismes per a una sola competència: edificar i rehabilitar habitatges. Em sembla, senyores i senyors diputats, que són molts, i que això fa encara més difícil, per part d'aquest Parlament, de seguir-ne el control. Bé, aquesta és, doncs, la primera de les raons. La raó que no hi ha prioritats, no hi ha objectius clars, la raó de l'obscuritat amb què es duu a terme la política d'habitatge de la Generalitat.

Hi ha una altra raó, segurament, encara, des del punt de vista nostre, de l'esquerra, més important: una política, senyores i senyors diputats, de poc contingut social. Li vaig a esmentar unes quantes de les coses que han ocorregut aquests dies, que són les esmenes a l'estat de despeses que s'han anat presentat i a les quals s'ha dit sistemàticament «no», a totes. I que signifiquen, naturalment, des del nostre punt de vista, des de la nostra perspectiva, doncs, el que nosaltres entenem que ha de ser una política social d'habitatge. Cap programa de lluita contra el barraquisme; des de l'any 1982, la Generalitat no ha donat ni una sola pesseta per a la lluita contra el barraquisme, que la duen a terme essencialment aquells grans municipis que tenen aquest problema en el seu municipi. Cap programa de construcció d'habitatges per a persones amb disminució física, i això que la Generalitat va promulgar un decret, el 100/84, precisament, de supressió de barreres arquitectòniques, però, després, en el moment en què això s'ha de materialitzar, que s'hi han de posar els diners, que s'hi han de posar els mitjans, doncs, ni cinc cèntims. I, escoltin, no demanàvem molt, eh? Demanàvem obrir la partida amb 1.000 pessetes, i, després, ja ho veuríem. Almenys, almenys que hi hagués la voluntat política del Consell Executiu d'acceptar aquest principi. Doncs, no. També se'ns va dir que no. Cap partida per rehabilitar el patrimoni municipal d'habitatge. Mirin, senyores i senyors diputats, són 37.000 habitatges; els de l'IPTV són 70.000! Aquests 37.000 habitatges dels ajuntaments tenen una història molt semblant a aquesta de l'IPTV. Estan fets també en aquella època franquista, amb totes les deficiències de construcció amb què es feien les cases en aquell temps, i, bé, és que és una cosa que als ajuntaments els pesa molt. Si les competències són de la Generalitat, en matèria d'habitatge, el lògic és que en els Pressupostos de la Generalitat es contemplin partides que vagin adreçades que els municipis, que els ajuntaments puguin també reparar els habitatges dels quals són titulars!

Rehabilitació rural i urbana. Oh, la gran política! Mirin, no fa gaire, un diputat d'Aliança Popular va presentar aquí una interpellació que la hi va contestar l'Honorable Conseller d'Agricultura: «Escolti, fem una gran dallòs de reparació d'habitatges, i coses, tal, de rural, i etcètera...!» Mirin: 284 milions per a tot Catalunya, però en això està inclosa la rehabilitació rural i la urbana. Ja em diran vostès, senyores i senyors diputats, amb 284 milions de pessetes, quina és la política de rehabilitació rural i urbana que es pot fer.

Ajudes a famílies amenaçades de desnonament: tres anys seguits, 60 milions de pessetes. Presentem una esmena d'augment de 60 milions més; se'ns diu que no. Bé, no fa gaire —ja vaig dir-ho en una intervenció ahir o abans d'ahir—, doncs, es va aprovar a la Comissió de Finances una proposició no de llei que significa que el Govern canviarà el decret que dóna suport a aquesta partida per facilitar l'accés a les persones que necessitin aquest tipus d'ajuts. Si hi ha la veritable voluntat d'ampliar aquestes ajudes, el lògic és esperar que hi haurà més sollicituds i que, lògicament, s'haurà de fer més despeses en aquest sentit. Bé, el lògic, la demostració més palpable que existeix la veritable voluntat per part del Govern, seria dir: «Sí, senyor, ampliem aquesta partida perquè esperem, lògicament, que hi haurà més sollicituds.» Doncs, no. No. També se'ns va dir, absolutament, que no.

Bé, un s'ha de sorprendre, un s'ha d'estranyar que es parli tant de política social per part de Convergència i Unió i per part dels parlaments del Molt Honorable President de la Generalitat, aquí, el mes de setembre, si, després, resulta que això no es veu reflectit en els pressupostos. Però jo diria que no cal estranyar-se'n, tampoc, tant. Això és, simplement, una política clàssica d'un govern conservador. És a dir: Convergència i Unió i el Govern fan grans descobriments en èpoques electorals: descobreixen bosses de pobresa, descobreixen els problemes de Ciutat Vella, descobreixen un món de marginació que, pel que s'ha vist, mai sabien que existien... Però, després, en el moment en què això s'ha de concretar en uns pressupostos, doncs, aleshores, s'ha acabat. Res de res, ni una sola pesseta. A l'hora de la materialització, senyores i senyors diputats, priven els interessos creats que són, naturalment, interessos molt forts.

En definitiva, doncs, senyores i senyors diputats, una política de promoció pública inadequada. Per què? Bé, al nostre entendre, i suposo que a l'entendre de tothom —a més a més, a les memòries de l'INCASOL ja és definit més o menys així—, doncs, una política de promoció pública de l'habitatge ha de dirigir-se a les classes més necessitades; no crec que ningú posi en dubte això. I això, com s'ha d'aconseguir? Bé, home, fonamentalment, senyores i senyors diputats, construint habitatges accessibles als treballadors i ubicats en les zones industrials i més poblades, sense que això vulgui significar que no s'hagi de fer també un reequilibri comarcal. Tampoc no vull dir això, però, bàsicament, han d'anar adreçades al món industrial, a les zones industrials i a les zones més poblades, que són, a més a més, coincidents.

I ara venim a l'annex d'inversions. Segons aquest annex d'inversions que mai se'ns adjuntava, però que aquest any sí que se'ns ha adjuntat, resulta que al Barcelonès només hi va el 20% de totes les inversions que estan comarcalitzades. I, de deu actuacions de compra d'adquisició de terrenys, la qual cosa

és bastant greu, cap ni una al Barcelonès. Per què és greu? Perquè aquestes adquisicions de terreny signifiquen actuacions per a l'any vinent o per a l'altre o per a l'altre. És a dir, que estem hipotecant una política d'habitatge per als anys vinents i sembla que, d'aquesta política d'habitatge per als anys vinents, la comarca del Barcelonès queda bastant a fora. I per què poso, jo, l'exemple del Barcelonès? El senyor Vila, l'altre dia, em va acusar que jo, com que era barceloní, doncs, tenia aquesta obsessió. No, senyors diputats, no és una obsessió d'aquest Diputat perquè sigui barceloní; és que el Barcelonès és la zona industrial més poblada, més representativa de Catalunya, en aquest sentit, perquè representa el quaranta per cent i escaig de la població. I, per tant, és un efecte de comparacions, serveix per comparar molt bé. Doncs, bé, això, aquest és un altre dels elements que cal dir.

Bé, però és que, a més a més, hi ha un altre tema molt important, amb això que és una promoció pública inadequada. No està prevista tampoc aquest any, i en els anys anteriors tampoc estava prevista, la construcció directa per la Generalitat d'habitatges en règim de lloguer. Aquest Diputat es mou bastant pel territori, seguint els consells del senyor Jordi Pujol, i bé, aquest Diputat sap que un dels problemes greus que en aquest moment hi ha en les zones industrials és, precisament, el tema que —com ja he dit abans— s'han disparat els preus dels habitatges i, a la compra, moltes famílies de treballadors no hi arriben, i aleshores hi ha una gran petició, una gran demanda d'habitatges en règim de lloguer. Doncs què passa? La Generalitat no en vol saber res, d'això. I si hi ha alguns habitatges que encara es poden llogar, ho han de fer els ajuntaments, que compren, a la vegada, a l'INCASOL uns pisos, que després lloguen, i que després van tornant aquests diners, a mesura que van cobrant dels llogaters, a la Generalitat. Ah!, i a més a més ara resulta que aquests diners s'han de..., aquests diners que cobren els ajuntaments s'han de pagar per compensació, segons vam aprovar aquí l'altre dia. Encara això! Jo he fet diferents preguntes en aquests temes, i sempre se m'ha dit que, bé, la Generalitat no tenia els mitjans per poder després administrar tots aquests habitatges en règim de lloguer. Això, senyores i senyors diputats, era cert fa anys, però ara no, perquè existeix Administració i Gestió, que sí que ho pot fer, i per això ho fa.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Bé, es construeix, a més a més, senyors diputats, en uns llocs on la promoció privada ja ho està cobrint, i penso que no és aquest un element fonamental de la política d'habitatge que ha de fer la Generalitat.

Senyor President, a mi se m'ha encès el llum, però jo no sé si vostès han comptat l'acumulació de...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Sí, ja ha estat comptada.

El Sr. OLIART: Ho lamento. Bé, senyores i senyors diputats, concloc més ràpidament del que volia, i em deixo, segurament, en el tinter algunes coses, però, en fi... *(Pausa.)* Un quart?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: No, no, l'Illustre Secretari ha comptat el temps, òbviament proporcional a la utilització que vostè ha fet, cosa que li ha autoritzat la Presidència, d'una part d'una esmena; és un cas excepcional, però... En

porta vint, parlant.

El Sr. OLIART : En porto vint. Gràcies, senyor President. Bé, doncs si féssim una enquesta, senyores i senyors diputats, entre els ciutadans de Catalunya i preguntéssim què fa l'INCASOL, doncs, bé, se'ns contestaria, segurament, que l'INCASOL és aquella firma que construeix casetes adossades per les comarques catalanes. Jo, senyores i senyors diputats, no tinc res en contra d'aquestes casetes; personalment m'agradaria viure-hi; però vostès, sincerament, preguntin-se si aquesta és la política més adequada, una política social d'habitatge, una política de formació pública, en un moment de crisi econòmica, que ha de fer una administració pública.

Res més, i moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Per a un torn en contra té la paraula l'Illustre Diputat senyor Vila.

El Sr. VILA I FONTCUBERTA : Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, continuem parlant de pilars, però parlarem d'un, només, que és el pilar de la política d'habitatge del Govern de la Generalitat, i l'analitzarem amb una certa profunditat, és a dir, mirarem, doncs, si el formigó està bé, la seva composició, els àrids, l'armadura si és correcta, etcètera, etcètera, per constatar que, diguem-ne, la poca consistència que deia el senyor Oliart que tenia aquest pilar només està, des del nostre punt de vista, en la ment del senyor Oliart, o, en tot cas, del Grup de la minoria majoritària d'aquest Parlament.

Primer, primera afirmació del senyor Oliart : « escolti, és que no hi ha política d'habitatge en el Govern de la Generalitat, i la nostra posició és de rebuig d'aquesta política », per, a continuació, dir : « no, el que passa és que jo ja sé que, és clar, la política que ha fet el Govern de la Generalitat és una política que li ha vingut condicionada des del Govern central i que, en tot cas, aquesta política, quan es va marcar, no la va marcar el Govern Socialista, sinó que la va marcar el Govern de la UCD ». Escolti, doncs, el que està fent, en gran part, és fer un rebuig a la política del Govern d'UCD i del PSOE fins als traspassos, perquè encara estem, d'alguna manera, en part, patint o gaudint de les actuacions dirigides des del Govern central de Madrid, UCD o PSOE, no m'hi poso. Per tant, el rebuig potser no és a la política del Govern de la Generalitat, sinó a la política que es va marcar al seu dia des de Madrid.

Realment sí que hi ha política d'habitatge, hi ha política d'habitatge a través de l'actuació de l'Institut Català del Sòl, perquè, escolti, què fa l'Institut Català del Sòl?, quins són els seus objectius? Ahir em sembla que els vaig intentar explicar, són quatre de fonamentals : la urbanització del sòl per a usos industrials, la urbanització del sòl per a usos residencials, la construcció d'habitatges socials per cobrir els dèficits existents i la dinamització de l'activitat econòmica a través del seu efecte inductor d'inversions. Això, l'INCASOL. Quins són els objectius d'ADIGSA? Dos, molt bàsics : l'administració del patrimoni propi i del parc d'habitatges públics de la Generalitat i, pel que fa als habitatges transferits per l'IPPV — 61.479 que afecten 252.064 persones —, els objectius que afecten aquest parc d'habitatges en quatre branques : objectius físics, de rehabilitació, atès que el parc d'habitatges que es va transferir estava completament malmès, amb una inversió mitjana per rehabilitació d'aquest parc en concret de 2.000 milions de pessetes; jurídics, que ha comportat una tasca prèvia de coneixe-

ment de l'estat actual, donada la gran quantitat d'anomalies, incidències i irregularitats existents. Vostè sap que al moment dels traspassos que va rebre el Govern de la Generalitat hi havia més d'un milió de rebuts posats al cobrament i sense pagar? Escolti, em sembla... I això està al dia, això s'ha posat al dia. Em sembla que és una tasca, això, i és una tasca important. Tercer objectiu : urbanística. Vostè sap que als polígons, traspassats de l'IPPV, hi havia traspassat l'edifici, però l'entorn urbanístic, allò que el senyor Màrius Díaz ens deia ahir de la seva ciutat, Badalona, d'un urbanisme agressiu, malmès, degradat, etcètera, escolti, zero d'urbanisme en aquells sectors. Què està fent el Govern de la Generalitat? Escolti, normalitzar la conservació de les urbanitzacions per transferir-les després als ajuntaments. Quart objectiu d'ADIGSA : objectius administratius. Calia regularitzar els aspectes administratius de documentació, necessitat de despeses de serveis, comunicats, etcètera. Aquest procés s'està fent actualment amb la col·laboració dels ajuntaments i de les associacions de veïns. Aquest procés s'està fent amb la col·laboració dels ajuntaments i de les associacions de veïns, és a dir, ningú margina els ajuntaments en l'actuació d'ADIGSA; en tot cas, deu estar en la seva imaginació aquesta marginació, en la meua està molt clar.

Parlem de xifres, de grans xifres, de quatre grans xifres importants dels pressupostos de la política d'habitatge. Escolti. Pressupost de despesa de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, que implícitament ha de ser-hi : 7.452 milions de pessetes; pressupost de l'INCASOL : 13.536 milions de pessetes. Total : 20.988 milions de pessetes de despesa, 26% del total del Pressupost de la Generalitat, perdó, del Departament de Política Territorial. Despesa estructural de la política d'habitatges : 1.793 milions de pessetes, l'11,41%; despesa d'inversió, allò del totxo i el ciment, allò que es veu : 11.511 milions de pessetes, el 73,29%. Hi ha política d'inversió, hi ha política de totxo, eh?, senyor Oliart. Despesa financera : 2.399 milions de pessetes, el 15,30%.

Però és clar, és que després vostè diu que no hi ha política de rehabilitació en el Govern de la Generalitat mitjançant ADIGSA. Escolti, vostè sap que en els pressupostos generals de l'Estat, per a l'any 87, el Govern de Madrid va transferir a la Comunitat Autònoma de Madrid 13.000 milions de pessetes per a rehabilitació i que a la Generalitat li'n van donar 254? Deu ser que a Madrid hi ha més necessitat de rehabilitació que a Catalunya. Vostè sap que per als Pressupostos de l'any 88, a la Comunitat Autònoma de Madrid, el Govern central hi ha adjudicat 7.000 milions de pessetes per a rehabilitació? Vostè sap que Convergència i Unió, a través dels seus representants a Madrid, va presentar una esmena perquè se li adjudiquessin 1.000 milions de pessetes per a rehabilitació i el « generós », entre cometes, Govern de Madrid, li'n va donar 500, però 500... Se sol·licitaven 1.000 milions, vostè sap per què? Per a la construcció de la segona o tercera fase, no ho recordo exactament, del barri de Sant Cosme; habitatges socials, senyor Oliart; és a dir, no Puerta de Hierro, habitatge social, al barri de Sant Cosme, eh? I es va agafar i es va dir : « no, escolti, miri, 1.000 milions són molt, Madrid en necessita 7.000, només li'n donarem 500 i, per tant, ja n'hi ha prou.

Continuem parlant dels seus arguments, senyor Oliart. Quantitat d'organismes en matèria d'habitatges : Direcció General, INCASOL, ADIGSA, Direcció General d'Urbanisme,

un element més que vostè ha introduït. Escolti, ahir li vaig intentar explicar què feia cadascun d'aquests organismes. Jo comprenc que la meua dissertació d'ahir va ser llarga i feixuga, però calia, donat l'intent d'enderroc que el senyor Tomàs va intentar fer de l'edifici del Departament; per tant, jo havia de construir aquest mateix Departament, i vostè sap que és més fàcil enderrocar amb temps que no construir. Per tant, escolti, ahir vaig intentar explicar-li-ho.

Política de poc contingut social, i diversos exemples : cap programa de lluita contra el barraquisme. Escolti, vostè sap que també, a través dels nostres representants a Madrid, vam presentar una esmena perquè en els Pressupostos Generals de l'Estat figuressin 2.300 milions de pessetes per lluitar contra el barraquisme a Catalunya? Vostè ho sap, això, suposo que sí, està ben informat. Vostè sap què va passar, oi? Van dir : «no». Per tant, home, no ens acusi de no lluitar contra el barraquisme, que s'hi lluita a través dels Pressupostos de l'INCASOL i de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, s'hi lluita, i allà està ficada la lluita contra el barraquisme, el que passa és que ens hauria agradat lluitar-hi més, amb 2.300 milions més d'arguments per poder lluitar-hi; el que passa és que ens han dit que no. Escolti, hi ha els que hi ha, que són zero.

Molt bé. Programes d'habitatges per als disminuïts. Aquest mateix argument el va emprar vostè en el debat en comissió, i jo li vaig contestar amb tota rotunditat que totes les actuacions de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge i de l'Institut Català del Sòl, totes contemplen determinades actuacions per a habitatges per a disminuïts, és a dir, en totes hi ha una promoció o dues d'habitatges per a disminuïts. En tot cas, el que es fa és un torn d'espera, que, si no hi ha cap disminuït que solliciti aquella vivenda, aquell habitatge es reconverteix en una vivenda normal, però en totes hi ha aquest tipus d'actuacions.

Continuem. Rehabilitació rural i urbana. Escolti, en el tema de rehabilitació rural i urbana, resulta que el Govern de la Generalitat, per a l'any 87, hi havia pressupostat 150 milions de pessetes; aquest any ha pressupostat 284 milions de pessetes, és a dir, 134 milions més d'increment, que representa un 89% d'increment. Per tant, sí que hi ha política de rehabilitació rural i urbana.

Tema d'ajuts a llogaters : pressupostats pel Govern de la Generalitat 60 milions de pessetes. Escolti, vostè sap tan bé com jo que aquests 60 milions de pessetes pressupostats fins ara no s'han gastat tots perquè no hi ha hagut sollicituds suficients per exhaurir-los tots. Vostè en volia 60 més; què en fem, de 60 més, si no s'acaben de gastar els 60 que es pressuposten. En tot cas, sempre hi ha la possibilitat d'estudiar ajuts complementaris en el cas que es gastessin aquests 60 milions de pessetes més. Si no què en fem de tenir 120 milions de pessetes allà en un racó per a ajuts a llogaters.

Per acabar, i avui seré breu per compensar la meua actuació d'ahir, escolti : el Barcelonès, vostè diu que només hi ha el 20% d'inversió per a l'any 88. No sé com s'ho ha mirat, em sembla que s'ha equivocat. Actuacions de l'INCASOL, per exemple, Pla d'Inversions Públiques del Departament de Política Territorial i Obres Públiques : construcció d'habitatges a la Barceloneta, 155 milions de pessetes; construcció d'habitatges «La balconada», del Bages, 240 milions de pessetes; construcció d'habitatges al carrer dels Àngels de Barcelona, 200 milions de pessetes; construcció d'habitatges a Mollet, 180 milions de

pessetes; construcció d'habitatges el «Baró de Viver», segona fase, 220 milions de pessetes; construcció d'habitatges «Camp Clar», al Tarragonès, 200 milions de pessetes; construcció d'habitatges «Baró de Viver», tercera fase, 100 milions de pessetes. Fins aquí... I això és una mostra de les més de 80 actuacions que l'INCASOL pensa fer en matèria d'habitatges en les zones en què vostè diu que no es fa absolutament res, en les zones del Barcelonès i d'altres llocs, però en les zones del Barcelonès també, senyor Oliart.

Actuacions, en aquest cas també, actuacions d'ADIGSA. Molt bé, escolti, actuacions d'ADIGSA : més de 75 actuacions programades per a l'any que ve. Per exemple : Badalona, 160 milions de pessetes; Barcelona (La Pau), 100 milions de pessetes; Manresa (el XHUP), 83 milions de pessetes; Sabadell (Sant Pau), 105 milions de pessetes; Terrassa (Sant Llorenç), 134 milions de pessetes. És clar, vull dir, realment un no entén com vostè pot dir que a l'àrea del Barcelonès només s'inverteix el 20% del pressupost de l'INCASOL i ADIGSA, quan els números i el programa d'inversions públiques del Govern de la Generalitat reflecteixen, exactament, tot el contrari.

Però és clar, és que hi ha una altra situació paradoxal del tema. És a dir : «Escolti, és que vostès no inverteixen prou; vostès resulta que, amb els cabals que tenen fan una mala inversió». Bé, però passen coses tan escadusseres com que —i li ho vaig en Comissió— resulta que la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge inverteix molts i molts diners en la concepció d'habitatges; i un exemple, que jo li dono sempre a vostè com a exemple paradoxal, és el remodelatge del barri del Baró de Viver, que jo conec molt a bastament; vull dir, escolti, allà qui paga és el Govern de la Generalitat, és la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, i li ho he demostrat amb pressupostos a la mà, i qui posa el cartellet és el Patronat Municipal de l'Habitatge; és a dir, per tant, cap sectarisme; escolti : paguem nosaltres i s'enduen les medalles els altres. Però és clar, llavors resulta que l'esmentat Patronat, doncs, per exemple, a finals de... no, a l'agost de l'any 85, el Director General d'Arquitectura i Habitatge li va escriure una carta, diu : «Escolti, dels polígons de Canyelles i La Mina, resulta que vostè, el Patronat, ens ha de liquidar a la vora de 756 milions de pessetes, que vostè ha cobrat teòricament i que, per tant, hi ha un conveni subscrit i que, escolti, seria bo, doncs, que ens ho liquidés per nosaltres poder invertir-ho o reinvertir-ho en habitatge social aquest tipus d'actuacions». No hi ha resposta; el 21 d'octubre el Director General torna a escriure al Patronat, li diu : «Escolti, si us plau! que li hem reclamat, que ara ja tenim tota la documentació, han transcorregut més de dos mesos sense tenir cap notícia oficial del Patronat Municipal de l'Habitatge de Barcelona sobre el tema; us faig avinent la necessitat de clarificar ràpidament la situació; l'Institut Català del Sòl disposa ja dels expedients administratius de l'IPPV, la qual cosa ha permès quantificar el deute del Patronat amb l'Institut Català del Sòl el 31 de desembre del 84 en 665 milions de pessetes, i l'anualitat del 1985 en la xifra de quasi 100 milions de pessetes». I llavors, resulta que amb data 31 de desembre del 85, el President del Patronat, el regidor de l'Ajuntament socialista de Barcelona, senyor Jaume Vidal —en aquell temps, que ara ha canviat i és el senyor Xavier Valls— diu : «Escolti'm, senyor Director General, vostè coneix els afebliments econòmics que l'execució dels susdits convenis ha ocasionat a l'Ad-

ministració municipal, on es reflecteix perfectament l'estudi detallat dels polígons de La Mina i Canyelles; no obstant això, pel que fa a les quotes que hagin de percebre a partir del primer de gener del 86, li proposo que el gerent de l'Institut Català del Sòl i el Gerent del Patronat convinguin alguna modalitat que puguin satisfer ambdues parts». És a dir, no tan sols no diu res dels 755 milions que en aquells moments devia a l'Institut Català del Sòl per a reinversió en habitatges socials, sinó que diu: «Escolti, miri, posem-nos d'acord, a veure com podem pagar, perquè, escolti! no tenim ni un duro, ho hem administrat tot tan bé que no tenim ni un duro i no sabem d'on treure els calés que li devem». És a dir, si això és un exemple de bona gestió en matèria d'habitatge per part del Patronat Municipal de l'Habitatge, jo els felicito de tot cor; en tot cas el nostre grup pensa que realment té un pilar molt sòlid i consistent en la política que està fent i per tant, doncs, com que realment el considera robust i no hi ha perill d'enderrocament, votarà en contra de l'esmena presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Esmena... (*El Sr. Oliart s'aixeca per parlar.*) Digui.

El Sr. OLIART: El senyor Vila ha posat en boca meua una cosa que jo no he dit; ha dit que jo havia afirmat que el 20% de la política de construcció i de rehabilitació anava només al Barcelonès, jo m'he referit únicament a la política de construcció, i mai podia dir «la política de rehabilitació» quan sé, certament, que els grups que van ser transferits a l'IPPV estan precisament quasi tots ells al Barcelonès. Això, primera qüestió que vull que consti. I la segona és que, després, el senyor Vila ha llegit tot un reguitzell d'actuacions d'ADIGSA, i aleshores jo el que voldria preguntar és per què aquesta relació no se'ns ha acompanyat als altres...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor Diputat, a la primera part tenia molt raó, però ara no. És a dir, a la primera part vostè podia demanar l'aclariment tenint en compte que s'havien posat en boca seva unes afirmacions que no havia fet; però, per a aquestes hi ha mecanismes reglamentaris que vostè pot utilitzar, com són els d'impuls i control corresponents, que pot utilitzar i que pot revelar la informació, estic segur, del Consell Executiu. Per tant, excusi que no li pugui donar la paraula per comentar aquesta...

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Correspon ara la votació de l'esmena 149.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

(*Remor de veus.*)

No, és la 160, excusin.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 160 a l'Institut Català del Sòl ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 51 en contra i 8 abstencions.

La darrera esmena d'aquest Departament és l'esmena a la totalitat de la Comissió de Ports de Catalunya, esmena 161, del Grup parlamentari Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs. (*Pausa.*)

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores i senyors diputats, acceptant els suggeriments de nombrosos diputats de la

Cambra, seré tan breu com sigui possible, jo ho intentaré. Escolti, jo suggereixo que... vostès han vist que hem presentat un conjunt d'esmenes a la totalitat en aquest vaixell que va sense nord, que és el Departament de Política Territorial, i què millor que acabar aquest reguitzell d'esmenes a la totalitat amb un tema que és una via d'aigua forta en aquest vaixell, com és la Comissió de Ports, què més ben dit? En tot cas, de cara als propers —si es dona aquesta circumstància— pressupostos agrairíem que, en lloc d'enviar-nos les memòries i tal, doncs que surti aquí algun diputat de Convergència i Unió i ens expliqui, de dalt a baix, tot el que pensen fer i així segurament tindrem nosaltres més arguments dels que segurament hem rebut a través dels papers que ens han estat lliurats.

I utilitzant una frase que també ha estat molt utilitzada aquest matí jo diria: «Saben vostès com està el Front Portuari de Catalunya? Saben vostès que l'any 82 van entrar 824 vaixells i 3.500 de tones de cabotatge? Saben vostès que l'any 86 només han entrat 351 vaixells a Catalunya i 1.500 de tones? Saben vostès que el Front Portuari de Catalunya està absolutament arruïnat? Saben vostès que no tenim Front Portuari de Catalunya? Escolti, quan es tracten els Pressupostos —i els Pressupostos diuen que és la filosofia de la política del Govern—, com s'entén que el Govern, la Generalitat de Catalunya, el nostre Govern, permeti que, des que tenen la competència en el Front Portuari de Catalunya, s'hagin perdut dos terços dels vaixells que atraquen a Catalunya i s'hagin perdut més de dos milions de tones?

Aquest és un tema greu, senyores i senyors diputats; és un tema greu perquè vol dir que no s'afronta amb realisme la situació del nostre Front Portuari, i molt menys aquells quatre ports bàsics, de funcions polivalents, com són el de Sant Feliu, el de Palamós, el de Vilanova o el de Sant Carles de la Ràpita. En la lectura de les diferents memòries presentades hem vist que diu: «Escolti, la culpa és que hi ha la crisi industrial i, per tant, no es descarreguen mercaderies», ara resulta que la crisi és del petroli, però mai, en cap cas, en cap memòria, en cap document del Front Portuari o de la Comissió de Ports de Catalunya es veuen idees de relançament d'aquest important sector econòmic de Catalunya.

Nosaltres els vam presentar l'any passat, o fa un any i mig, una iniciativa que crec que valia la pena que haguessin estudiat, fins i tot havent-la votat en contra com la van votar, una proposició de llei per reformular, des d'una activitat, des d'una perspectiva empresarial, el funcionament dels ports de Catalunya; la van rebutjar, van dir: «no, no, tal com estan les coses això ja va bé i això anirà millor cada vegada»; doncs no, senyores i senyors diputats, això ha anat enrera, de tal manera que si continua aquesta caiguda de 500.000 tones l'any de cabotatge i de prop de 100 vaixells anuals d'atrancament a Catalunya, dintre de tres anys podrem dir, per major glòria i *inri* de Catalunya, que ja no hi ha vaixells en els nostres ports. I aquesta és l'essència de la nostra esmena: el Front Portuari no funciona, la Comissió de Ports no té una resposta pressupostària adequada, no s'inverteixen ni fins i tot aquelles pessetes que es recaptin pels serveis de l'atrancament dels vaixells en noves inversions, no hi ha idea de com arreglar aquest tema, es manté una situació a la decadència, nosaltres el que demanem amb el retorn d'aquest pressupost és que, realment, es faci un pressupost adequat al que hauria de ser una de les puntes de llança del

nostre sistema econòmic, que és el moviment i el tràfic portuari, i a partir d'aquí plantejar un sector portuari adequat al relleu i a l'activació econòmica que en aquest moment a Catalunya s'està succeint. Per tant, demanem el retorn, una vegada més, dels pressupostos de la Comissió de Ports de Catalunya; els dic que no són adequats a la realitat i que, a més a més, pronostiquen la dissolució, el *finiquito* del tràfic comercial als ports que depenen de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies. Res més, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ricard Masó.

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, Catalunya és un país petit però amb una costa extensa, i que lllindant amb aquesta costa hi trobem unes zones importantíssimes del territori, tant per la densitat demogràfica com per les activitats econòmiques que s'hi desenvolupen —recordem, per exemple, el turisme—; és damunt d'aquesta costa tan essencial per a la vida del país on lògicament hi ha els ports sobre els quals té competència la Comissió de Ports de Catalunya.

Aquests són ports petits, sense reraport, situats dintre de les viles, és a dir, que es fa difícil dotar-los d'unes instal·lacions portuàries d'envergadura, que sovint podrien malmenar la realitat dels pobles que tenen al seu costat. Fins i tot moltes vegades és impossible que aquests pobles puguin suportar les xarxes d'accés que serien necessàries per a una millora substancial del seu port.

Tanmateix, aquesta situació fa bastant difícil una promoció sobtada dels ports de casa nostra; ports, altrament, el moviment comercial dels quals és lligat moltes vegades a un sol tipus de mercaderia; i si sorgeixen dificultats, moltes vegades per motiu de la riada turística del municipi, en la construcció dels serveis que el moviment comercial del port requereix, el cabotatge llavors baixa i cal recórrer a d'altres tràfics de mercaderies nous. Recordem el que va passar a Palamós en no poder preparar les instal·lacions que feien falta en el seu moviment pels contenidors de merzario, o al port de Vilanova quan es parlava de construir-hi sitges per a ciment, quan ni Palamós ni Vilanova volien aquelles instal·lacions. I tant en un cas com en un altre, els qui posaven en qüestió l'endegament d'aquells serveis tenien les seves raons, perquè ni Palamós ni Vilanova són poblacions pròpiament portuàries, sinó que la seva activitat gira a l'entorn d'altres focus, com per exemple el turístic. Al cap i a la fi, els nostres ports participen del repte que tenen tots els ports de la Mediterrània, que és lluitar davant d'un tràfic que es realitza amb vaixells de major cabotatge, això fa que no sigui significatiu el nombre i la variació del nombre de vaixells entrats, sinó el cabotatge, més aviat; avui dia el tràfic es realitza amb vaixells de major cabotatge, que és el que el port inicialment permetia i que, dotar-se de reraports i de xarxes d'accés per tal que les mercaderies puguin arribar-hi o sortir-ne des de o cap terra endins, a vegades es fa difícil. És amb aquests elements que la Comissió de Ports s'ha d'enfrontar. Però, tot i així, en els quatre ports de gestió directa, és a dir, el de Palamós, el de Sant Feliu de Guíxols, el de Vilanova i el de Sant Carles, el tràfic de mercaderies, aquest últim any, ha augmentat, i això és indicatiu d'una bona gestió. Miri, durant els primers nou mesos d'aquest any 87, el total de tones ha augmentat d'un 41,4%, respecte als nou primers mesos de l'any passat; el de Vilanova, senyor Tomàs, en concret, l'augment ha estat

de 60.579 tones, que representa un increment del 93,4% del de l'any passat, això no és anar enrera, això és anar endavant; al de Palamós l'augment ha estat més petit, d'un 6,5%, i en el de Sant Carles d'un 4,2%. El de Sant Feliu, en canvi, ha estat un port recessiu pel fet que el producte que hi arribava en major quantitat, que era el caolí, substància que els consumidors ara compren a Guadalajara —majoritàriament, s'entén— i que la fan arribar per terra, per carretera o amb tren. I en el cas de Sant Feliu, per exemple, no és fàcil ni preveure-hi majors reraports, per donar-hi un altre ús, ni crear nous accessos que podrien afectar greument el vessant turístic d'aquest municipi; per això s'ha creat una comissió mixta Generalitat-Ajuntament —ajuntament socialista, li ho recordo— per fer els estudis de viabilitat tècnica i econòmica per a un futur disseny del port. Del resultat d'aquest estudi, que es va convenir el mes d'octubre d'enguany i amb un termini d'execució de nou mesos, en pot sortir una nova orientació, potser, no ho sé, més específicament dirigida a convertir-lo en un port esportiu i pesquer.

El problema de la integració del port al seu municipi és, però, comú amb els altres ports, per això la Comissió estudia els plans d'integració convenients, fa les prospeccions del seu futur, elabora propostes de com podran conviure, com podran integrar-se port i poble. D'aquests estudis, ja estan molt avançats els de Vilanova i el d'Arenys de Mar, i s'estan redactant els de Cambrils i l'Escala.

Ah!, i mireu què passa amb la pesca. Amb la pesca, per exemple, li he de dir que l'any 81, la pesca recaptada en els ports que són competència de la comissió era del 60,3% del total de Catalunya; l'any 85 ha passat d'aquest 60 a ser el 74,9, gairebé el 75%, és un augment substancial, això no és anar enrere. Els nostres ports han pres quota pesquera als grans ports, aquesta és una de les utilitzacions que encara va a la puja també en els ports, però ja ha vist que també amb el tràfic comercial ha pujat el de Vilanova, quasi un 100%, un 94.

Per un altre ordre, per entendre bé aquest pressupost, cal considerar la labor inversora que du a terme la Comissió de Ports, per tal d'aconseguir una millora substancial de les instal·lacions, millora que era imprescindible per raó de les baixes inversions que s'hi feien abans que fossin efectuats els traspàsos. Perquè, si durant els últims cinc anys anteriors al traspàs de competències la inversió que va efectuar-s'hi va ser l'equivalent al 48,8% de la seva recaptació, durant els cinc anys següents, és a dir, sota la gestió de la Comissió de Ports i Costes, el 48,8 va passar a ser el 88,4. Li donaré xifres : a Palamós, durant aquest període de 5 anys, s'han invertit 486 milions de pessetes, davant de 159 de recaptats; a Vilanova s'hi han invertit 204 milions, davant de 190 recaptats; a l'Ametlla s'han invertit 200 milions de pessetes, davant de 100 de recaptats; a Sant Feliu de Guíxols s'hi han invertit 133 milions de pessetes, davant de 53 de recaptats; a Blanes s'hi han invertit 118 milions de pessetes, davant de 78 de recaptats; a l'Escala, 62 davant de 16; a Roses, 56 davant de 87. Aquest increment en la inversió només possible gràcies a les aportacions complementàries de la Generalitat, es tradueix en una llista extensa d'obres i realitzacions, que en citaré algunes de les que es fan, o que és previst fer-les en curt termini, no totes perquè no es tracta aquí de fer una llista d'obres i de programes i d'actuacions : a Llançà hi ha un nou port pesquer esportiu en construcció, amb participació, com en els ports pesquers, de la Genera-

litat; al Port de la Selva hi ha el moll de ribera i noves palanques per a pesca i per a equipaments esportius; a Roses ha estat subhastat el moll de ribera, 25 milions, i l'any 88 se'n gastaran uns 75 per a la protecció del dic Bric; a Blanes, un moll de passatge per a càrrega i descàrrega de creuers de passatgers turístics, que costarà 42 milions; a Arenys, el 88 es farà una gran inversió per ampliar el port pesquer, més 70 milions d'un varador que ja està molt avançat, que s'acabarà pel març; a Vilanova també s'hi construeix un varador, que serà acabat l'abril, més o menys, i hi ha les obres de pavimentació del moll de ponent i del dragatge, adjudicats per 25 i 40 milions respectivament, més una dàrsena esportiva per a 720 embarcacions que per concessió fa, ho construirà un club, però que es complementarà amb uns amarraments complementaris i unes palanques que farà la Comissió de Ports; a Vilanova, concretament, la inversió del 87 ha estat de 159 i mig milions de pessetes; a l'Ametlla, el moll de ribera per 45 milions ha sortit ja a subhasta, més 62 milions del contradic, que ja és fet, s'ha triplicat la capacitat de l'Ametlla; a l'Ampolla, el 87, s'ha acabat la prolongació del dic i hi ha adjudicat un contradic per 44 milions de pessetes. Però, no en tinc més, perquè no es tracta aquí..., és un debat de pressupostos i no una llista, una informació de les obres que s'han d'executar.

Senyores i senyors diputats, el manteniment i transformació, si s'escau, dels ports de Catalunya i la cura de les noves construccions portuàries en el litoral català necessiten les actuacions de la Comissió de Ports, per la gestió que fa de les instal·lacions i dels recursos que es recapten, per les millores que efectua en les instal·lacions portuàries, pels estudis d'integració dels ports amb el medi urbà que els envolta, que la Comissió fa o té previst realitzar. Aquestes actuacions, que han anat millorant qualitativament els ports, i que són l'esperança d'una futura i real integració dels nostres ports en la realitat del litoral català, aquestes actuacions requereixen el pressupost que el Govern presenta, i per això votarem en contra de l'esmena de retorn.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Procediríem, si no s'indica el contrari, a la votació d'aquesta esmena a la totalitat, esmena 161.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra, es posin drets.

Abstencions?

Aquesta esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 51 en contra i 8 abstencions.

Correspon ara l'esmena 162, al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, esmena primera, que presenta a la totalitat el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per fer-ho, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

(L'I. Sr. Vice-president Segon substitueix l'I. Sr. Vice-president Primer en la direcció del debat.)

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Aquest Diputat dubtava, abans d'alçar-se per defensar l'esmena, sobre si, atesa l'hora que és i atesa la coincidència d'una esmena amb el Grup Popular, que segurament defensarà el senyor Santacreu, de forma..., com ell sap fer-ho, si no era millor que el nostre Grup parlamentari renunciés a la defensa d'aquesta esmena. El que succeeix és que uns fets no desitjats ni pel senyor

Graells ni per mi ens van impedir en comissió fer un debat com cal sobre les esmenes a l'articulat, i ho entendria com una desatenció cap al conjunt dels diputats i, de forma especial, cap al ponent del Grup de Convergència i Unió no fer ara la defensa d'aquesta esmena.

Una esmena que podríem explicar telegràficament dient que, si la Generalitat de Catalunya parteix del criteri de pressupost base incremental en relació amb l'any anterior, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca estructura bàsicament el seu pressupost, a criteri del nostre Grup parlamentari, sobre la base d'un manteniment dels minsos pressupostos dedicats a la Direcció General de Pesca Marítima, en línia amb el que ve essent un continuisme certament preocupant d'algunes de les actuacions del Consell Executiu de la Generalitat, que no permet modificar determinades situacions *de facto* que es produeixen en aquest sector —i d'una part d'aquestes en parlaré, suposo, el mes de febrer a la Comissió d'Agricultura, a través d'una proposició no de llei que hem presentat en aquesta Cambra—, uns pressupostos que, pel que fa referència a la Direcció General de Promoció i Desenvolupament, segueixen en la seva tònica habitual d'anar desmantellant a poc a poc aquesta Direcció General, amb una voluntat, denunciada ja en l'esmena a la totalitat dels pressupostos, clara de privatització de la prestació de serveis i, per tant, de renúncia des de l'Administració a un determinat tipus d'assessorament al pagès, bàsicament a la despesa familiar agrària, per donar pas, òbviament sense dir-ho, de forma estrictament tàcita, a empreses de serveis agraris de caràcter estrictament privat; que es produeix una marginació progressiva, a partir d'una reducció fins i tot pressupostària enguany, de tot el que té a veure amb la producció de les indústries agroalimentàries; que a això se li ve a sumar enguany una reducció —jo crec que exagerada— de la Direcció General de Política Forestal, amb una reducció d'aproximadament 1.100 milions de pessetes del seu pressupost, i que tot això, lògicament, que va en un *décalage*, que va amb reduccions, que va amb tirades enrere, es compensa amb un extraordinari increment, que representa a l'ensem una concentració de poder, i, bàsicament, centrat en aspectes que jo diria que tenen o volen tenir un pur i simple efecte propagandístic, en el Gabinet del Conseller.

Per tant, si és cert que aquest és un Departament —i això ho diu la memòria i informe financer presentat adjunt als pressupostos— clau del funcionament de l'economia de Catalunya i de la Generalitat, estranya, certament, en una primera anàlisi, no tant sobre aquest pressupost, sinó sobre l'execució del pressupost de l'any passat —més ben dit, de l'any 86, que és l'últim del qual podem tenir dades, lògicament, de la seva execució al cent per cent—, com el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca insisteix en el que és una tradició en aquest Departament, és a dir, el compliment, l'assoliment a nivells del 90%, 95, 99% de la despesa pel que fa referència a operacions corrents i, en canvi, un assoliment molt limitat, al 50% o al 70%, pel que té a veure amb les operacions de capital. Se'm dirà : «això és lògic, perquè és més fàcil de preveure la despesa corrent que no pas la despesa de capital», i això té una part de raó; el que succeeix és que això difícilment es pot aplicar al Capítol IV, Transferències corrents, que, curiosament, és aquell que es compleix pràcticament en un cent per cent, un 99 i escaig per cent. Per tant, si estem davant un pressupost

que, lògicament, és de màxims, el que no pot acceptar el nostre Grup parlamentari és que l'escandall de compliment d'aquest pressupost es vegi seriosament minvat pel que té a veure amb operacions de capital i, sobretot, en aquest cas concret d'aquest Departament, amb les transferències de capital.

Lògicament, per esmenar això vam anar per la via de l'esmena a l'estat de despeses en concret, amb un èxit —val a dir-ho— poc reeixit i, lògicament, ens preguntàvem què fer davant d'aquesta situació : si plantejem d'incrementar les operacions de capital, sobre la base que experimenten un creixement, però molt lluny del creixement del que experimenten les operacions corrents, lògicament no ho compleixen, no executeu després el pressupost; si anem per la via de reduir operacions corrents, se'ns ve amb l'espantall, amb una certa amenaça que aquí haurem de reduir plantilles, aquí haurem de fer acomiadaments, aquí tenim un fet consumat que ja tenim les contractacions fetes, etcètera. Per tant, si això és així, si això és així, nosaltres entenem, a la vista d'aquest pressupost, que els criteris que n'han induït l'confecció són els que ja van portar temps enrere el Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, des de la seva ocupació anterior, a tirar endavant les oficines de benestar social. És a dir, estaríem davant, certament, d'un Departament aparador, davant un Departament en el qual —observin les senyores i els senyors diputats—, mentre el conjunt del pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca creix un 8% i els nivells retributius creixen un 4, el conjunt del Capítol I creix un 28 i el conjunt del Capítol II creix un 33%. És a dir, es dispara molt pel damunt de la mitjana del pressupost el creixement de despeses estrictament d'aparador.

I on és la clau d'aquest problema, la clau d'aquesta disparada? A criteri del nostre Grup parlamentari, després d'analitzar els pressupostos del Departament, està en el famós tema de les oficines comarcals, la posada en marxa d'un sistema que respon, almenys formalment, com un intent de resposta a exigències de sempre dels sectors més avançats del camp català, però que, a la pràctica, no s'ajusten al que eren els continguts d'aquelles demandes en el seu moment. És a dir, a la pràctica, aquestes oficines comarcals s'han convertit en unes oficines d'informació de paperassa, que permeten obrir camí als assessoraments privats, com els deia abans, i retribuïts, mentre que, a poc a poc, i per sotmetiment al que fa referència a aspectes estrictament d'aparador a l'interior d'aquestes oficines comarcals, es va desmantellant serveis que anaven funcionant fins a la data, com podia ser el cas del Servei d'Extensió Agrària. És a dir, es fa una opció que, en un llenguatge de to mitinesc, podríem dir : «a favor d'una gran explotació i contra l'empresa familiar agrària», no és així, perquè a Catalunya aquesta distinció fóra, sens dubte, exagerada; però, en qualsevol cas, és evident que qui més perjudicat en surt és aquella explotació més petita, que no disposa del capital suficient ni dels recursos suficients com per acudir a la prestació d'aquells serveis privats i veu com, progressivament, se li van retallant els serveis que fins ara se li donaven des del Servei d'Extensió Agrària, i els estalvio llegir les circulars internes del Departament, explicant per on va aquest tema. És una qüestió similar, si em permeten vostès, a una que vam discutir l'any passat quan es feia la reestructuració del sector veterinari, és a dir, sota l'aparença que es donava resposta formal a les peticions més avançades del sector, que es feia una reestructuració adequada al que havien

estat exigències, entre d'altres, per exemple, de la Unió de Pagesos, del que es tractava, o del resultant d'aquelles modificacions, d'aquella reestructuració, era el fet que el gran productor en sortia beneficiat, el petit productor —com denunciava un dia encertadament el senyor Santacreu— en sortia notòriament perjudicat, d'aquella reestructuració.

Aquestes oficines comarcals permeten, a més a més, la contractació lògica de caps de les oficines comarcals, i, amb una repassada generosa sobre algunes d'aquestes determinacions, veiem com persones vinculades de tota la vida a Convergència i Unió, en la seva immensa major part amb carnet de Convergència i Unió a la butxaca, i sense que hagin fet més mèrits que, segurament, molts altres ciutadans d'aquella comarca per poder ocupar un càrrec d'aquesta responsabilitat, són col·locats al capdavant d'aquestes oficines comarcals. Es tracta, aquí, de la versió agrària gerencial de Convergència i Unió, és a dir, farem una estructura —un se la comença a imaginar— de gerents dels consells comarcals i paral·lelament d'aquells departaments susceptibles de territorialització en comarques, gerents sectorials, és a dir, minigovernos, per entendre'ns, en cadascuna de les comarques, lògicament tots ells designats a dit. És evident que, si s'ha d'anar per aquesta via, aquells increments de Capítol I queden plenament justificats des del punt de vista de l'opció política que fa aquest govern, en cap cas des del punt de vista del que hauria de ser un plantejament racional de la funció pública vinculada al tema de les oficines comarcals, tal com l'entenem nosaltres.

Però, al costat d'això, com deia abans, departaments, direccions generals que tenen a les seves mans la salut dels vegetals, que tenen a les seves mans la salut animal, que tenen a les seves mans la lluita contra plagues, la millora de produccions, el control de les indústries agroalimentàries, se'ls redueix el pressupost; no és que se'ls incrementi poc, és que se'ls redueix, se'ls retalla : se'ls retalla un 2% el pressupost, se'ls retalla un 7% les operacions de capital; és a dir, se'ls redueix.

Lògicament, en el marc d'aquelles oficines comarcals, el que entén el Grup parlamentari del PSUC, que —ho repeteixo— de sempre ha donat suport a aquest tipus de plantejament estructural, territorial del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, però amb uns continguts molt diferents dels que els dona l'actual Consell Executiu, és un gran avenç en els assessoraments de tot ordre, no solament des del punt de vista creditici, línies d'ajut, línies de foment, sinó estrictament tècnic. El que caldria és estimular aquesta millora en les produccions, el que caldria és vincular tot el treball d'aquella salut vegetal, d'aquella salut animal integrada a l'interior d'aquestes oficines comarcals, no solament com unes oficines de distribució i de recollida de papers, que, en definitiva, és en el que s'estan convertint.

Per tant, aquesta situació —com dèiem també a la introducció de la nostra esmena—, és que d'un lloc o altre han de sortir aquests diners, i és evident que es produeix un increment aproximadament de 300 milions de pessetes en el tipus d'operacions de capital, per donar llum verda a determinats plantejaments vinculats amb les oficines comarcals, de noves inversions, però, bàsicament els diners surten de la Direcció General de Política Forestal; una direcció general que veu com les inversions que l'any 1986 representaven 1.052 milions de pessetes, que l'any 87 representaven 1.457 milions de pessetes, més

programa Foc Verd distribuït lògicament per meitat, enguany, si vostès fan l'operació de sumar el que representa la Direcció General de Política Forestal, operacions de capital, més el 50% de l'aplicació del programa Foc Verd, això és inferior al pressupost de 1986, de l'antiga Direcció General —que no es deia exactament així, crec recordar que es deia del Medi Natural, i que tenia algunes funcions més, que tampoc excessives— i representa molt menys —i quan dic «molt menys» m'estic referint a 300 milions de pessetes— que al pressupost de l'any 1985. És a dir, després d'uns anys en els quals, com a conseqüència dels incendis, bona part de Catalunya queda devastada, en el qual ens podem omplir tots la boca, en aquest Parlament, de necessitat de repoblació, de lluita contra l'erosió, de mesures preventives contra incendis, que cal defensar els nostres boscos, que cal, en definitiva, tenir actuacions preventives a l'entorn d'aquests temes, el pressupost de la Generalitat per a aquestes qüestions se situa, per sota de l'any 1985, programa Foc Verd inclòs. Lògicament no es tracta ja —com dèiem l'altre dia i com dèiem també en Comissió— que el programa Foc Verd servia per tapar el pressupost ordinari i, per tant, deixava de ser extraordinari, que és pel que el va aprovar aquest Parlament, sinó que, a més a més, resulta que no arriba ni a això, perquè reculem en tots aquests terrenys.

Lògicament, aquest seguit de consideracions, senyores i senyors diputats, ens demanen que aquest pressupost sigui retornat al Consell Executiu per a la seva reelaboració.

Una vegada, el President de la Generalitat deia, des de la tribuna, defensant un antic Conseller d'Agricultura, com un home treballador i com un home que era eficaç i com un home que li garantia la correcta direcció de Govern en aquest camp, que quan cerqués un conseller, que el que volgués és donar-li una imatge, donar-li lluíssor, i no sé quines paraules més utilitzava, que jo em presentés a les oposicions; estic absolutament convençut que si m'hi presentés avui no tindria la plaça; la plaça fóra per al senyor Miró i Ardèvol. Realment se l'ha guanyada, és a dir, el senyor Miró i Ardèvol, que és l'autor d'aquest pressupost, és un expert a muntar aparadors, encara que això representi deixar la botiga sense estocs. Jo crec que les empreses de serveis agraris, les empreses privades de prestació de serveis agraris, en el moment que deixi el seu càrrec de Conseller, quan sigui, el faran director general honorífic de totes elles; però també estic absolutament convençut —i acabo, senyor President— que l'empresa familiar agrària de Catalunya, dintre d'uns anys també el recordaran, i no pas per fer-lo director general honorari de cap d'elles, no pas per l'aparador, sinó perquè quan vagin a la Generalitat de Catalunya a demanar, fixin-s'hi bé, no nous suports, nous ajuts, noves injeccions de tal o qual element tècnic o que els pugui representar avenços, millores en la seva explotació, no, no, sinó simplement per reclamar aquells serveis que fa tres anys tenien, la Generalitat de Catalunya no els els podrà donar perquè el director general honorífic de les empreses privades de serveis agraris se'ls haurà venuts tots, això sí, per construir un brillantíssim aparador en matèria d'agricultura per a aquest Govern.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Per a un torn en contra? (Pausa.) Sí, senyor Graells.

El Sr. GRAELLS : Sí, senyor President, hi ha una altra esmena a la totalitat en aquest sentit.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Molt bé. Acumularà el

torn en contra?

El Sr. GRAELLS : Les faria totes dues, sí.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Moltes gràcies.

L'esmena 163 és presentada pel Grup Popular i té la paraula el senyor Santacreu.

El Sr. SANTACREU : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo, des del primer dia que sóc estat en aquest hemicicle, en aquest Parlament, he estat contínuament de sorpresa en sorpresa quan s'ha referit a la nostra pagesia de Catalunya, a la ramaderia i als pagesos. O sigui que, com a ciutadà de Catalunya, estic totalment en desacord i crec que algun dia, senyores i senyors consellers, algú haurà de respondre per aquesta atrocitat que estan fent en el nostre camp.

Com a parlamentari, amb aquesta experiència de quatre anys, ja no m'estranya res. Però, com a pagès, vertaderament estic dolgut del poc interès que hi ha per la continuació de la nostra pagesia, perquè si tenim present la situació mundial, els països punta, com són Alemanya, França i els Estats Units, tenen un gran interès en la continuació de la pagesia i de la ramaderia de cada país; perquè són riqueses naturals, són riqueses que un país és quan va bé o quan va malament, si té una gran agricultura. Però aquí, en aquesta nostra Catalunya, l'agricultura, on en la seva història tots sabem que ha sortit tot de l'agricultura, aquí s'han oblidat, aquests nostres governants, que existeixin pagesos; i els diré la realitat : un pressupost que no arriba a un 2%, mentre les altres comunitats la que en té menys té un 7% i la que en té més té un 18, no podem anar enlloc; l'agricultura de Catalunya és molt important en cereals i amb tot el que deriva en el camp, però el que és en la ramaderia tenim un 30 i escaig per cent del porc, tenim un 20 i tants per cent dels vedells, que és el que és bestiar de carn, i això no es té present, no es té present que estem subministrant moltes altres autonomies, avui estem oblidats. Per tant, el nostre Grup parlamentari no ha presentat esmenes, perquè ha cregut que amb aquest pressupost, treure d'un lloc i ficar en un altre era totalment inútil, perquè tot feia falta; i, per tant, creiem que si es va seguint aquesta política, algun dia el Consell Executiu —i no tardarà molts anys— haurà de respondre i haurà de respondre de la manera com no se n'està cuidant.

Jo aquí, en aquest hemicicle, he suposat moltes vegades que teníem uns problemes que no es resolen, que sempre estan igual, que el Conseller de Sanitat, fa pocs dies, amb una interpellació de l'Illustre Diputat senyor Ayguadé, sobre les aigües que estaven contaminades, i el Conseller va dir que del que es donaven casos era en assumptes lactis. Això és la salut pública, la salut dels nostres habitants de Catalunya. Jo ho estic denunciant en aquest Parlament molts i molts cops, molts de vostès diran que potser és com un disc ratllat, però senyors, la salut pública té molta importància, però molta importància; aquí, ja fa vint anys que a Europa està sanejat tot el bestiar i aquí encara en tenim un 50% per sanear; això val molts diners, s'hauria de tenir present. Senyor Conseller, amb aquest pressupost no pot sanear el nostre bestiar; i la nostra salut pública, en els nostres hospitals hi ha contínuament gent de la brucel·losi, però contínuament cuidats, però, d'una proporció molt gran; crec que hi hauria d'haver una consciència, senyors consellers, d'aquest panorama; però, és clar, amb aquest pressupost és impossible, és impossible poder-ho portar a port, perquè es necessiten milions, però és essencial; si aquí

ens gastem els diners per qualsevol cosa, i en canvi no ens els gastem per a la nostra salut pública, no ho sé, vostès mateixos amb la seva responsabilitat.

Avui crec que és de consciència que jo els digui que aquestes àrees del camp que avui aquí hi ha tants diputats que els han votat els homes del camp, jo no sé si la seva consciència, quan voten a favor del Govern i veuen que aquest Govern ho està fent tan malament en el camp, com els poden votar a vostès, que s'han de presentar demà als seus electors i han d'explicar el que han fet i el que fan? Tinguem una mica de consciència; si fos com els altres països que són cantonals els diputats, vostès creuen que podrien votar això? No, perquè no traurien ni un vot, perquè hi hauria altres diputats, pagesos, que els discutirien la realitat; però avui, vostès, tenen el partit del que governa aquest Parlament, i que tenen un líder que posiciona en el camp com una persona carismàtica que s'ha de votar, i en aquestes circumstàncies vostès estan guanyant les eleccions, però, bé, al camp vota un 90%, els agricultors del camp; ara, jo crec que arribarà un moment que veure aquesta política, que aquesta política ja no, el camp no representa res per a vostès, amb un 2% del pressupost, mentre que és una de les regions agrícoles i ramaderes més importants d'Espanya, això no es comprèn ni ningú ho pot comprendre. Per tant, jo crec que han de tenir present que encara —com els he dit moltes i moltes vegades aquí— que hi ha un tant per cent molt gran que viu en zones com subdesenvolupades, que viuen les bèsties i el bestiar conjunt; això és inversemblant, en aquest nivell al segle XX, i a Catalunya, una regió que és la més avançada d'Espanya. Ara bé, també amb aquest pressupost no es poden arreglar, traslladar a cases noves i a granges noves perquè puguin viure com cal els nostres agricultors; doncs, no, no! senyor, amb aquest pressupost no pot ser, senyor Conseller, no es poden arreglar aquestes coses, i vostè, senyor Conseller, l'estan gastant, l'estan destrossant i el dia de demà, a sobre dels llibres de la història —perquè queda tot escrit aquí—, els llibres de la història de la nostra Catalunya diran que vostè ha estat un mal Conseller (*rialles*), un mal Conseller, i ho sento, perquè vostè és una persona treballadora, una persona que hi posa tot el seu sentit comú, que potser és dels consellers que està més hores a la Conselleria, però tots sabem que si un bon industrial, un bon banquer, un bon comerciant no té diners no pot fer res. Ara, jo no sé si vostè no se sap imposar, sota la seva responsabilitat, al Consell Executiu i al President, i diu: «Senyors, això no és, això és així, o, si no és així, plego», així és com fan els homes (*rialles*) quan no poden portar a terme els seus programes, perquè la responsabilitat el dia de demà serà de vostè.

Per tant, senyores i senyors diputats, jo crec que estem ja en el final, jo estic desmoralitzat; estic desmoralitzat perquè quan vaig entrar de diputat creia que, per al nostre camp, podria fer alguna cosa, perquè des del Nil a casa hi ha pergamins de pell que tota la vida han fet de pagesos; jo creia que podria aportar un gra d'arena, alguna cosa per a aquesta pagesia, però no, les meves paraules no han estat escoltades, la irresponsabilitat, jo crec —i perdoni l'expressió perquè no és gaire bonica—, d'aquest Consell Executiu, que no han tingut atenció ni han estat admeses d'un pressupost a un altre, estem ja al final d'aquesta legislatura, crec que ja sóc arribat tard per poder-los fer que em comprenguin i perquè l'agricultura de Catalunya pugui, amb les meves paraules, haver pogut tenir alguna cosa que jo hagi

pogut aportar; però crec que sóc fracassat, ho sento molt, ara, però allà va la seva responsabilitat.

Per tant, el nostre Grup parlamentari donarà de rebuig aquest pressupost d'agricultura, esperant que un altre any vostès recapacitin i que vegin que a la pagesia de Catalunya els joves marxen, que queda mig Catalunya amb les cases tancades i que la riquesa natural crec que té l'obligació, senyores i senyors diputats, de cuidar-la, perquè la riquesa natural és el que tenim i el que sempre continua; les fàbriques s'ensorren, els comerços també, però la riquesa natural, que és el nostre camp, sempre preval, i, per tant, crec que hi ha l'obligació perquè pugui continuar, i que aquesta història que teníem dels llibres de dret del que estudiàvem l'any 36, que la riquesa principal era l'agricultura, crec que un dia haurà de tornar, perquè hi ha mig món que no menja, i aquest món ha de menjar, i, per tant, si volem que mengi els nostres camps han de produir, però han de produir amb l'ajuda avui de les nostres autoritats, i crec que aquestes autoritats recapacitaran i que faran perquè el camp pugui tornar a viure aquells anys d'esplendor que havia viscut abans.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies. Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Graells.

El Sr. GRAELLS: Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, els dos diputats que m'han precedit m'ho han posat molt difícil tot això; jo, de tota manera, els recomanaria a tots dos per al proper any que s'estudiïn els pressupostos (*remor de veus*), que s'estudiïn els pressupostos del Departament d'Agricultura. I seré molt breu, i seré molt breu respecte al temps que tenim aquí, i seré molt breu perquè crec, en fi, que n'hi haurà prou per contestar com cal aquestes dues esmenes a la totalitat que ens han presentat el Grup del PSUC i el Grup Popular.

En el debat en Comissió vam defensar les diferents esmenes, no tant oposant-nos a les baixes que es proposaven —que sempre pot ser més fàcil de rebatre—, sinó intentant justificar com a adequades i adients totes les partides en què es proposava un increment. I això ho vam fer amb cert èxit, perquè el Grup del PSC, a la meitat de la seva intervenció, va retirar la meitat de les seves esmenes parcials.

El nostre Grup creu que el pressupost del Departament d'Agricultura per al 1988 és un pressupost equilibrat, suficient per a atendre convenientment el sector agrari per a aquest proper any.

Permeteu-me, en primer lloc, fer un petit recordatori de l'evolució percentual dels pressupostos del Departament d'Agricultura durant aquests darrers anys: per al proper 88 s'incrementen un 18% més que el 87; el 87 es van incrementar un 18% més que el 86; el 86 es van incrementar un 6% més que el 85 i el 85 es van incrementar un 44% més que el 83. I en aquests quatre anys, el Departament s'ha incrementat, els pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca s'han incrementat d'un 113,4%, mentre que els Pressupostos de la Generalitat solament s'han incrementat d'un 78,1%. És a dir, s'han incrementat d'un 35,3% més els pressupostos del Departament d'Agricultura que els de la Generalitat, en aquests quatre anys; i aquesta és una estimació objectiva que palesa una clara voluntat política del Consell Executiu per

afavorir el sector agrari; i això són dades objectives, senyor Santacreu. I ho considero correcte perquè la població activa agrària, avui, està molt per sota de la meitat de les rendes dels sectors no agraris. Caldrà que el Govern espanyol, en el marc de les seves competències, juntament amb la CEE, harmonitzin els *inputs* i els *outputs* del sector agrari; continuar contenint els preus dels productes agraris sense contenir els preus dels productes que precisen els agricultors, es diguin adobs o maquinària, és una política injusta i injustificable socialment; si continua així, serà molt difícil aconseguir els objectius que aquests pressupostos se proposen.

És obligat també recordar que el MAPA, el Ministeri d'Agricultura, va traspasar al Departament d'Agricultura la gestió de pràcticament tota l'administració agrària, capítols I i II, però no totes les operacions de capital; per aquests motius, als capítols VI i VII dels nostres pressupostos, hi haurem d'afegir, sempre, els provinents del Ministeri d'Agricultura i, des de l'any 86, els provinents de la CEE. No es pot parlar dels pressupostos del Departament d'Agricultura sense parlar d'això. Perquè, adonís que l'any 1984, provinent del MAPA van venir 2.007 milions de pessetes, 2.007 milions de pessetes, que no és qualsevol cosa; l'any 1987, provinent del MAPA, arriben aquí, al Departament d'Agricultura, i que gestionem nosaltres, 5.900 milions de pessetes; i, senyors, 5.900 milions de pessetes és el 76% del que era el pressupost del Departament d'Agricultura l'any passat, i vostès, d'això, ni en parlen; però és que, pel que sembla, ni se n'han assabentat!

És per això lògic, senyor Santacreu i senyor Curto —senyor Curto, va fer vostè una referència, en fi, en el debat a la totalitat dels projectes de la Generalitat—, que la relació operacions corrents-pressupostos del Departament d'Agricultura, augmenten per una part perquè es gestionen inversions provinents, en fi, del MAPA i de la CEE, i és lògic que augmenti aquesta relació. Però és que, per una altra banda, perquè la tasca del DARP, en contra del que algú pot opinar, és fonamentalment d'assessorament i prestació de serveis al sector rural, i alhora també es pot justificar que, per exemple, els pressupostos corrents augmentin més que els de capital.

Si analitzem els pressupostos per direccions generals —senyor Maties Vives estigui atent—, la Direcció General de Política Forestal. Miri, vostè, senyor Maties Vives, sap que abans aquesta Direcció General es deia Direcció General del Medi Rural, i sap vostè que abans aquesta Direcció General tenia dos serveis: la millora rural i el medi natural. La millora rural, que era l'antic IRIDA, i el medi natural, que era l'ICONA. Vostè sap —o hauria de saber si s'ha estudiat els pressupostos— que un servei tan important com aquest IRIDA traspasat, aquest any no figura a la Direcció General 04, figura a la Secretaria General; i aleshores, si nosaltres repassem els pressupostos del medi natural, els que es dediquen a política forestal, l'any 87 eren, els que dedicava aquesta Direcció General, 612 milions de pessetes, i aquest any són 1.057 milions de pessetes, no s'ha baixat, s'han incrementat d'un 72%. És clar, vostè aquí desqualifica la política de la Generalitat perquè nosaltres tenim més atencions al medi natural, quan és al revés: nosaltres hem incrementat els pressupostos un 72,6%. I per capítols: el capítol II s'ha incrementat d'un 216%; el capítol VI s'ha incrementat d'un 31% i el capítol VII d'un 236%. És clar, és evident que amb aquests increments

potser nosaltres podem fer una política forestal com cal, tal com els entenia el senyor Maties Vives és evident que no era possible, no era viable.

Bé, els senyors diputats ja saben que el 19 de juny d'aquest any el Ministeri d'Agricultura va treure el Reial Decret 808/1987, senyor Santacreu, que concreta les línies d'ajuts existents al MAPA, i desplega els ajuts que preveu el Reglament 797 de la CEE i que s'orienten principalment —jo no sé si això ho sabia vostè, senyor Santacreu— a les explotacions familiars, als agricultors joves, a ajuts a acompliments en zones de muntanya, a cooperatives, a associacionisme agrari, a les activitats de capacitació i formació. Les noves accions que genera aquest Reial Decret i que gestiona el Departament d'Agricultura, han comportat la supressió de partides dels nostres pressupostos, especialment dels capítols VII, de la 02, i de la 03, al contrari del capítol VI, d'inversions directes de la Direcció General 02 s'incrementen d'un 16,6%, i el capítol VI, de la Direcció 03, s'incrementen també d'un 29%.

De tota manera, vull destacar l'efectivitat del programa de sanitat animal, la que duu a terme la Direcció General 02. Que avui, a Catalunya, l'índex de focus de pesta porcina africana sigui comparable i inferior a la que té Itàlia és una bona prova de l'encert que portem nosaltres quant a sanitat animal, i, a més, és una dada aquesta completament objectiva; i, per continuar aquesta política, nosaltres incrementem els seus pressupostos d'un 27%.

I vull destacar també, del servei 03, en contra del que es digui, la creació de les oficines comarcals, que permetrà als agents comarcals dedicar-se més a la seva tasca tècnica i administrativa, això sense cap dubte; i, a més a més, hi ha un programa de creació d'especialistes, en fi, amb els agents d'extensió agrària, que ens servirà, d'alguna manera, perquè la recerca que es fa a l'IRTA, doncs, aleshores arribi a les explotacions familiars que n'han de ser els beneficiaris.

Bé, jo em podria allargar bastant més, em sembla que no val la pena; per tot el que he dit, nosaltres votarem en contra de les dues esmenes a la totalitat presentades.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Senyor Torres, per posicionar-se en el debat. Té la paraula el senyor Torres.

El Sr. TORRES: Gràcies. Gràcies, President. Bé, breument, per posicionar el Grup d'Esquerra Republicana davant d'aquestes dues esmenes a la totalitat presentades pel Grup del PSUC i el Grup Popular.

Esquerra Republicana va presentar al pressupost d'Agricultura i Pesca un conjunt modest d'esmenes a l'estat de despeses, orientades totes elles a una millor distribució que nosaltres creiem convenient per a la bona marxa de la nostra agricultura —no donaré el detall, això figura ja en els debats passats en Comissió i no cal repetir-ho. Malauradament, cap d'aquestes esmenes va merèixer els honors de la seva aprovació i nosaltres ho lamentem profundament. Però és evident que aquest conjunt d'esmenes no eren esmenes d'una transcendència extraordinària, i això vol dir que no teníem el pensament de presentar una esmena a la totalitat del Pressupost com han fet altres grups parlamentaris.

Hem escoltat amb atenció, amb l'atenció que es mereixen, les defenses que ha fet el nostre Il·lustre company Maties Vives amb la brillantor en ell habitual, i que va merèixer els

honors d'una recompensa per part dels periodistes parlamentaris infinitament merescuda. Però, a pesar de la seva brillantor i de la seva eloqüent dialèctica, nosaltres només hem estat convençuts parcialment de la bondat total dels seus arguments.

El cas de l'Il·lustre Diputat senyor Santacreu és diferent. Jo voldria dir aquí, públicament, que quan escolto la paraula d'un Diputat com en Santacreu, jo sento una profunda emoció, i crec que és una falta d'educació fonamental els moviments diversos que es produeixen en aquesta Cambra quan un home tan il·lustre i una bellíssima persona com el senyor Santacreu ocupa aquesta tribuna. Jo no sé si ho puc compartir o no compartir; sí que ho sé : no puc compartir la major part dels seus arguments; però, en el cas del Diputat Santacreu hi ha una cosa que mereix un respecte extraordinari, i és que és un diputat que parla amb el cor a la mà, i això, per a mi, té més valor que moltes dialèctiques i molts mecanismes, i això mereix un gran respecte per part de tots nosaltres.

En fi, feta aquesta digressió, que crec que calia que nosaltres la féssim, nosaltres anunciem que no creiem que hi hagi motius suficients per votar a favor d'aquestes dues esmenes a la totalitat, però tampoc votarem en contra, perquè és evident que el pressupost d'Agricultura és notoriament millorable. Per tant, ens abstindrem en aquestes votacions de les esmenes.

Voldria afegir, per acabar, dues consideracions una mica marginals, i és formular el desig que la Conselleria d'Agricultura pugui enorgullir-se, d'una vegada ja per sempre, de l'aprovació de la Llei Forestal, que fa massa temps que està pendent de tramitació parlamentària i que encara no ha arribat a bon port; jo voldria que a començaments d'aquest any que ve li poguéssim donar ja el vot del bateig. I, per altra part, recordar, una vegada més, aquesta situació absolutament escandalosa del no-traspàs de les cambres agràries. Jo no sé quants anys fa que la Comissió Mixta va aprovar el traspàs d'aquests organismes a la Generalitat de Catalunya; fa no sé quant temps que vàrem aprovar la Llei aquí, al nostre Parlament de Catalunya; aquest no-traspàs d'aquests organismes és una befa permanent i constant al nostre Parlament, a la nostra iniciativa legislativa. I jo crec que la Conselleria i el Consell Executiu en pes haurien de renovar els esforços, realment, perquè aquest escàndol no continués pendent. I que consti —i que consti— que el Diputat que us parla no és un partidari acèrrim, ni de bon tros, de les cambres agràries, sinó que gairebé diria tot al contrari.

Fetes aquestes consideracions, jo desitjo que el pressupost d'Agricultura, que, malgrat tot, malgrat tot, i jutjant-lo objectivament, significa un esforç de sistematització i un esforç de millora amb un acreixement de les seves possibilitats, pugui actuar eficaçment, durant l'any que és a punt de començar, a favor dels nostres pagesos.

Moltes gràcies, senyor President.

(*Ll. Sr. Curto demana per parlar.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Senyor Curto?

El Sr. CURTO : Senyor President, demanem la paraula perquè aquesta Presidència valori si hi ha hagut al·lusions cap al nostre Diputat quan, per part del senyor Graells, s'ha manifestat que el senyor Santacreu no s'estudiava els pressupostos. Nosaltres entenem que esta manifestació implica una actitud irresponsable del nostre Diputat, implícitament, de sortir a la tribuna a fer unes manifestacions sense haver-lo estudiat abans i, per consegüent, nosaltres voldríem manifestar-nos

sobre est tema.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Senyor Diputat, l'expressió que ha formulat el senyor Graells, a judici de la Presidència en el moment que ell estava en ús de la paraula, evidentment, era una expressió que implicava una indicació subjectiva; un pressupòsit d'aquesta Presidència és que tots els diputats d'aquest Parlament, quan parlen, parlen amb coneixement de causa i parlen sempre havent estudiat, i responsablement fan afirmacions a favor o en contra d'una determinada posició. Aquest és el judici de la Presidència i, per tant, qualsevol altra formulació que es pugui formular en aquesta tribuna en virtut de la capacitat d'expressar la pròpia opinió dels diputats, és una opinió que només, en tot cas, afecta el Diputat que la profereix, mai és una consideració que pugui ser assumida per la Cambra ni abonada pel President ni per la Mesa del Parlament. Per tant, des d'aquest punt de vista creiem que no hi ha hagut una al·lusió personal, perquè, institucionalment, el criteri general per a tothom és que tots els diputats són responsables, estudien els temes, emeten la seva opinió amb responsabilitat i, per tant, aquesta situació no exigeix cap mena d'intervenció. Es dona per descomptat, i queda confirmat sempre.

(*Remor de veus.*)

El Sr. CURTO : Senyor President, per manifestar que el Grup Popular se dona per satisfet amb estes explicacions que han fet des de la Presidència i, a la vegada, si m'ho permet, recollir amb molt de gust les manifestacions que ha fet l'Il·lustre Diputat d'Esquerra Republicana respecte al nostre Diputat senyor Santacreu.

(*Ll. Sr. Graells demana per parlar.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Senyor Graells?

El Sr. GRAELLS : Senyor President, no solament no era la meua voluntat molestar el senyor Santacreu, sinó que, en fi, a tot el que ha dit el Diputat Víctor Torres jo afegeixo el meu sentiment que, realment, el senyor Santacreu és un Diputat dels que honora el sector agrari, perquè, realment, jo, almenys en tots els parlaments que li he sentit, poden ser més acceptats o no, però una cosa no es podia posar en dubte, i és la gran estima que té pels pagesos i els ramaders de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Passem ja... (*Ll. Sr. Ayguadé demana per parlar.*) Vol posicionar-se?

El Sr. AYGUADÉ : Per posicionar-nos pel que fa a les dues esmenes...

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Té la paraula. Té la paraula el senyor Ayguadé.

(*El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.*)

El Sr. AYGUADÉ : Moltes gràcies. No volent, amb la meua intervenció, en cap cas santificar el senyor Santacreu (*ri-alles*), ni de cap manera parlar de si ens estudiem o no ens estudiem els pressupostos, m'agradaria —després de l'estudi i l'experiència que em donen els anys en aquest Parlament— avui afirmar el que per a mi ha estat la millor escola de la vida, on he après de diferents diputats quin és el to i l'estil que cal emprar en la Cambra. Fa pocs dies el senyor Víctor Torres, el senyor Ribó, el senyor Raimon Obiols ens van donar una lliçó mestra de com dirigir-se a la Cambra amb les expressions que s'han d'utilitzar. Jo haig de fer un esforç, amb tota la franquesa, per no sortir d'aquest estil, perquè, després del que he sentit, em molesta profundament que s'utilitzin les dades dels pressupos-

tos de la manera com s'utilitzen des de la tribuna d'aquesta Cambra. Evidentment que hi ha posicions diferenciades; des de l'esquerra, des de la dreta, des, en aquest cas, de Convergència i Unió, una cosa que s'ha expressat amb xifres, però xifres que no corresponen a la realitat, per part del portaveu de Convergència i Unió.

Les xifres expressades brillantment pel senyor Maties Vives, fruit de l'estudi dels pressupostos, són tan reals que invito les senyores i els senyors diputats —i sobretot el Consell Executiu— que les estudiïn detingudament, perquè hem pogut llegir en els mitjans de comunicació, en aquestes últimes dates, informacions en les quals s'anuncien augments d'inversió real del Departament d'Agricultura que no estan en el Departament d'Agricultura. Hem pogut llegir en diaris de Tarragona o de Lleida que s'invertiran milers de milions de pessetes per a regadius o altres obres d'inversió real que no existeixen, en el Parlament de Catalunya, en les dades reals que existeixen en els Pressupostos de la Generalitat.

És una actuació cínica? És una falsedat? No ho vull dir, perquè, evidentment, si ho digués, el President de la Cambra em diria que retirés les expressions de cinisme i falsedat. Evidentment, però —però—, podríem recollir una mica les expressions d'altres conselleries. El senyor Santacreu ha fet, en resposta al Conseller de Sanitat, el senyor Laporte, fa pocs dies, una interpellació meua en aquesta Cambra, quan deia —ensenyant xifres de la Conselleria de Sanitat— que malalties com la brucel·losi, etcètera, doncs, tenien una altíssima incidència en les terres de Lleida. En aquell moment no s'estava adonant que estava dient que la Conselleria d'Agricultura estava fent desistiment de les seves obligacions, per a les quals disposa de centenars de milions de pessetes a base d'anys.

Un diputat il·lustre de Convergència i Unió —de la coalició de Convergència i Unió— em deia no fa gaire temps, i amb tota la raó, que, un pagès, quan li han de sacrificar algun cap del seu bestiar, en aquest cas una vaca, té tres disgustos: el primer, quan se li enduen la vaca, teòricament, per sacrificar-la; el segon, senyores i senyors diputats, quan tarda mesos i fins i tot any i escaig, a per cobrar la indemnització pel sacrifici, i, la tercera —i són paraules d'un diputat de Convergència i Unió—, quan és possible que la trobi en el mercat perquè no s'ha sacrificat.

Senyores i senyors diputats, la política de pressupostos és la concreció d'una política real; és la concreció de la política que es vol fer. Durant anys hem sentit un conjunt de promeses. Aquest pressupost no les compleix; el sector agrari es continuarà veient altament perjudicat, com han expressat el senyor Maties Vives i el senyor Santacreu. Jo, amb la meua posició —i anuncio el vot a favor de les dues esmenes a la totalitat—, voldria també refermar-me en el mateix sentit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Anem a procedir, doncs, a la votació de les esmenes que han estat defensades i debatudes.

Els il·lustres membres de la Cambra que siguin favorables a les esmenes números 162 i 163, que podem votar-les conjuntament, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 33 vots a favor, 61 en contra i 5 abstencions.

Seguint la discussió del Pressupost, entrem ara al Departament de Treball. La primera esmena que trobem és la 164, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor García Sánchez.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ: Señor Presidente, señoras y señores diputados, nuestra enmienda de retorno, a la totalidad del proyecto de presupuesto del Departamento de Treball, parte de la consideración de que en las partidas presupuestarias hay, precisamente, una falta de equilibrio; que hay, al mismo tiempo, esa falta de equidad; que son unos presupuestos que no tienen en cuenta los intereses generales, que no sirven para abordar la problemática social y laboral que Cataluña vive, no reflejan una orientación para buscar soluciones que atenúen el paro; adolecen, estos presupuestos, de esa voluntad de programación de un proyecto de inversiones públicas directas y desde la corresponsabilización para generar empleo. Los presupuestos que se nos presentan, la orientación que se les da y los fines a que se destinan estas partidas del Departamento de Treball nos permiten afirmar que queda nítidamente reflejada la voluntad del Govern de la Generalitat de avanzar en el camino de la privatización de los presupuestos, de hacer del dinero público una política de entrega a las empresas privadas. Es en esa dirección manifiesta por lo que aparece un uso y abuso de la forma de distribución injusta que se hace del dinero en el Departamento de Treball, en perjuicio de los trabajadores y de los sectores sociales más necesitados.

Nos encontramos ante unos presupuestos que vienen a acentuar el carácter clientelar —lo demostraremos después, con ejemplos—, ese carácter clientelar que es norma de conducta del Govern de la Generalitat, una forma desmesurada y arbitraria que termina transfiriendo el dinero de los ciudadanos de Cataluña a intereses privados, a familias y a instituciones sin finalidad de lucro. A estas últimas se les asigna el mismo papel, es lógico, la misma función que a las empresas privadas. A cubrir esa finalidad, señoras y señores diputados, se dedican la mayor parte de los presupuestos del Departamento de Treball.

Para intentar justificar el despilfarro de los fondos públicos mediante las ayudas y subvenciones, se juega con el paro por parte del Govern de la Generalitat; se conceden ayudas y subvenciones a las empresas que contraten a jóvenes parados —quiero hacer un paréntesis para decir que estamos a favor, lo hemos defendido y seguiremos defendiendo la contratación de los jóvenes parados, la creación de empleo en general—, pero con contratos y prácticas en formación se viene —subvencionadas— a la empresa privada. Estos mecanismos sirven para realizar una mayor explotación o tener substanciosos beneficios con estas formas de contratación. Los jóvenes contratados trabajan a pie de máquina, en las cadenas de producción, en las mismas condiciones que sus compañeros de trabajo en la empresa, sus compañeros de trabajo en la plantilla. En la gran mayoría de los casos no realizan la formación ni la práctica de aprendizaje; van directamente a la cadena de producción, a meter el hombro. Son, en definitiva, la mano de obra barata. Los jóvenes de veinticinco años... Hay tres compartimentos: los jóvenes de veinticinco años que han seguido cursos del INEM con la colaboración, la participación de la Generalitat, a estos jóvenes, por cuatrocientas horas que se les hace, el Estado paga 250 pesetas/hora. Al mismo tiempo, el

cien por cien, que viene del fondo de contingencias de la Seguridad Social, y además la concurrencia en la subvención por parte de la Generalitat, que puede llegar hasta las 15.000 pesetas. Es decir, sumadas la concurrencia de las subvenciones y la ayuda de la Seguridad Social recibe —poniendo un salario medio de 60.000 pesetas— 42.400 pesetas, la empresa, para un trabajador que paga 60.000.

Los demás, el resto de los aprendices : el Estado paga —vamos, no el resto, porque hay otro tercer capítulo— 90 pesetas, y paga el cien por cien de la Seguridad Social, y además reciben las 10.000 pesetas de subvención de la Generalitat, lo cual vendría a suponer unas 24.000 pesetas a unos aprendices que se les paga entre las 12 o las 14.000 pesetas por las cuatro horas en práctica, las cuatro horas en formación. Pero, claro, como es tan violento, los empresarios les dan las 24 o las 28 que perciben en sobre aparte, y los tienen las ocho horas en la cadena de producción, por ese salario, por esa subvención que ellos perciben por los distintos canales.

Y, además, hay otro tercer componente, que son los provenientes de las escuelas de formación, los cuales no... Es decir, el Estado, las empresas no pagan Seguridad Social, y no vienen obligadas a dar nada en compensación económica al trabajador, es decir, al aprendiz, en ese caso. Sin embargo, sí que perciben las ayudas y las subvenciones de la Generalitat. Es el gran negocio que ustedes, la política de ustedes, del Gobierno, del Govern de la Generalitat, está impulsando, está llevando en esos sitios. Y esos presupuestos, que tienen 7.000 —7.000—, 7.653 millones, ese Departamento —y no quiero entrar en el juego de si se han aumentado : yo sé que se han aumentado un 13%, porque, además, trabajar con una calculadora que es japonesa, de alta tecnología y además de alta fidelidad, para que me diga lo que son los presupuestos, que tiene esos presupuestos la Conselleria de Treball, traspasa el 41%, 3.132 millones, a la Dirección General de Ocupación, y es tan magnánime, tiene una manga ancha tal que la Dirección General de Ocupación dimitiendo de su papel, de su función de generar empleo, de hacer inversión, trasvasa, de los 880 millones más de pesetas que supone el 13%, trasvasa más de 700 millones de pesetas para complementar lo que ya venían percibiendo, para darles 2.600 millones de pesetas en subvenciones y ayudas a la empresa pública; esto está ahí en las tres partidas que figuran : 2.600 millones. Pero no conformes con eso, el Departament de Treball, es decir, la Dirección General de Ocupación da 241 millones a instituciones y a familias sin uso de lucro, que es un fondo de maniobras que ustedes tienen ahí para operar a discreción —yo tengo aquí papeles, tengo aquí papeles de como se distribuye eso, de como se distribuye eso. Veremos a ver, es un fondo de maniobra que ustedes utilizan a discreción, eso forma parte de su política clientelar, y en total este otro sector se lleva del Departamento de Trabajo, no solo de la Dirección General de Ocupación, sino del Departamento de Trabajo, 316 millones; es decir, se los aumenta. Y a las empresas privadas, para ayudas y subvenciones, se las aumenta un 40% en relación con el año en curso. Pero no, esto no se puede decir que no son solidarios; son solidarios, ¡claro que son solidarios! Son solidarios con lo que representan ustedes y con lo que son ustedes; son insolidarios para con los trabajadores, para con las capas más modestas, para con los más menesterosos; estos presupuestos son insolidarios.

Y, ¿qué pasa a la hora de la distribución? Ya hemos visto un flanco. Como se distribuye. A los ayuntamientos para el sexto plan, para el sexto plan de ocupación juvenil, a los ayuntamientos se les congelan las ayudas en este departamento a los niveles de 1986 y 1987 : 250 millones de pesetas. A las residencias de ancianos, que deberían ser dignas de un mayor respeto y de una mayor atención, en este Departamento se les rebajan 8.500 pesetas con relación al presupuesto del 87. A las residencias del *temps lliure*, que són las encargadas de promover el desarrollo del turismo social, se les rebajan 22,5 millones de pesetas con relación al año en curso. A cooperativas, al Instituto para Promoción y Creación de Cooperativas se le congelan a los niveles de 1986 i 1987, asignándole una partida de 30 millones de pesetas, porque a ustedes no les agrada el trabajo asociado, a ustedes eso les viene muy grande, eso del trabajo asociado, y el trabajo asociado es hoy un elemento que está aguantando la crisis, generando empleo en la medida de sus posibilidades, pero no tiene la más mínima atención en estos presupuestos; se les queda ahí.

Y, ¿qué pasa con las centrales sindicales? A las centrales sindicales se les congela la ayuda. Las centrales sindicales —entiéndanlo ustedes, lo diré mil veces— han sido las que han dado el do de pecho en la lucha por la democracia y por la libertad en todo el proceso de la transición; son una garantía para la consolidación de la democracia en este país, en este país y, al mismo tiempo, están realizando un bien social para la colectividad, para el conjunto de la colectividad cumpliendo con ese papel. Para ustedes son los parientes pobres de estos presupuestos, las centrales sindicales, porque a ustedes no les cuadran, por que no concuerdan con su pensamiento, claro está, se les intenta marginar, se les cerca, se les ponen obstáculos, se les retrasa el dinero y, al final, es decir, se les asigna la misma partida.

Yo tengo aquí documentos, bastantes, qué ha pagado la Conselleria a las empresas privadas, los contratos que se han hecho, la media, cuáles son las ayudas de un departamento solo en cantidad de dinero que viene de esos fondos para la familia e instituciones de uso no lucrativo, y eso lo iremos viendo.

Nada más. Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor...

El Sr. CASTELLNOU : Gràcies, senyor President, però hi ha una altra esmena a la totalitat del Grup Socialista, que probablement es voldria substanciar abans de la meua resposta.

El Sr. PRESIDENT : Bé, doncs, per defensar l'esmena a la totalitat número 166, del Grup Socialista, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor García.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Voldria defensar aquesta esmena de devolució del pressupost del Departament de Treball, tot i anunciar prèviament que el meu Grup parlamentari vol subscriure les manifestacions del Diputat del PSUC, Cipriano García, que acaba de fer, perquè penso que són, efectivament, un reflex molt real del que és el pressupost del Departament de Treball i, sobretot, de la valoració que nosaltres fem d'aquest pressupost. M'hauria estalviat aquesta intervenció si no fos, òbviament, perquè el senyor Cipriano no ha fet unes afirmacions, unes consideracions, unes valoracions, que jo sí que vull posar de manifest, perquè crec

que reflecteixen, si més no, el tarannà, la conducta, el capteniment de l'Executiu en relació no només amb el Departament de Treball, sinó amb aquests pressupostos.

Aquestes manifestacions són les següents: vostès saben que una organització sindical, la Unió General de Treballadors de Catalunya, ha fet una proposta a aquest Govern, al Govern de Catalunya per la concertació dels pressupostos de la política econòmica, de la política social, de la política sindical a Catalunya; un oferiment obert que ha estat fixat en una data de reunió per part del Consell Executiu, per part del President, que no s'ha complert; és a dir, el President de la Generalitat, després de fixar una data per tenir una entrevista per a una reunió de valoració d'aquesta important oferta de concertació, de negociació, l'ha suspès i, al marge i independentment de la carta que ha enviat el Secretari General, i Diputat d'aquesta Cambra, al Molt Honorable President de la Generalitat, a hores d'ara encara no s'ha fet aquesta reunió. Estem, per tant, debatent una esmena a la totalitat al Departament de Treball, uns pressupostos que no han comptat amb el vist-i-plau del President de la Generalitat, la possibilitat de fer aquesta reunió per valorar quina ha de ser la política econòmica, la política sindical, la política social de Catalunya en el proper any, i penso que això és tan greu des del punt de vista institucional, de relacions, des del punt de vista del paper que han de jugar les centrals sindicals que, per elles mateixes, senyor Conseller de Treball, per elles mateixes, invaliden el seu pressupost, el pressupost del Consell Executiu, especialment el del seu Departament.

Voldria recordar que vostè va fer unes afirmacions una mica temeràries —permeti'm que li ho digui— quan, responent una interpellació, una pregunta d'un diputat del meu Grup parlamentari, deia que, efectivament, aquest pressupost va passar pel Consell de Treball; va passar-hi, efectivament, però hi va passar, senyor Conseller —vostè ho sap perfectament bé—, sense la possibilitat d'una anàlisi rigorosa, d'una anàlisi seriosa d'una negociació. I jo penso que des d'aquesta perspectiva no es cobreixen les funcions, les formes que el Consell de Treball pot complir i ha de cobrir. El Consell de Treball ha de servir per a alguna cosa més important, que perquè de tant en tant el senyor Conseller de Treball o el seu representant es reuneixi amb les parts, discuteixin, informin i passin com han passat aquests pressupostos pel Consell de Treball; ha de servir per a una anàlisi en profunditat dels temes que preocupen avui la societat catalana, els treballadors de Catalunya, les centrals sindicals, el Govern de la Generalitat, perquè vostè pugui exposar quins són els elements de la seva política per contrastar-los, per fer estudis, per fer valoracions de per on ha d'anar aquesta política en els propers anys; per trobar solucions —per què no, senyor Conseller?—, per concertar, per trobar solucions als greus problemes que té la societat catalana en matèria de relacions entre sindicals i empresaris. Per això no serveix aquest Consell de Treball.

El seu pressupost és un pressupost que, si el vull qualificar des del punt de vista del contingut, reflecteix el que ha estat durant quatre anys la seva política, una política minsa —jo l'he qualificat alguna vegada d'administrativa— perquè no conté suficients elements polítics d'impuls, de canvi, que permeti una incidència en la realitat social, en les relacions laborals, que permeti un canvi en aquest tipus de relacions. Vostè admi-

nistra el que són les seves competències de manera mecànica, de manera administrativa, dona solucions als expedients que van entrant al seu Departament, no òbviament sense retard, perquè els retards són manifestos en tot tipus d'expedients que entren al seu Departament i punt; és a dir, quatre anys, pràcticament, en què la seva presència al cap d'aquest Departament no s'ha notat, pràcticament en res, en matèria de relacions laborals; pràcticament, res; és a dir, vostè no ha tingut, amb la seva política, una incidència suficient per fer avui que el clima en les relacions laborals a Catalunya sigui un clima millor, sigui un clima diferent.

Això sols ja seria suficient per invalidar aquest tipus de política, que és la que expressa els pressupostos, independentment que aquest any es pugui dir que ha pujat un 11% el pressupost, que —com tots sabem, si sabem llegir, i sabem llegir, i hem estudiat el pressupost— són com a conseqüència d'una partida aplicada al Fons Social Europeu, i tothom sap què significa això avui en aquests pressupostos. Per tant, es fa una política d'aparador, s'intenta dir que, efectivament, els pressupostos han pujat d'un 11%, quan en realitat aquest increment del pressupost, a la pràctica, no serà aquest increment de l'11%; això és obvi, és molt sabut.

Bé, només aquest tipus de política, la que vostès han practicat, ens duu a nosaltres a presentar aquesta esmena a la totalitat. Voldria repassar quines són les seves competències: pràcticament no hi ha una política activa en matèria de seguretat i higiene en el treball; el CMAC, des del punt de vista de la seva descentralització, no s'ha produït cap nou mecanisme que permeti una millora en les relacions laborals; en matèria d'accidents de treball, hi ha les estadístiques, cada any, que surten; la seva incidència, el seu Departament, senyor Conseller, pràcticament —hi torno a insistir—, si, com vaig dir una vegada des d'aquesta tribuna, el Departament de Treball desaparegués, es creés una direcció general de relacions laborals adscrita a qualsevol altre departament, es digui com es digui, faria exactament el mateix que ha fet vostè: administrar unes competències que són purament administratives, sense una política específica, pràctica, que tingui incidència per canviar el que són avui els greus problemes que pateix la societat catalana en matèria de relacions laborals. Aquest és el greu problema del seu Departament: que vostè, pràcticament, senyor Conseller, ha passat desapercebut.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra d'aquestes dues esmenes, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Castellnou.

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per a un torn en contra de les dues esmenes a la totalitat del Departament de Treball. Ja d'entrada haig de dir que seran refusades, perquè no estem d'acord amb els arguments que s'han donat en substanciar-les i, en canvi, sí que veiem molt efectiu i positiu el pressupost presentat pel Departament.

Hi ha una primera dada a considerar que em sembla que és important, i és que el pressupost ha augmentat d'un 13%, i no d'un 11% —no tinc jo la màquina japonesa a què es referia abans, però és un 13%—, i aquest augment és un augment considerable, perquè sobretot va enfocat de cara a la política de

foment de l'ocupació i de cara a la lluita contra l'atur. Per tant, si en conjunt el Departament ha augmentat d'un 13%, també és bo que sàpiguen vostès, senyores i senyors diputats, que, en conjunt, el Capítol IV ho ha fet d'un 34%, i que dintre d'aquest Capítol és important l'increment que hi ha hagut a la Direcció General d'Ocupació, de més de 850 milions.

El senyor Cipriano García feia una referència a una falta d'equilibri en el pressupost del Departament de Treball. Jo li dic que és veritat, però que aquest equilibri o que aquesta falta d'equilibri és, precisament, en benefici de l'ocupació, en benefici de la lluita contra l'atur, i, per tant, penso que aquesta falta d'equilibri, en aquest sentit, és favorable i positiva.

També es referia el senyor Cipriano García que es mantenen en igualtat les aportacions a les corporacions locals i a les entitats sense finalitat de lucre, i també és cert, però, en canvi, el senyor Cipriano García no deia que les aportacions als programes d'ocupació d'aprenents, als quals ja he fet referència, als programes assistits amb el Fons Social Europeu, dintre d'aquesta direcció, pugen fins al 47%, i repeteixo la xifra: fins al 47% d'increment. I, llavors, cal tenir present una altra cosa, senyor Lluís García, i és que aquests programes d'ocupació sobre el Fons Social Europeu, d'una banda, vénen completats amb el doble, per tant, no són 1.300 milions, sinó 2.600 milions, i, a més a més, és una partida ampliable, ja que, si el Fons Social Europeu hi aporta més diners, des del Departament de Treball també hi haurà la possibilitat, i des del Departament d'Economia, de fer possible aquest increment.

Per tant, jo entenc que sí, que hi ha hagut un cert desequilibri en el pressupost, però és un desequilibri favorable a l'ocupació i que, a més a més, hi ha una gran atenció, en general, en tot el pressupost, al foment de l'ocupació i a la lluita contra l'atur —més que cap altre any, senyor García, més que cap altre any!—, en general, sobretot pel que fa referència als aprenents, als programes d'ocupació a l'aprenentatge, també als programes d'ocupació de les persones de més de quaranta cinc anys —que, com tots sabem, és una edat, o un col·lectiu, aquest, difícil, per la seva edat, de trobar feina— i ja, finalment —com deia abans—, el programa del Fons Social Europeu de lluita contra l'atur i del foment de l'ocupació.

Hi ha un altre tema —també s'hi ha referit abans el Diputat del Grup Socialista— que són el CMAC, els centres també de seguretat i higiene en el treball i la residència del temps lliure. També aquestes tres partides, també aquests tres serveis són serveis molt directament vinculats al món del treball i dels treballadors, també aquests tenen aportacions considerables en el Pressupost.

En definitiva, jo diria que pel que fa referència als Capítols IV i VI, en síntesi, els Capítols IV i VI són uns crèdits pressupostaris destinats bàsicament al foment de l'ocupació i a la lluita contra l'atur i, per tant, és un pressupost important en aquest sentit.

Quant als Capítols I i II, que són uns capítols amb un creixement molt més petit, al voltant del 6% —6,1%, en el primer cas; 6,3, en el segon—, en aquests capítols també, malgrat que es dedica a altres finalitats, sobretot que puguin funcionar mínimament els serveis del departament, tot i així, en aquests capítols també hi ha hagut algunes partides importants de cara a l'ocupació. Per exemple, d'una banda, hi ha unes partides destinades a l'entrada en funcionament de les mediateques,

que són centres de recopilació d'informació per al jovent, per oferir-los la possibilitat de conèixer tot el ventall de professions, de sortides laborals de què disposen a la seva edat i de cara al futur; hi ha una altra qüestió, que és també el control necessari per poder fer el seguiment dels diners dels recursos econòmics que vinguin del Fons Social Europeu.

Jo diria que, en síntesi, i per avançar en aquest debat, hi ha algunes dades importants que repetiré finalment, que són: un 13% d'augment del conjunt del pressupost, un 30% d'augment del foment de l'ocupació global, i, per tant, són uns pressupostos solidaris, solidaris amb el món del treball, solidaris amb la gent que no tenen ocupació, i que tot això s'ha fet o es fa dintre d'una línia de contenció de la despesa pública. I, per tant, creiem nosaltres que les dues esmenes han de ser refusades. El pressupost, senyor Conseller, és un bon pressupost, que el votarem a favor, i, per tant, en contra de les esmenes.

I, per acabar, voldria fer una referència al que ha dit abans el Diputat del Grup Socialista sobre el Consell de Treball. És veritat que el Consell de Treball no puja, però vostè sap, senyor Diputat, que sempre, cada any, el Consell de Treball no arriba a consumir o a despendre tot el seu pressupost; per tant, seria inútil augmentar-lo, quan mai l'ha gastat del tot.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Anem a procedir ara a la votació d'aquestes dues esmenes, 164 i 166.

Els il·lustres membres de la Cambra que siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les dues esmenes han estat refusades per 27 vots a favor, 47 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a la discussió de l'esmena 168, d'Esquerra Republicana. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Alay. *(Pausa.)*

El Sr. ALAY: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, seré molt breu, atesa l'hora.

Jo el que voldria dir, respecte a l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives, és que hem presentat una esmena a la totalitat de retorn perquè no s'adiu a les necessitats del nostre país en aquesta matèria. Si ho comparem amb altres països, l'actitud del Govern de la Generalitat és en aquesta matèria bastant ridícula i, a més a més, no fa ni tan sols honor a l'espontani esperit cooperatiu...

El Sr. PRESIDENT: Permeti'm, senyor Diputat, que reclami l'atenció i el silenci de la Cambra.

El Sr. ALAY: ...no fa ni tan sols honor —com deia— a l'espontani esperit cooperatiu que hi ha hagut a Catalunya al llarg d'aquest segle.

El cooperativisme, entenem nosaltres que és l'alternativa millor a l'empresa privada, que es regeix pel principi de rendibilitat, però que en cap cas garanteix l'estabilitat, perquè depèn de la competència o de la voluntat de l'empresari. Aleshores, ens sembla que aplicar a aquest Institut una quantitat de 30 milions, dels quals per a alts càrrecs i personal hi ha 9 milions —que ja és ben poca cosa, vol dir que no hi ha una estructura—; que per a material i altres es designin 11.800.000 pessetes, sense dir en què, però que, a més a més, també és

una quantitat que si es vol fer quelcom important també és ridícula, i que, després, 8 milions es dediquin a subvencions a entitats sense finalitats de lucre —que és també extraordinàriament ridícula—, això no és fomentar el cooperativisme i aleshores valdria més ja que aquesta partida desaparegués si no es vol fer una política seriosa.

Moltes gràcies.

El Sr. **PRESIDENT** : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Castellnou.

El Sr. **CASTELLNOU** : Gràcies, senyor President, però em penso que hi ha també aquí una altra esmena a la totalitat, que és del Grup Socialista, la número 169, i m'estimo més fer el torn després.

El Sr. **PRESIDENT** : Bé, doncs, per defensar l'esmena 169, del Grup Socialista, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. **RIERA I OLIVÉ** : Gràcies, senyor President. Intentaré ser el més breu possible, atesos els consells de la majoria de diputats de la Cambra, de totes les diverses famílies.

Molt breument. Nosaltres al llarg d'aquests quatre anys hem intentat fer un esforç per sensibilitzar-los, a vostès, sobretot al Grup de la majoria, que són els que governen, de la importància que tenia el foment i promoció del cooperativisme a Catalunya. Ho hem intentat per dues raons fonamentals : perquè enteníem, i està demostrat, ho deia el senyor Garcia molt bé : les cooperatives han demostrat que creaven feina, que mantien llocs de treball, que en creaven de nova, i també perquè estem convençuts —i segur que n'estan convençuts també molts de vostès— que els valors històrics que ha expressat sempre el moviment cooperatiu —democràcia, solidaritat— són valors que avui són més necessaris que mai.

Malauradament, els resultats sempre han estat, des del nostre punt de vista, decebedors, i aquí vull salvar, vull salvar la dedicació personal del Director de Cooperatives, que penso que amb els mitjans minsos que ha tingut ha fet esforços importants —per tant, això s'ha de salvar, vull que quedi clar aquí a la Cambra. Però el que és clar és que les dotacions i la importància que el Govern ha donat al cooperativisme han sigut totalment decebedores. El pressupost d'aquest any, i ho volem dir molt breument —30 milions de pessetes—, repeteix els pressupostos de fa tres anys, la mateixa quantitat; fa poc que el diputat d'Esquerra Republicana senyor Torres, a la Comissió deia : «escolti, només ja per divulgar la informàtica, al Centre Divulgador d'Informàtica hi ha 85 milions de pessetes; per a cooperativisme, doncs, 30 milions aquest any». El senyor Descals, quan ahir parlava de la importància en la pedagogia..., senyor Descals, què li sembla a vostè? La pedagogia cooperativa, vostè sap i jo sé que coincidim en la importància que té : 30 milions de pessetes. Per divulgar la informàtica, 80, una cosa que es divulga sola, i el senyor Víctor Torres ho va dir i em sembla que tots hi estem d'acord. Per tant, la importància que vostès donen al cooperativisme està fora de tots els llums...; que vostès no estan pel camí del mig, vostès estan en aquest tema..., jo no sé la voluntat de vostè, però estan clarament a la dreta, i, per tant, aquell camí del mig que vostè deia no es veu per enlloc.

Jo només dir-los que aquesta prèdica quasi anyal que vinc fent la faig per dues raons bàsiques, i aquí acabo : perquè entenc, d'una banda, que és la meva obligació, en tant que po-

lític, d'expressar-ho a l'opinió pública, que vostès en aquest tema estan per sota dels mínims i lluny del que haurien de fer, i també per una raó fonamental, que és que, malgrat que joestic convençut que hi ha molts diputats de Convergència que tot el que sigui dret, tot el que sigui avançar en la democratització de la iniciativa econòmica, és a dir, és una qüestió que refusen automàticament i, en el fons, estan negant la dimensió empresarial del cooperativisme —que la tenen—, també hi ha altres diputats d'aquesta Cambra, també del Grup de la majoria, penso jo, que estan d'acord que els valors que incorpora el cooperativisme —democràcia i solidaritat— són avui més necessaris que mai.

Per això, esperant que un dia puguem convèncer-los, o esperant que un dia hi hagi una majoria diferent que permeti que això sigui un fet, acabo aquí aquesta defensa.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. **PRESIDENT** : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Castellnou.

El Sr. **CASTELLNOU** : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, efectivament jo també estic d'acord amb el senyor Descals que és important l'educació i la formació en cooperatives, i estic segur que en el nostre Grup tothom està d'acord en aquest sentit amb el senyor Joan Descals, i amb el senyor Riera també, i encara en una altra cosa amb el senyor Riera, que és la següent : és veritat que aquest pressupost —per tercera vegada— es manté, però hem de tenir en compte, al meu entendre, tres elements : en primer lloc, es tracta d'un institut que és de formació, de promoció i, en conseqüència, no necessita quantitats grans per fer grans inversions; en segon lloc, que es tracta d'un organisme autònom i que, per tant, a través del seu mateix exercici pot augmentar —i ho fa, i ho farà aquest any següent també— el seu pressupost inicial a través de cursos, jornades de formació, etcètera. I en aquest sentit cal tenir en compte que en el pressupost d'enguany ha canviat la distribució interna en el sentit d'aprofitar millor els recursos econòmics de què disposa; i, en tercer lloc, també cal tenir en compte que, a part d'aquest Institut, la Direcció General de Cooperació del Departament ha augmentat de 25 milions les partides que van destinades a cooperatives, a societats anònimes laborals i al fons d'ajut al cooperativisme, partides que en certa manera poden compensar la falta d'increment en el pressupost de l'Institut.

Per aquests motius, el nostre partit, el nostre Grup no donarà suport a les esmenes i, en canvi, sí que el donarà al pressupost preparat per a l'Institut per a la Formació i Promoció Cooperatives.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. **PRESIDENT** : Anem a procedir ara a la votació d'aquestes dues esmenes finals del Departament de Treball.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 26 vots a favor, 47 en contra i 3 abstencions.

Passem ara a l'esmena 170, del Departament d'Indústria i Energia... No. Aquesta ha estat retirada. La 171 n'és titular el

Grup Socialista i, perquè la pugui defensar, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Gràcies, Honorable President. Miraré també de sintetitzar, però dir aquelles coses que voldria dir en el tema d'indústria.

Senyores i senyors diputats, al llarg d'aquests quatre anys —i se m'acut en aquest moment també intentar fer una reflexió del que hem fet durant quatre anys, perquè penso que és l'última oportunitat, almenys d'aquesta legislatura, que tenim potser de parlar globalment d'una política sectorial i, en aquest cas, d'indústria—, hem intentat, des del nostre modest punt de vista, fer rectificar al Consell Executiu, en els temes d'indústria, tot allò que al nostre entendre anava debilitant l'estructura industrial catalana. Així, hem fet un esforç important amb les nostres esmenes, amb les nostres propostes no de llei, de les quals jo voldria avui aquí assenyalar-ne dues, que han estat, d'alguna manera, aquells punts que jo voldria cristallitzar en la nostra política : van ser, d'una banda, un esforç important, un esforç important perquè el Govern de Catalunya disposés d'un programa d'indústria per a Catalunya —nosaltres ho vam anomenar un programa de desenvolupament industrial de Catalunya—, disposés d'un programa en què emmarcar la seva política, i també disposés d'una eina, d'un instrument per poder-la instrumentar.

Certament que no vam reeixir en el primer, és a dir, malgrat els nostres esforços que hi hagués un programa d'indústria per a Catalunya per a aquests quatre anys no ha estat així, el Govern no ho ha volgut així, en canvi, sí que hem reeixit en l'instrument; era un instrument programàtic que teníem al nostre programa, d'articular una eina, nosaltres en dèiem l'Institut de Promoció Industrial de Catalunya. Amb els esforços del Govern —i en aquest cas vull saludar el Diputat, no Diputat, Conseller d'Esquerra Republicana, el senyor Hortalà— vam poder fer una Llei del CIDEM, que s'anomena així, CIDEM, Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials de Catalunya, que d'alguna manera o altra va recollir la totalitat, la totalitat de les nostres posicions polítiques bàsiques en el tema d'una eina per a Catalunya a mans de la Generalitat per promocionar-la industrialment. Per tant, jo aquí vull agrair a Esquerra Republicana i al mateix senyor Hortalà, perquè jo sé, em consta que va fer un esforç, i també al Diputat que va treballar en aquesta Llei, lògicament, va fer un esforç important per consensuar aquesta Llei, que permetria que, si el joc de majories i minories canviés en aquesta Cambra, pogués ser una institució també perfectament assumida i articulada per una altra nova majoria, si en el seu cas els vots del poble així ho designessin.

Per tant, doncs, no vam reeixir en una cosa, hem reeixit en l'altra, i jo penso que va ser una llàstima que no reeixíssim a fer un pla industrial per a Catalunya, perquè el nostre objectiu, senyor Conseller, i li agraeixo la seva estada aquí a la Cambra, en aquest moment, no era tant fer uns grans plans sectorials per a Catalunya, cosa, per altra banda, impossible, donats els nostres minsos recursos, com fer alguns plans concrets sectorials o no sectorials d'actuacions a alguns subsectors d'ineludible urgència. Aquests dies, ahir mateix no, abans d'ahir vàrem parlar, per exemple, de la indústria auxiliar tèxtil, la importància que seria que el nostre Govern hi fes alguna cosa cosa o altra. També, possiblement, el tema de la mineria, el tema de

poder complementar la política de l'Estat amb un pla de reestructuració miner a Catalunya —no sols a Berga—, també és a l'abast de la Generalitat fomentar-ho; o sigui, actuacions molt concretes que es podien fer.

També ho dèiem per actuacions territorials molt concretes, també d'ineludible urgència, per aprofitar uns recursos industrials, una tradició industrial que hi havia en algunes zones de Catalunya que, malauradament, estaven en procés d'extinció si no es fa una cosa o altra ràpida, era el cas del Berguedà, el cas del Ripollès. Fer un esforç també important, això és el que volíem i preteníem amb aquest pla, perquè hi hagués una col·laboració entre l'Administració local i la Generalitat, perquè no anés cadascú per ell; tampoc, malauradament, no ho vam aconseguir. També vam fer, volíem i preteníem, i encara pretenem, guanyar un clima de confiança entre centrals sindicals, entre administracions dels empresaris per tal de fer una concertació que permetés fer avançar Catalunya en tots aquests temes, i, en definitiva, intentar aplicar els recursos econòmics de la Generalitat en aquest afer, en aquesta política.

Aquest ha estat el sentit de les nostres intervencions al Parlament en el tema industrial al llarg d'aquests quatre anys, el sentit bàsic. Malauradament, no hem reeixit en absolut a les esmenes fetes també en Comissió fa pocs dies, tampoc vam reeixir aquest any, no vam poder-ne colar ni una; per tant, doncs, és clar que no hem reeixit en aquest tema, però creiem sincerament que vostès amb aquesta política s'han equivocat i s'estan equivocant. En definitiva, vostès el que estan fent any darrere any és posar —com s'ha dit aquí ja— un aparador, on hi ha una mica de tot, però que no arriba per res, per tal de fer una política molt puntual d'ajudar a segons quin cas i a segons qui, en un moment donat, però que, en definitiva, amaga un objectiu, jo no sé si és l'objectiu del senyor Conseller, avui dia, d'Indústria, però sí, en tot cas, penso que és el del Govern del seu col·lectiu, d'afavorir, estrictament i simplement, un sector de l'empresariat, que, des del nostre punt de vista, és el menys dinàmic del poble de Catalunya, és el més regressiu i el més especulatiu i que, per tant, no és bo que això es faci d'aquesta manera.

Des del nostre punt de vista, així es pot entendre el pressupost d'aquest any, de la lectura dels pressupostos i dels seus programes d'actuació, amb una escassa assignació pressupostària a indústria; l'increment que hi ha de 1.562 milions, que és l'increment bàsic d'aquest any, està dedicat al Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, laboratori que recolzem, però que, curiosament —i vam dir-ho aquí—, en aquesta Cambra s'ha, aquest any, evitat finançar-ho a través de crèdit, una part de crèdit, com es feia, i, per tant, uns recursos tan importants com aquests es destinen cap aquí, quan hagués pogut ser compensat i destinar una quantitat cap als altres afers que nosaltres estàvem anomenant.

La manca de coordinació interdepartamental és un fet : l'Institut Català del Sòl continua fent el 50% de les seves actuacions industrials en terreny industrial fora de qualsevol tipus d'adequació amb els programes de localització industrial de la Generalitat, i això que ja és dir, perquè arriba a més del 50% de la zona urbana de Catalunya, entre «zurites», triangles lucratiu, etcètera, aquesta dispersió que denunciem. També una manca de suport a l'Administració local, si bé és d'agrair —i això ho he de manifestar— que el Conseller en els pressu-

postos d'enguany hagi reconegut, doncs, pressupostàriament iniciatives del Vallès, de la comarca del Vallès, que tenen partida pressupostària; no obstant això, el pressupost denota clarament una regressió en aquest tema, passant de 78 milions que hi havia l'any 86 a 35 per a l'any 88; per tant, és una regressió clara i concreta.

També una política difusa de petit aval i petita subvenció, que hem dit que serveix, però que no serveix per a gran cosa més; una manca d'orientació sectorial i territorial : és evident que no es pot explicar com un COPREC, el Consell per a la Re-industrialització de Catalunya, que va estar fet per substituir la famosa CARIC, hagi donat estrictament des que està en vigència, pràcticament, a través d'ell, s'han donat dos avals i cinc crèdits; s'han utilitzat un 10% dels recursos que aquest Parlament cada any va dotant. Per tant, evidentment, quan el senyor Conseller en Comissió em va dir : «home!, miri, és que aquí no hi arriba tothom i aquí hi arriben els que s'espavilen, i, per tant, no hi ha d'haver cap mena de previsió sectorial i territorial, perquè aquí qui s'espavila hi arriba i l'única cosa que fem és que si aquella empresa té futur i és viable, això endavant». Miri, escolti, en aquest país hi ha hagut espavilats que han estat a punt de fotre el país a la misèria, per tant, jo penso que no és una política aquesta; cal orientar-la, tant sectorialment com territorialment, si no, el que es fa és inutilitzar uns recursos i, en definitiva, no anar a favor del progrés industrial de Catalunya.

I una última cosa —i amb això donaré per defensada la part alíquota que em correspondria a l'esmena 173—, que és el tema del CIDEM. Nosaltres estem, ja ho saben vostès —ho he dit, ja, també abans-d'ahir—, que el CIDEM no està potenciat com caldria que ho fos. Jo, quan el senyor Conseller em va dir, en la Comissió també, que volen posar una oficina del CIDEM a Tokyo, em vaig sentir, doncs, molt bé; però, escolti, si encara no arribem ni a Berga. Penso que cal fer un esforç important per desenvolupar un CIDEM que pugui arribar a cada cap de comarca, si convé de manera convinguda amb les administracions locals, que facilitin potser la instal·lació, l'edifici. Per tant, podríem fer perfectament una cosa concertada, que permetés que cada gran ciutat de Catalunya, cada petita capital de comarca tingués una oficina de promoció industrial.

Per tant, i amb això ja acabo, senyores i senyors diputats, pensem que és un pressupost que indica el tancament del Govern de Convergència, el tancament que indica una por al futur, un tancar files, que indica realment, doncs, no donar suport als sectors més emprenedors del poble de Catalunya, d'aquells ciutadans, siguin quins siguin, que volen fer empresa, s'expressi aquesta empresa després en una cooperativa, una SAL, una autònoma o una SA —em penso que això no és el tema en aquest moment—; per tant, pensem que es fa una política negativa contra aquests sectors més emprenedors del nostre poble i també contra la gran potencialitat de l'Administració local que té, contra aquesta voluntat que té, de crear riquesa, d'ajudar a crear riquesa.

Pensem que aquests pressupostos indiquen això i esperaríem, doncs, rebre el vot majoritari que puguem retornar-los —això ja sé que no serà així—, però que almenys serveixi una mica per reflexionar tots plegats, esperant, doncs, que un dia pugui haver-hi un canvi de majoria que permeti tot això portar-ho endavant.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula... (*L'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia demana per parlar.*) Digueu, si us plau.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Macià Alavedra) : Senyor President, des de l'escó, vull dir, suposo que el torn en contra el farà el Grup de Convergència i Unió...

El Sr. PRESIDENT : Sí, naturalment.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : ..., expressar simplement que estic en desacord, òbviament, amb tot el que ha expressat el Diputat senyor Riera, un desacord polític clar, però que volia fer constar la meua protesta, perquè ha utilitzat aquest torn per deformar, per interpretar d'una manera que no em sembla correcta unes paraules meves en Comissió. Simplement perquè constés en acta.

(*L'I. Sr. Riera i Olivé demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula, i li prego que ho faci molt breument.

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Sí, també molt breument. Simplement que tot el que he dit consta en l'acta de la Comissió d'Indústria i és textual, senyor President, el que he dit; que es refereix fidelment al que es va dir en aquella Comissió, i consta perfectament en acta, que es pot demostrar, i, per tant, no estic d'acord que utilitzi aquesta fórmula, senyor Conseller, perquè està dient una cosa que no s'ajusta a la veritat. I es pot comprovar, i jo el convido a comprovar-ho, en l'acta de la sessió, de la qual he tingut ocasió de llegir el primer redactat provisional.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Vull també fer constar que el que crec que és fals és el que diu el Diputat senyor Riera. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Cardús.

El Sr. CARDÚS : Moltes gràcies, senyor President. Per manifestar que l'esmena 173 la defensarà el senyor Coll, el senyor Coll i Majó. (*Pausa.*)

Gràcies. Senyor Riera, senyores i senyors diputats, hem arribat a Tokyo i hem arribat a Berga!, precisament el diumenge que ve s'inaugura l'oficina que vostè ara mateix deia; jo no ho sabia, m'ho han manifestat i tinc el gust de fer-li-ho saber... (*Remor de veus.*) Moltes gràcies.

Bé, vostè ha parlat, d'una manera molt general, d'aquests quatre anys, s'ha referit d'una manera molt general, molt vaga, al pressupost d'enguany. Jo intentaré correspondre al que vostè ha fet, o sigui, contrarestar —si és possible— la seva brillant oratòria; ha dit vostè que predicava i, efectivament, ha fet una bona predicació en aquests moments; l'haig de felicitar.

Vostè ha parlat del programa d'indústria, que no hi havia un programa; vostè s'ha referit que aquí, en tota aquesta etapa, no hi havia hagut un pla, un pla industrial. Això en un moment determinat va ser objecte d'una interpellació i d'una moció, i ja vam veure que vostès tenien sobre el particular unes idees polítiques i nosaltres en teníem unes altres; realment, nosaltres hem de fer, efectivament, el nostre programa i no el de vostès. Ara bé, aquí nosaltres hem tingut una idea i s'ha vist dintre d'aquests quatre anys una idea de dur una política industrial adap-

tada a les necessitats del país.

El que vostè diu o el que vostè proposa podria ser una bona teoria, una bona utopia, no ho nego; ara, realment, jo crec que el que interessa, més que escriure grans plans, escriure grans projectes, és estar amatent a la realitat i intentar millorar-la, i què és el que s'ha fet, efectivament, dintre d'aquests quatre anys? En aquests quatre anys s'ha fet una política —ho hem dit altres vegades—, una política tradicional de la Conselleria, una política que realment s'ha basat a intentar millorar l'estructura, l'estructura industrial del país. Vostè sap que per imperatius estatutaris, per imperatius de la Constitució, no tenim les eines que ens permeten incidir en la conjuntura industrial; llavors, hem fet una política estructural, això sí, basada a intentar adaptar-la a les diferents fases del cicle econòmic; llavors, vostè sap que hem passat per unes fases depressives, i en aquestes fases depressives s'ha fet un tipus de política, un tipus de subvencions que vostè ha criticat, però que eren unes subvencions destinades, fonamentalment, a preservar el teixit industrial. Calia salvar tot allò que era salvable. Aquesta política —s'ha anat veient en els últims pressupostos, anys 86, 87 i, sobretot, el que som— ha anat evolucionant cap a la fase expansiva del cicle, i avui dia es tenen en compte una sèrie de punts molt concrets, que estan per sota d'aquestes xifres, que són l'objectiu d'aquestes xifres, i es va fonamentalment a tres camps; jo també intentaré ser breu. Es vol, en primer lloc, modernitzar l'estructura industrial, fer més competitiva la indústria, fer-la més moderna, i si vostè revisa totes les accions, tots els plans, tots els programes que hi ha a les direccions generals d'Indústria i a la Direcció General d'Energia, veurà que es va a aquest camp.

Aquí jo voldria destacar la gran inversió, la gran dotació de recursos que s'ha fet als centres d'iniciativa al servei conjunt a la indústria en àrees de preferent localització i el programa de foment, inversions i projectes, també en àrees de preferent localització : 100 milions a cada un d'ells; en total, 200.

També hi ha una segona línia en què es manifesta voluntat de reforçament en la infraestructura de serveis a la indústria, i aquí tenim no solament el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, que vostè sap que s'ha fet un esforç considerable per dotar-lo, sinó una altra sèrie d'instituts complementaris. L'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil, els laboratoris tèxtils, el Centre de Proves de Motlles i Matrius, els d'Adoberia, etcètera. També s'ha dut una política en l'aspecte del reequilibrament territorial.

Bé, del CIDEM en parlarà el senyor Coll; ha estat la segona part de la seva intervenció... Vostè ha parlat, finalment, també, d'una cosa que diu normalment sempre... Si no m'escolta, em descentra (*rialles*), si no m'escolta, em descentra, senyor Riera, perquè jo parlo per a vostè, i si no m'escolta, llavors... (*Remor de veus.*) No, però jo em dirigia a ell. Bé, l'escassa dotació de fons em sembla que, realment, enguany és l'any menys indicat per dir-ho; o sigui, aquí és la primera vegada que el seu Grup presenta una esmena a la totalitat, a aquesta Conselleria, i, realment, enguany, en aquest aspecte vostè sap que és l'any que s'hi han destinat més recursos. Hi ha un augment extraordinari, de més del 50%, i aquest gran augment es destina, sobretot, al capítol VII. Jo crec que hem de felicitar el senyor Conseller, que els capítols de despesa n'ha sabut limitar extraordinàriament el creixement.

Bé, em sembla que, per tot el que hem dit, votarem en contra de la seva esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Posem a votació l'esmena 171.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 19 vots a favor, 52 en contra i 6 abstencions.

Passem ara a l'esmena 172, d'Esquerra Republicana. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, l'altre dia, al principi d'aquesta sessió de la qual, gràcies a Déu, comença a veure-se'n la fi, el meu Honorable company, el senyor Heribert Barrera, va descriure de manera magistral el temor que al nostre Grup li causen les entitats autònomes de la Generalitat. Per tant, jo no intentaré refer aquella exposició, per un costat, perquè ja es va fer, i, per altra banda, perquè em sento incapaç de millorar-la. Tinguin-la en compte; la podem aplicar a aquest Institut Català del Consum.

Tot això ve a to perquè el pressupost que ara poso en qüestió és el pressupost d'una d'aquestes entitats autònomes; com he dit : l'Institut Català del Consum. Vaig dir, quan em vaig oposar en nom del meu Grup a la creació d'aquest Institut, que em semblava perfectament inútil que les tasques que se li assignaven eren perfectament assumibles per l'estructura funcional de la Conselleria en forma d'una secretaria general de Consum. A la rèplica, se'm parlà de major dinamisme, d'operativitat més àgil, de funcionalitat, etcètera. Si bé no és possible analitzar la tasca de l'Institut perquè fa relativament poc temps que s'ha posat en marxa, sí que és a través del pressupost que se li vol assignar que podem entreveure la rendibilitat, el dinamisme i l'eficàcia que es pensa obtenir-ne. Realment, l'anàlisi no pot ser més decebedora. D'un pressupost de 91 milions, només 26 milions —un 28,5% del pressupost— es dediquen directament a les seves activitats, les activitats, diguem-ne, productives, per dir-ho d'alguna manera. Com a rendiment, des d'un punt de vista empresarial, això ho titllaríem de «catastròfic», i, pitjor encara, si veiem en què s'esmerça la resta del pressupost : un 52% —més de la meitat— es dedica a les remuneracions de personal, entre sous i indemnitzacions per raó de serveis. I si a això afegim el lloguer de béns mobles i immobles —locals, etcètera—, el tant per cent se'n va a un 60%; exactament, un 59 i mig per cent del pressupost.

D'altra banda, voldria que se m'expliqués quina feina productiva farà tot aquest personal, perquè, amb el 28% que s'esmerçarà en les activitats creatives de l'Institut, en les tres partides que componen els 26 milions destinats a l'única activitat anunciada : programa per a l'orientació i la formació dels consumidors, ja s'inclou, en els seus diferents punts, les seves diferents partides, el cost de la mà d'obra que això comporta.

És per totes aquestes raons, per l'enorme desproporció existent entre l'estructura funcional d'aquest Institut, que ens continua semblant —almenys a mi—, amb la dotació actual, una institució de lleure i oci.

Senyories, una de dues : o l'Institut està infradotat per dur a terme les activitats previstes —no sabem exactament

quines—, o, com diem a casa, en aquest cas, val més el farciment que el pollastre, i, si és així, aquest Institut no té raó de ser.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Neras.

La Sra. NERAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, voldria entendre que el Grup d'Esquerra Republicana presenta la seva esmena de retorn al Govern del pressupost de l'Institut Català de Consum per coherència amb la seva oposició a la creació d'aquest Institut, ja que, segons els seus arguments, manifestats en el debat de la Llei, no creuen necessària —i manifestats també avui aquí— la complexitat organitzativa d'un institut per dur a terme les funcions que se li han assignat, funcions que, segons el Grup d'Esquerra Republicana, es podrien haver encarregat a la mateixa Direcció General de Consum.

Malgrat, però, l'abstenció del Grup d'Esquerra Republicana, aquesta Llei de Creació de l'Institut Català de Consum es va aprovar per tots els altres grups de la Cambra, que en varen reconèixer la necessitat. I em permetrà, senyor Casanovas, que li llegeixi l'article primer de la Llei —malgrat que ja sé que el coneix—, que diu el següent : «Es crea l'Institut Català de Consum com un organisme autònom del Departament de Comerç, Consum i Turisme, amb personalitat jurídica pròpia, amb autonomia administrativa i econòmica, i amb plena capacitat d'obrar pel compliment de les seves finalitats d'acord amb aquesta Llei i amb la resta de disposicions que li siguin aplicables.» Queda clar, doncs, que l'Institut Català de Consum té autonomia administrativa i econòmica, i la té, evidentment, perquè aquest mateix Parlament la hi va donar per llei.

Per tant, el nostre Grup entén que seria un contrasentit que ara se li volgués negar la dotació pressupostària necessària —dic «necessària», senyor Casanovas— per dur a terme la missió que aquest mateix Parlament, com deia abans, li va encomanar. Si bé és cert que el seu Grup pot creure que els 65 milions destinats a despeses corrents pot ser una quantitat massa important per cobrir uns serveis que vostès creuen innecessaris, no és menys cert —i ho repeteixo— que aquestes atribucions són les que li va atorgar el Parlament, que les partides que se li han assignat són, creiem nosaltres, les mínimes i necessàries per a posar en funcionament l'Institut Català de Consum. Podríem discutir, senyor Casanovas, punt per punt les partides previstes en l'estat de despeses; hi estarem d'acord o no, les trobarem exagerades o innecessàries, segons el seu criteri, però veritablement no crec que aquest sigui el tema que més preocupa el seu Grup, ja que no ha presentat cap esmena a l'estat de despeses.

Podríem també parlar de quina és la finalitat de la Llei, però el senyor Casanovas la coneix prou bé, i ho estalviaré també als il·lustres diputats de la Cambra, que m'imagino que, en aquesta hora, tots tenen ganes de sortir de l'hemicicle. Per tant, no m'allargaré més. Diré que el nostre Grup votarà en contra d'aquesta esmena a la totalitat, i, per acabar, em permetrà el senyor Casanovas que, amb tota cordialitat, li digui que el nostre Grup entén que l'Institut Català de Consum, per fer aquest viatge que se li ha encomanat, sí que necessita aquestes alforges.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i

senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Anem a procedir, doncs, ara, a la votació de l'esmena 172.

Els il·lustres membres de la Cambra que hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 6 vots a favor, 52 en contra i 19 abstencions.

Passem ara a l'esmena 173. L'esmena 173, del Grup Socialista. Per defensar-la, en la part que no ha estat defensada, que és la referent als apartats segon i tercer, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, ja m'agradaria a mi tenir com a contradictora la senyora Neras, i que em contestés amb l'amabilitat que ho ha fet.

En aquest cas faria una esmena a la totalitat a dues empreses públiques que, aquells diputats que en la primera legislatura ja van formar part de la Cambra recordaran que hi va haver una interpellació i tot un seguit d'accions parlamentàries parlant d'una finca que es va fer famosa : la finca del castell del Remei o la part que havia comprat el Consell Executiu. En aquell temps, el senyor Pujol, en el primer i únic Consell Executiu que es va fer descentralitzat de la ciutat de Barcelona, a la ciutat de Cervera, va aprovar la compra de part de les finques del castell del Remei, per destinar-les —es deia—, i no fent un ús excessiu de promeses electorals o d'altres tipus, fent una excepció, es feia la promesa que aquelles terres —està en els mitjans de comunicació d'aquells temps— anirien destinades per aquelles persones expropiades per la construcció del pantà de Rialb.

Aquella finca, la compra d'aquella finca, una de les accions més desastroses del Consell Executiu, com s'ha demostrat amb el temps, ja que d'aquella finca no s'ha pogut treure ni una sola collita mitjanament a l'altura de la zona —ni una collita mitjanament a l'altura de la zona—, en aquests moments, i per decisió del Consell Executiu, es converteix en una empresa que s'anomena Agrícola Experimental, Societat Anònima. El Grup Socialista es pregunta : és que no hi ha l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària per realitzar la recerca a Catalunya? No seria lògic que els terrenys d'aquestes finques fossin posats a disposició de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària per realitzar investigacions de diferents tipus? No seria lògic que aquestes terres fossin posades a disposició d'aquells usos als quals el mateix President de la Generalitat s'havia compromès? Per què, doncs, ara, es crea una societat anònima per a unes terres que s'havien adquirit en aquells moments, acompanyades d'una enorme polèmica? Per què en el consell d'administració d'aquesta empresa es colloquen les persones amb càrrecs polítics de la Conselleria d'Agricultura, com el Director General de Promoció i Indústries Agroalimentàries, el senyor Santacana, o el senyor Bolega, del Centre de Capacitació Agrària de Balaguer, o el mateix Conseller d'Agricultura, i no s'hi busca una sortida de caràcter empresarial i administratiu correcte? Com s'explica, senyores i senyors diputats, que en el pressupost s'indiqui que hi haurà uns ingressos, per a animals, de diversos milions de pessetes, quan aquests animals no es compraran fins a finals del 1988? Encara que aquests caps de bestiar es comprassin pràcticament amb la

utilització total, en el seu nivell màxim de producció, no podrien donar cap mena de cria ni cap mena de producció, perquè a finals del 1988 no haurien acabat el seu cicle productiu! És, per tant, astorant veure que en aquest pressupost es col·loquen quantitats que són impossibles de complir.

Com s'expliquen, senyores i senyors diputats, que en el pressupost que s'acompanya, es col·loqui una partida d'1.807.840 pessetes en llavors? Hom pot veure que el compte d'ingressos és quasi la total producció de cereals. Doncs, bé, 1.800.000 pessetes en llavors, a 30 pessetes el quilo de llavors, vol dir que la compra de 60.000 quilos de gra, de cereals, atès que cada hectàrea necessita, comptant llarg, 150 quilos de llavor de cereals, amb 60.000 quilos es podrien sembrar 400 hectàrees. La finca no sobrepassa les 200. Aquesta superfície pot produir a la vegada 3.000 quilos de cereals per hectàrea, essent una producció ridícula comparada amb les produccions de la zona. Li donarem aquesta producció tenint en compte que la finca té la qualitat que té i que argumentava amb la desastrosa compra del Consell Executiu. Donaria, per tant, una producció d'1.200.000 quilos de cereal l'any, que, venuts a 25 pessetes el quilo —preu normal de mercat—, ens donarien uns ingressos de 30 milions de pessetes. En el pressupost d'aquesta empresa s'hi col·loca una quantitat de 15.652.000 pessetes d'ingressos. O és que ja s'espera que la producció sigui realment baixa, o és que es vol utilitzar per al consum de pinso. Però el resultat de l'anàlisi de tot el pressupost és tan inconcret, és tan difícil de poder-lo estudiar des d'un punt de vista mínimament autoritzat, que pràcticament nosaltres vam presentar l'esmena a la totalitat de retorn de l'empresa Agrícola Experimental, Societat Anònima, perquè el contingut d'aquest no respon a cap criteri mínimament transparent.

També hi ha l'esmena a la totalitat d'una altra empresa, que és l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària. Aquesta empresa pública és fruit d'un pacte en el Parlament de Catalunya entre les diferents forces polítiques. Fruit d'aquest pacte es va aconseguir aprovar per unanimitat el projecte de creació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci...

El Sr. AYGUADÉ : Es va fer una esmena, que no va ser aprovada, però no ho va ser sota el compromís —i es troba en el conjunt d'actes de sessions d'aquest Parlament— pel qual l'IRTA assumiria les competències de recerca que corresponen a l'INCAVI —això no s'ha fet—, i que l'INCAVI desapareixeria, i quedaria simplement com una part, dintre de la Conselleria d'Agricultura, per fer una promoció de la vinya i del vi del nostre país. No s'ha complert, com no s'han complert els objectius pels quals el Grup Socialista va donar suport a la creació de l'Institut. Per exemple, que aconseguís la participació del conjunt d'empreses d'aquest país per sumar tots els esforços, tots els potencials humans de recursos, per aconseguir que la recerca agrària tingués els resultats que necessita el nostre país per ser capdavanter en la producció agrària.

Com dèiem en aquells moments i repetim ara, es pot aconseguir augmentar les rendes dels pagesos augmentant els preus dels productes —cosa absolutament improbable atesa la política de la Comunitat Econòmica Europea—, però també es poden augmentar les rendes dels pagesos aconseguint augmentar la seva producció per hectàrees, i això s'aconsegueix apli-

cant tecnologies-punta, s'aconsegueix aplicant les millors tècniques que siguin adequades al lloc, en aquest cas, al país que és Catalunya.

Senyores i senyors diputats, l'incompliment respecte a l'IRTA de compromisos pactats en aquest Parlament; l'incompliment dels seus objectius, plasmats en la Llei de Creació de l'IRTA, i l'obscuritat del plantejament pressupostari de l'empresa Agrícola Experimental, Societat Anònima, a part de la seva absoluta i ridícula gestió fins ara, ens porten a presentar aquestes esmenes a la totalitat. No voldria acabar —i és un minut— sense dir que, durant aquests anys, aquest diputat que els parla ha presentat al Parlament de Catalunya diverses preguntes per conèixer quin era l'estat de gestió de l'empresa o de les finques que corresponien a la finca del castell del Remei. Des de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca se'ns ha contestat sempre amb evasives. A una pregunta de quin era el contracte administratiu o quina era la relació administrativa amb l'Alcalde de la Fuliola, per Convergència i Unió, per a la gestió de les finques, de la Generalitat de Catalunya en aquest cas, se'ns contestava : «Les correctes en el mercat», o «Les correctes en l'administratiu», en la segona pregunta, o «Les normals de la zona». Mai se'ns va especificar, ni se'ns ha especificat encara quina era la situació administrativa de la gestió d'aquesta finca. Com també, sota la pregunta de : «Quin és el conjunt d'ingressos que s'ha obtingut d'aquesta finca?», sempre se'ns ha contestat : «Els normals, els desitjables, els òptims», però mai se'ns n'han donat les quantitats en quilos de producte ni en diners. Ens agradaria que, d'ara endavant, o en aquest moment, el meu interlocutor de Convergència i Unió expliqués el que «a totes llums» aquell que visita la finca considera inexplicable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra? (*Pausa.*) Voldria que els senyors que contestaran tinguin en compte que hi ha una part de la contestació que ja ha estat feta prèviament. Per tant, si els que han d'intervenir són, segons sembla, dos, doncs, disposen en conjunt de set minuts, o sigui, tres minuts i mig cada un.

El Sr. COLL I MAJÓ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Riera, hem escoltat atentament el que ha exposat en la seva intervenció i el que va dir al seu dia en la comissió corresponent, en la qual tampoc vaig tenir oportunitat de poder replicar. Ho faré molt breument, i val a dir que comprenem la seva posició. Vostè fa el paper que ha de fer, i podem compartir, fins i tot, alguna de les consideracions que ha fet i que va fer —sobretot que va fer— aquell dia en la Comissió, però haig de dir també que no podem acceptar la petició de retorn al Govern del pressupost del CIDEM. Aquest pressupost, sumant els apartats d'explotació —436 milions— i d'inversió —211 milions—, dona un total de 647 milions, augment que, respecte al del 1987, se xifra en un 11%. Ben segur que tots celebrariem que aquest augment hagués pogut ser molt més elevat, molt més considerable; ho voldríem en tots els departaments del Govern de la Generalitat. Però hem d'acceptar la realitat tal com és, i tots sabem prou bé que els recursos de la Generalitat encara, ara com ara, són limitats, i si els recursos són limitats, senyor Riera, convindrem que cal fer una distribució justa i equitativa, contemplant tots els àmbits d'actuació governativa. I això és el que s'ha fet, i

aquesta adequació, malgrat l'austeritat i els ajustaments imprescindibles, ha quedat plasmada en el pressupost presentat a aquest Parlament, pressupost que permet omplir un buit en l'estructura industrial catalana.

Jo podria fer —que no ho faré— una referència a alguns aspectes significatius d'aquest pressupost, partides que augmenten considerablement, partides que no tenien dotació i que ara en tenen, també, d'una certa importància, però estalvio a la Comissió aquesta referència. El que sí que voldria dir, també, és que, perquè s'adoni, senyor Riera, de la gran tasca realitzada pel CIDEM, de l'efectivitat i de la rendibilitat de les seves funcions, malgrat la limitació dels seus recursos, jo tinc a la seva disposició, si vol, tota l'estadística de les seves actuacions durant els últims sis mesos, i podrà comprovar la impressionant diversitat i multitud de treballs, d'actuacions en relació amb els més diversos estaments. Si vol, com dic, són a la seva disposició. Però no voldria acabar sense haver-me referit abans a l'Institut de la Petita i Mitjana Empresa Industrial que, com el senyor Riera sap, va transferir al seu dia l'estructura i les actuacions de les seves delegacions a les comunitats autònomes, però que, contràriament al que era d'esperar, no va fer un repartiment proporcional del seu pressupost. Doncs, bé, jo li voldria demanar al senyor Riera, que tant d'interès mostra per tal que es doti de majors recursos el CIDEM, interès que òbviament compartim, que vulgui interessar-se també —i ell sap perfectament com ho ha de fer— per tal que, des de l'Administració central, l'Institut de la Petita i la Mitjana Empresa Industrial augmenti la seva aportació al CIDEM fins al punt que sigui just i equitatiu, senzillament, fins al punt que sigui just i equitatiu.

Per acabar, i resumint, nosaltres creiem que el pressupost del CIDEM, que el Grup Socialista posa en qüestió, és un pressupost que permet portar a terme tots els programes d'actuació previstos; un pressupost que s'adequa a les necessitats industrials de Catalunya del moment present, i que permet la utilització d'un instrument essencial i eficaç per a l'execució de la política industrial del Departament d'Indústria i Energia.

Per tots aquests motius, queda prou clar que el nostre Grup votarà en contra de l'esmena de retorn del pressupost del CIDEM, presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per continuar aquesta intervenció tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Sunyer.

El Sr. SUNYER : Senyor President, faré el torn en contra de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària, i el meu company Graells també farà el torn en contra d'Agrícola Experimental, SA.

Bé, jo, per començar, senyor Ayguadé, faré una mica d'exposició del que és l'IRTA, i l'IRTA he de dir que és una entitat de dret públic amb personalitat jurídica pròpia, i és una empresa pública de la Generalitat de Catalunya, creada per Llei el 23/85, del 28 de novembre, en aquest Parlament. Cal fer notar, si mal no ho recordo, i com ha dit molt bé vostè, que va ser una llei totalment consensuada i amb el vist-i-plau de tots els Grups d'aquesta Cambra i, per tant, com a projecte de llei, va néixer ben avalada pel consens. L'IRTA també neix com a expressió d'una voluntat de configurar a Catalunya un instrument eficient en la política d'impuls a la innovació tecnològica,

basada en l'element científic per facilitar-ne l'aplicació per part dels agents econòmics com a forma ineludible de contribuir a la modernització i al desenvolupament econòmic del sector agroalimentari.

Bé, vostès, en Comissió, també varen presentar dues esmenes, demanant una baixa en l'INCAVI de 130 milions de pessetes, i que fossin alta en l'IRTA, i, per tant, jo també li parlaré una mica de les funcions i d'aquest contracte que vostè diu que no es va signar entre l'IRTA i l'INCAVI. Miri, he de dir que les funcions de l'IRTA i de l'INCAVI, en matèria d'investigació, experimentació i divulgació són ben clares i ben diferenciades, fins i tot per llei. La Disposició Transitòria Sisena de la Llei de l'IRTA, en el seu punt 2, diu el següent : «D'acord amb el que disposa l'article 3.2 d'aquesta Llei, l'Institut ha d'exercir la gestió dels programes d'investigació en matèria de viticultura i enologia en l'àmbit de la Generalitat. A aquest efecte, i en el termini màxim d'un any, s'ha d'establir un conveni específic entre l'Institut Català de la Vinya i el Vi i l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, que reculli els mecanismes de coordinació i la distribució de recursos humans i materials destinats al desenvolupament dels programes que, a l'empara de l'article 2.c) del Decret del 8 d'abril de 1980, de Creació de l'INCAVI, estiguin en curs de realització.» L'esmentat conveni, el conveni que vostè deia que no s'havia signat, està signat, senyor Ayguadé; jo, les notícies que en tinc és que està signat, i està signat des de l'any passat. (*Remor de veus.*)

Després, fent una mica de referència al pressupost de l'IRTA, ja que vostès van fer aquestes dues esmenes demanant una alça de 130 milions de pessetes, he de dir que els principals recursos que proveeixen l'IRTA provenen bàsicament de tres institucions : la Generalitat, les quatre diputacions i el Ministeri d'Agricultura. La Generalitat, en el capítol d'ingressos, és la que més hi aporta, 513 milions de pessetes, que signifiquen un 62% del total dels ingressos. Les quatre diputacions hi aporten 156 milions, i signifiquen el 18% dels ingressos; la Diputació de Tarragona és la que més hi aporta, amb 126 milions, la de Lleida, 15 milions, i la de Girona, 10 milions. He de fer constar que la que menys hi aporta és la de Barcelona, només amb 5 milions de pessetes. El MAPA, per tres conceptes diferents, hi aporta un total de 80 milions. En recursos també hi figura un préstec de 50 milions, que significa el 6% del pressupost. També he de dir que hi resta una partida oberta de 1.000 pessetes, per fons que s'esperen —i que tant de bo vinguin— de la Comunitat Econòmica Europea. Per tant, sense comptar amb aquests fons, el pressupost d'ingressos per a l'IRTA durant 1988 és de 831 milions de pessetes, i representa un increment del 9,8% respecte a l'any 1987. L'única institució que provoca aquest augment global d'un 9,8% és la Generalitat i augmenta la subvenció respecte a l'any 1987 de 42 milions.

Per tot allò exposat, senyor President, hi votarem en contra. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a procedir, doncs, ara... (*Ll. Sr. Graells demana per parlar.*) El senyor Graells? (*Pausa. Remor de veus.*) Té dos minuts, eh?

El Sr. GRAELLS : Honorable President, senyores i senyors diputats, seré molt breu. La societat aquesta Agrícola Experimental —de la qual haig de rebutjar el pressupost presentat a la totalitat per l'Il·lustre Diputat senyor Pere Ayguadé—, nosaltres l'orientem per desenvolupar actualment totes les seves

potencialitats agrícoles, forestals, ramaderes; li volem donar una orientació principalment en cultius de farratges, cereals..., també, d'alguna manera, nosaltres volem que sigui una finca que serveixi per fer experiències, l'escola aquesta de capacitat agrícola de Vallfogona de Balaguer, i nosaltres estimem que els pressupostos que s'hi han destinat són els adients. Però, de tot això, de tota manera, senyor Ayguadé, és opinable. I és opinable si, per exemple, si aquí, en el consell d'administració, hi ha de ser el Director General o hi ha de ser el senyor Boleda, que jo entenc que és un tècnic i és un professional excel·lent; és opinable. Vostè pot opinar una cosa, nosaltres en podem opinar una altra, però hi ha evidències. Per exemple —que no sembli que els dic una «tonteria»—, és una evidència que això és un *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, i és una evidència també que aquest és el número 205, això és una evidència, i és una evidència que aquí hi ha una comunicació a la pàgina 1670, que diu : «Acord de constitució d'estatuts socials de la Societat Agrícola Experimental, Societat Anònima» Això és una evidència; una comunicació que ha estat publicada el 8 de juny de 1987 en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 205. I, això, és una altra evidència, i l'evidència és que això és una fotocòpia d'un diari de Lleida —*La Mañana*—, i és una evidència que aquí diu : «Agrícola Experimental, Societat Anònima. Ayguadé dice que Agricultura creó una empresa pública sin avisar al Parlamento.» Això és una evidència. (*Remor de veus.*)

Llavors, parlem d'evidències. Miri, a mi em sembla —i em dol, senyor Ayguadé, que es facin aquestes coses, em dol per vostè i per tots els diputats que estem en la mateixa Cambra; em dol perquè vostè i jo som de la mateixa comarca i em dol perquè vostè i jo vam estudiar en el mateix institut. Però el que sí que és evident, senyor Ayguadé, és que vostè i jo no vam aprendre el mateix. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. (*L'I. Sr. Ayguadé demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Vol intervenir, senyor Ayguadé? Li prego que ho faci amb la major brevetat possible.

El Sr. AYGUADÉ (*de l'escó estant*) : Sí, evidentment, vam aprendre coses diferents, però segurament tots dos vam aprendre bastant, perquè hem aconseguit arribar al mateix Parlament, i jo el felicito per l'aprofitament del seu ensenyament; el que passa és que, respecte al que es diu en els diaris i al que jo dic i al que surt i en el titular, de la lectura de l'interior s'aprecia perfectament que es diuen coses absolutament diferents del titular. Senyores i senyors diputats, la creació d'aquesta empresa no té res a veure amb el que jo he dit abans, i la intervenció del senyor Graells tampoc no té res a veure amb la defensa de la posició del Grup de Convergència i Unió. És l'interès de la creació de la societat anònima o no el que estàvem discutint en aquests moments? Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara, doncs, a la votació de l'esmena 173.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret. (*Rialles i remor de veus.*)

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 19 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions.

Ens queda ara —ho recordaran ses senyories— les esmenes

que vam reservar al començament, referents a l'article 1. Com que aquestes esmenes han decaigut, anem, doncs, a la votació del Dictamen per a aquest article 1.

Els que siguin favorables a aquest article, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret... Perdó, il·lustres senyors, els prego que em permetin d'afegir a aquesta votació els títols, la totalitat que quedava pendent. (*Rialles i remor de veus.*)

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta votació emana el resultat de 59 vots a favor, 20 en contra i cap abstenció.

Hem acabat, doncs, la discussió del Pressupost, però no hem acabat la nostra feina, com recordaran, perquè tenim uns punts que vam incloure en aquest ordre del dia, que els substanciarem aquesta tarda a partir de les cinc; a les cinc de la tarda ens trobarem.

Se suspèn la sessió.

(*Són tres quarts de tres del migdia i sis minuts.*)

La sessió es reprèn a dos quarts de sis de la tarda i sis minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre els Jocs gestionats per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes

Aquesta Presidència té el gust de fer avinent que es passa al següent punt de l'ordre del dia, que és : debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els Jocs gestionats per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. Aquesta Presidència ha de fer avinent que, d'acord amb l'article 48.3 del Reglament, el debat de l'esmentat Dictamen es descabellarà de la manera següent : presentació i defensa de les conclusions que ha presentat la Comissió; seguidament defensa de les propostes de conclusió no acceptades per la Comissió i que els grups parlamentaris volen sostenir en el Ple, en el mateix ordre que han estat publicades, per un temps de trenta minuts cada torn, o bé en un màxim de tres intervencions que en cap cas poden superar conjuntament el temps de trenta minuts. Després podran intervenir tots els grups parlamentaris de menor a major per manifestar la seva posició sobre les conclusions presentades pels altres grups per un temps de deu minuts. Finalment, es duran a terme les votacions de les esmentades conclusions.

Aquesta Presidència ha de fer avinent que cal corregir diversos errors materials que s'han produït en la publicació de l'esmentat Dictamen en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, i que són els següents. Llegiré a poc a poc perquè es puguin fer les correccions que convinguin.

A la pàgina 12314, a la quarta línia del primer paràgraf, on diu : «aquesta legislació comparada», ha de dir : «aquesta legislació»; cal suprimir per tant la paraula «comparada».

A la pàgina 12338, a la conclusió setena, que és la sisena del Partit Socialista de Catalunya, apartat c), cal suprimir les paraules : «presentació de l'oferta».

A la pàgina 12343 a la conclusió quaranta-cinquena, d'Esquerra Republicana de Catalunya, els paràgrafs 4 i 6, escrits en lletra rodona, han de ser escrits en cursiva i en un tipus de lletra més petit. Igualment en el paràgraf 4 d'aquesta mateixa conclusió cal suprimir les paraules : «la conclusió dinovena (segona, d'Esquerra Republicana de Catalunya)».

Per tant, anem ara a entrar en el fons de la qüestió, i començarem el debat. Tinc el gust de donar la paraula per inciciar-lo a l'Il·lustre senyor Jaume Camps per presentar i defensar les conclusions del Dictamen, per un temps límit de trenta minuts. Senyor Jaume Camps, té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per defensar el posicionament de les conclusions que la Comissió d'Investigació dels Jocs de l'EAJA va aprovar, a la fi, el treball, a la fi, els seus treballs. Abans d'entrar en l'anàlisi de les conclusions em permetran una petita prèvia que és de lícita explicació. Jo, ahir, en la meua intervenció, una intervenció que com varen poder veure les senyores i senyors diputats segurament no havia estat del tot preparada, vaig formular una petita *boutade* respecte a les secretàries; l'atribueixo a la manca de preparació d'aquesta intervenció i al masclisme pràctic que encara en la nostra societat ens envolta i del qual jo sóc una víctima. Demano excuses a totes les afectades, començant per les meves secretàries.

I abans d'entrar també en l'anàlisi de les conclusions em permetran que faci un petit preàmbul per emmarcar el tema que ens ocupa : moltes vegades en el fragor del debat parlamentari els arbres no ens deixen veure el bosc. Aquesta Comissió, jo estic convençut que se l'ha qualificada en alguns mitjans de comunicació, per algunes declaracions als mitjans de comunicació, que era una espècie..., home, no diré de presa de pèl, però que no havia servit de massa cosa i que el grup majoritari havia guillotinat, havia emmanillat l'oposició, l'havia deixat silenciosa, li havia curtcircuitat tot tipus d'iniciativa. Nosaltres pensem que no; nosaltres pensem que la Comissió ha fet una bona feina, que l'ha fet amb rapidesa i contundència i que l'allargament de les seves tasques huria pogut obeir a una estratègia perfectament legítima dels grups de l'oposició, però que per nosaltres no era compartida.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Deixin-me recordar, senyores i senyors diputats, per què neix la Comissió d'Investigació. Doncs neix arran del debat sobre el joc i neix a petició del grup majoritari de la Cambra. Certament l'aritmètica parlamentària avui tan blasmada, la majoria absoluta, però no per més blasmada menys democràtica, hauria pogut impedir la creació d'aquesta Comissió. I per què varem manifestar-nos, per què varem impulsar la creació d'aquesta Comissió? Doncs, mirin, algú va dir que Luditec i el contracte signat amb l'EAJA eren com uns vehicles per posar en butxaques de poc honorables ciutadans de Catalunya els diners aconseguits amb el joc al nostre país. En aquesta frase s'estava implicant, ens agradi o no, l'honorabilitat de les persones, de les institucions que eren encarregades de posar en marxa el joc públic a Catalunya, i les persones, senyores i senyors diputats, el més important que tenen és l'honorabilitat, i

les empreses, el més important que tenen és el seu prestigi. Davant d'aquesta acusació la posició del Grup majoritari podia ser dues, doble : o promoure una comissió d'Investigació per arribar a la conclusió que aquelles acusacions no eren fundades i aquesta va ser la decisió que va prendre el Grup de Convergència i Unió...

Certament n'hi havia una altra de solució. El Portaveu Subirà, quan va intervenir al final del debat del joc, podia haver dit als grups de l'oposició el següent : «Mi Grupo Parlamentario se ha venido oponiendo, creo que con fundamento y buenas razones, a la creación de esta Comisión porque sabía que la propia concesión representaba en última instancia un reconocimiento de pecado original, de culpa *ab initio* que no nos parecía necesario puesto que todo el proceso de discusión de la expropiación primero y de la reprivatización después ha estado sujeto a las garantías jurídicas y políticas que nos parecen suficientes». El Portaveu Subirà podia fins i tot haver efectuat una profecia d'aquest estil : «Mantendremos este punto de vista», —sobre la no-concessió a l'oposició de comissions d'investigació— «en la medida en la que de mí dependa haré lo posible porque mi Grupo lo siga manteniendo». (Pausa.) Deu ser un terminal de la Lotto. (Rialles.) Dic que podria haver dit allò que va dir, aquella profecia de dir : «Mantendré que..., mantendré que...,» allò, «mantendremos este punto de vista que representa la Comisión de Investigación; en la medida en la de que mí dependa haré lo posible porque mi Grupo lo siga manteniendo y que en la medida en la cual ese grupo sea mayoritario supongo que podrá imponer este criterio tan razonable, tan bien argumentado y fundamentado». Pàgina 4899, diari de sessions, i l'autor, no cal que els el digui : el Ministre Solchaga. Es tractava l'afer de la reprivatització de les Galeries Rumasa, ai!, de les Galeries Preciados, que semblava que les havien comprat per quatre rals i les havien revendut al ciutadà que les havia comprat per alguns calés més, milers de milions més, quasi aquells quaranta mil milions més que ens parlava el senyor Sala; la diferència és que els de Galeries Preciados són més intel·ligents i ho havien fet, *cash*, i es veu que Luditec tardarà uns deus anys; aquests ho feien ràpid.

Mirin, nosaltres no estem d'acord, no estem d'acord en absolut que la concessió d'una Comissió d'Investigació representi, primer, una concessió a l'oposició, ni estem d'acord que l'endegament d'una Comissió d'Investigació representi un reconeixement presumpte de culpa inicial, en absolut, en absolut. (Remor de veus.) I llavors el senyor Joan Esteve ens preguntarà : «escoltin, doncs vostès per què no la van votar a Madrid?» Ens ho preguntava avui en un article al diari. Doncs miri, li ho explicaré : perquè quan s'adreça una acusació, l'ofès, el mateix ofès, el pretès ofès és el que ha d'agafar el toro per les banyes, entenem nosaltres, i demostrar la seva innocència, i si l'ofès no vol fer-ho i té la majoria absoluta per fer-ho, home!, els altres grups no tenen per què obligar-lo.

Aquesta és la nostra opinió. En tot cas, nosaltres ens vam abstenir i vam pensar que, a més, nosaltres no dubtàvem en absolut de l'honorabilitat del Govern de l'Estat; no en dubtàvem en absolut. Entre d'altres coses, perquè democràcia, el que vol dir, entre altres coses, la democràcia és que, fins que no es demostrï el contrari, no és lícit posar en dubte l'honorabilitat de ningú.

Mirin, es tracta de reconduir la vida política d'aquest país

sobre la controvèrsia de projectes polítics diferents i no pas simplement de contribuir, des del dubte intencionat, des de la sospita sense fonament, des de les acusacions sense prova, a reconduir la vida política d'aquest país —deia— en una línia que potser podrà ser més satisfactòria a curt termini, tindrà un rendiment electoral potser immediat —tot això si els votants no ens engeguen a dida—, però que, en definitiva, perjudica a tots, i sobretot perjudica el sistema democràtic.

Nosaltres dèiem en el Congrés de Diputats —ho deia Minoria Catalana, pàgina 5033— : «Hemos venido a decir muy claramente que quizá estaría en la iniciativa del propio Partido Socialista constituir esta comisión en su beneficio. Quizá sería una buena iniciativa, suya, pero, en todo caso, nosotros no la reclamamos ni la pedimos, porque el terreno donde esto debe debatirse es el terreno de lo estrictamente político y así, y en todo caso, nosotros lo vamos a reconducir.» Pensem que hauria estat millor fer-ho; en tot cas, això és el que no vam fer. Respectem la posició del Partit Socialista, però, quan ens toca a nosaltres, la decisió és clara : comissió d'investigació, endavant.

Una altra qüestió prèvia, també : jo em proposo, en aquest debat, no caure en una equivocació del debat, en una demagògia, i no estic disposat, no estic humilment disposat a entrar en un debat sobre la moral o l'ètica del joc. En aquest terreny, segur que tots estariem d'acord. El joc és un vici social, és un mal hàbit, és un mal rotllo; moltes... I podem fer demagògia; podem fer demagògia molt sentida, però demagògia : quantes famílies arruïnades?, és l'aixopluc de l'esperança, de la desesperança de moltes classes socials, segurament les més desfavorablement tractades? Però, miri, ens neguem a aquest tipus de demagògia. El joc és una realitat social i, davant d'una realitat social, hi caben només dues posicions : o prohibir-lo o regular-lo. I, escolti'm, la UCD l'any 77 el despenalitzava i aixeca la veda, i l'any 83, gran *boom* del joc, es despenalitzava..., la Llei Orgànica del 23 de juny del 83 deixa sense contingut els articles del Codi Penal que prohibien el joc illegal. Per tant, un altre punt a tenir en compte, que és obvi : la Generalitat de Catalunya no ha inventat el joc, l'EAJA no ha inventat el joc. Ara, l'Estatut ens dóna competències exclusives sobre joc, exceptuant les Apuestas Deportivo-Mutuo-Benéficas, etcètera, i les competències s'accepten o es rebutgen. Suposo que totes les senyores i els senyors diputats estaran d'acord que les competències s'han acceptar, les agradables i les desagradables; les de cultura, que són agradables, i les de presons, que són desagradables. I les del joc són desagradables, però s'han d'acceptar i s'han d'exercir, i així ho va entendre el Parlament de Catalunya, que va votar unànimement la Llei del Joc —20 del 3 del 84—, i va fer més, el Parlament de Catalunya : també unànimement, o amb gran consens, va aprovar la Llei de Creació de l'EAJA. I saben per què la va aprovar? Doncs, perquè posés en marxa el joc públic de la Generalitat. Perquè, escolti'm, l'EAJA no es crea per reciclar mestres o per fer repoblació forestal; es crea per crear loteries de la Generalitat, per fer joc; o no? I, a més a més, quan el Parlament de Catalunya mandava a l'EAJA que munti les loteries de la Generalitat, ho fa amb una segona qüestió, que ho fa amb èxit, que ho faci amb èxit. Diu : «Escolti, vostè munti les loteries i munti-les amb èxit; que en venguin molts de bitllets, eh?, perquè si és un fracàs no cal ni que comencin.» Em semblava que era important fer aquest

segon ordre de consideracions que emmarca els treballs de la Comissió.

I deixin-me'n fer un d'últim, senyores i senyors diputats. Contemplem una miqueta el mercat del joc : quina és la situació en què es troba la Generalitat, l'EAJA, en el moment que posa en marxa les loteries de la Generalitat? Hi ha una lluita per la conquesta d'un mercat. Aquest mercat es troba envaït, envaït més enllà de l'Ebre amb unes versions, amb uns productes de joc absolutament tradicionals, consolidats, exitosos, i envaït, Ebre cap aquí, d'una manera il·lícita, vulnerant les competències exclusives de l'Estatut. I davant d'aquesta invasió il·lícita hi ha dos tipus d'arguments, dos tipus de batalla : una batalla jurídica que la Generalitat ha endegat amb cinc qüestions i recursos d'incompetència plantejats davant el Tribunal Constitucional, per cert amb laboriós però amb bon èxit —l'últim, de fa pocs dies, ja els en parlaré—; però, sobretot, ha hagut d'entaular una lluita comercial —no ens espantin les paraules— una lluita comercial. Unes curtíssimes xifres ens donaran —i les ha analitzades la Comissió— una miqueta l'emmarcament, el marc on ens movem : a tot l'Estat, el joc representa 2,6 bilions —amb «b»— de pessetes, 150 milions més que l'any passat; a Catalunya, 450.000 milions de pessetes. Per tant, a Catalunya..., no els explico el *ranking*, estem en setè lloc; a nosaltres ens agradaria que fóssim en desè o dotzè lloc, però tampoc som els primers.

Mirem una miqueta quines són les loteries competidores de la Generalitat, quina competència tenim, quina competència té l'EAJA en el moment que surt al mercat. La primitiva, en primer lloc. Vendes l'any 1986 : 87.000 milions de pessetes; els onze mesos del 1987 : 133.000 milions de pessetes. 3.000 milions de pessetes setmanals. Tots els jocs de la Generalitat : 12.000 milions de pessetes l'any. És a dir, en un mes tot el que totes les loteries faran en un any, anant bé —les catalanes. Ara, no es preocupin : com que l'èxit de la primitiva no és massa clar, per facilitar la tasca de promoció de la primitiva, els recordo aquell «Borrador de reglamento para la operación de la lotería primitiva en los cajeros automáticos». El gener del 88, concretament el 21 de gener, si les meves notícies no em fallen, 1.391 terminals bancàries de tot Espanya estaran funcionant —Catalunya inclosa— les vint-i-quatre hores del dia perquè els ciutadans de tot l'Estat —també els de Catalunya— puguin jugar les vint-i-quatre hores del dia en «apuestas múltiples» —així es diu en la carta de presentació dels que tenen targeta de crèdit, que vol dir tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, pràcticament—, perquè puguin jugar en còmodes terminis, i ja els ho carregaran en compte. Si les meves notícies no em fallen, en tindrem més. Fins ara teníem el *cuponazo*; ara tindrem el *lotorazo* o el *primitivazo*, perquè els sorteigs seran diaris; els sorteigs seran diaris. Perquè, fins ara, la recaptació era petita : només eren 3.000 milions de pessetes setmanals. I l'ONCE, els del *cuponazo*? Home!, doncs, tampoc fan quatre rals, que diguéssim : 180.000 milions de pessetes, 15.000 milions de pessetes més que l'any passat. I de la iniciativa privada, ja no en parlem, dels jocs privats, perquè les escurabutxaques mantenen el mercat amb un 53%, que com a pastís no està malament : bilió i mig de recaptació. Per tant, joc privat i joc organitzat per l'Estat : 98%; totes les loteries de la Generalitat —la «rasca-rasca», «grata-grata», i la 6/49, totes juntes— : 2%. A partir d'aquí, podem començar a parlar.

Els deia que la lluita per aquesta conquesta del mercat comercial pressuposa una lluita desigual, i, evidentment, això ha comportat, òbviament, una necessitat de llançament important de les loteries de la Generalitat i una propaganda important. Ara, en xifres, la propaganda tampoc té color : Loteria Nacional : 606 milions; Primitiva : 289 milions; ONCE : 1.331 milions —aquells que queien, a la cua—; loto de Catalunya : 77 milions. Per tant, quan, el 97% que representa la propaganda d'aquestes loteries, diguin les Corts Generals, a proposta de Minoria Catalana, que «tamquem barraca, i prou propaganda del joc», tinguin la seguretat que, el 3% que representen les loteries de Catalunya, també diran «s'ha acabat la propaganda». La votació la veurem en el proper període de sessions de les Corts Generals, i, mentrestant, no m'agradaria que continuéssim fent demagògia sobre la propaganda de les loteries de la Generalitat.

Concretament, les conclusions que ha aprovat la Comissió. En primer lloc, n'ha aprovat una, consensuada amb el Grup Popular, que diu que la Comissió, en el decurs de les actuacions practicades, no ha constatat cap fet que suposi una conducta mancada d'honorabilitat en cap càrrec públic ni funcionari de la Generalitat de Catalunya. No en farà, d'aquesta conclusió, cap comentari. El vam fer a la sortida de la Comissió : per a nosaltres, aquesta ha estat —l'aprovació d'aquesta conclusió per part de la Comissió— una alegria democràtica; una alegria democràtica que ens atany directament com a Grup —Convergència i Unió— que dona directament suport al Govern, però alegria també com a demòcrates, perquè en una democràcia tendra com la nostra, després de dos-cents anys de no tenir-ne, el fet que es reforcin les institucions democràtiques demostrant, a peu i a cavall, que cap taca d'honorabilitat hi havia, això és important. A nosaltres ens plau agrair des d'aquí al Grup amb el qual vam transaccionar, i a qui deixo la gentilesa —mínima, en aquest cas— de poder fer l'explicació d'aquesta conclusió, agrair la solidaritat democràtica que ha demostrat.

Una segona conclusió és l'anàlisi del contracte entre l'EAJA i Luditec. S'havia plantejat el dubte de si aquest contracte podia estar sotmès al dret privat, al dret civil i mercantil. Se'ns deia, i se'ns pretenia discutir, que jurídicament calia que el contracte entre l'EAJA i Luditec no s'emmarqués en els viarans del dret mercantil, del dret privat, sinó que havia hagut de ser objecte d'una contractació de tipus administratiu. Nosaltres pensem que és jurídicament correcte, des del punt de vista de la seva submissió al dret privat, personalitat jurídica i capacitat de contractar dels intervinents, i adequat a la legislació d'inversions estrangeres a Espanya. Molt ràpidament; no els vull cansar amb una matracca jurídica, però la Llei 5/1986, del 17 d'abril, que crea l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, parla claríssimament que es tracta d'una entitat comercial dotada de personalitat jurídica, patrimoni propi i plena capacitat d'obrar per conduir les seves funcions. I on s'emmarca, aquesta Llei? S'emmarca en l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana, la Llei 4/1985. I, fixin-se, el preàmbul de la mateixa Llei ja ens marca dos caràcters d'aquestes entitats : un de caire material, és a dir, són destinades a la gestió de serveis de contingut econòmic, industrial o financer, i un altre de caràcter formal : l'autorització expressa que les seves formes de contractació siguin precisament via dret privat. Però, si el preàmbul era clar, l'arti-

cle 11 de la mateixa Llei és de tota rotunditat : «La norma fundacional o els estatuts d'aquestes entitats autònomes han de determinar les característiques de llur règim de contractació, i, especialment, els contractes que poden subscriure, d'acord amb el dret civil i mercantil, sense sotmetre's als procediments administratius de selecció de contractistes i, en general, a les normes administratives sobre contractació. I, òbviament, la Llei de Creació de l'EAJA, article 4.1, diu : «El règim de contractació de l'Entitat serà el propi dels urbanismes públics en tot allò que els seus estatus no determinin expressament com a sotmès al dret civil i mercantil». I l'article 8 del Decret de desplegament parla claríssimament, fent ús d'aquesta possibilitat, que «les adquisicions patrimonials, les relacions jurídiques externes i el règim de contractació de l'entitat que estiguin directament relacionades amb l'objecte de la seva activitat són subjectes al dret civil i mercantil». Escoltin, si tota la normativa, tota la normativa referida al cas parla de subjecció al dret civil i mercantil, ens poden explicar per quins set sous ens hem de remetre al dret administratiu? Diu : «home, no, és que això és una concessió encoberta». No, això va ser una concurrència d'ofertes, i una concurrència d'ofertes no té altre objectiu que presentar un ampli ventall per seleccionar aquella oferta que més convingui al qui ha de contractar; no és un concurs administratiu. Fixin-se, aquesta segurament hauria estat una fórmula, ha estat, millor dit, una fórmula intermèdia entre el concurs administratiu, aquell que anquilosaria, haguera anquilosat de segur..., que era possible, es podia fer així, es podia fer així; no era el normal, no era el lògic, no era el que marcava la Llei, però segurament no haguera estat il·lícit fer una contractació de tipus administrativa. Però evidentment la convocatòria de concursos, etcètera, haguera alentit encara més, encara més!, la posada en marxa de les loteries. Però és que la Primitiva ja era aquí, il·lícitament, però estaven jugant ja. Ja podíem anar cridant ous a vendre si les loteries catalanes hagueren començat la seva activitat després del dia 21 de gener, quan els sortejos ja seran diaris, quan la Primitiva ja haurà invadit totalment el mercat del joc a Catalunya. Raons d'aplicació jurídica, raons de correcció jurídica i raons d'oportunitat obligaven a utilitzar els mecanismes que la mateixa Llei permetia, que era la contractació amb dret civil i mercantil, i fer-ho amb concurrència d'ofertes, fer-ho amb una publicitat suficient, perquè resulta —ja en parlarem una altra estona— que la Fàbrica Nacional de Moneda i Timbre, per fer exactament el mateix que fa l'EAJA, contracta una empresa americana; vés a saber si aquesta empresa americana té participades irlandeses, sueques, suïsses o monegasques, però contracta una empresa americana amb contractació directa, en silenci, sense cap publicitat, i ho podia fer, i ho podia fer! I l'EAJA també ho podia fer, però en canvi l'EAJA va fer un concurs d'ofertes; és un sistema intermedi, ens sembla correcte.

En un altre ordre d'idees la Comissió ha examinat la capacitat de contractació de Luditec. S'havia plantejat una sèrie de problemes respecte..., problemes que moltes vegades un mínim concixement de dret ja aclareix. Escoltin, resulta que Luditec contracta només amb 2 milions de capital inicial o amb 500.000 pessetes; com si vol contractar amb 15.000 pessetes, com va venir a contractar Lofranti. Si és igual!, això no hi té res a veure; si les societats es creen per concórrer a les ofertes! És després, quan es desenvolupen, quan posen en marxa tota la

seva activitat, és quan vénen els augments de capital. Segon punt, dubte també d'aquells absolutament de desconeixement de dret. Fixin-se, com podia contractar Luditec si encara no estava inscrita al Registre Mercantil? Home, sí que hi estava inscrita, estava al llibre diari, però és que l'article 7 de la Llei de Societats Anònimes, si no ens l'han canviat en l'última mitja hora, diu que una societat pot començar a actuar des que està constituïda. Fixin-se, l'únic que no pot fer una societat anònima fins que no està inscrita definitivament al Registre Mercantil és vendre les accions, és l'únic que no pot fer; tota la resta pot fer-ho. Un altre dubte d'aquells, realment, que no val la pena parlar-ne és el famós sobre..., fixin-se, té una participació estrangera superior al 25%! És que en podia tenir del 100%, en podia tenir del 100%, perquè el Decret, la Llei que regula les inversions estrangeres a Espanya, de l'any 85, ho va liberalitzar totalment: fins al 50%, com vostès saben, és perfectament lliure, i a partir del 50% verificació administrativa. I l'article 20 del Reglament que limita com a condicions especials les empreses que es dediquen al joc es refereix únicament i exclusivament a aquelles empreses que explotin directament el joc, i Luditec no explota directament el joc, presta serveis.

Una altra conclusió abasta la correcció amb la qual s'ha adjudicat el contracte a Luditec enfront de les 35..., 36 ofertes que es van presentar. Tots els grups, doncs, tant el Grup majoritari com els de l'oposició, van estar examinant a bastament aquestes 36 ofertes, que ens van ser subministrades totes elles, i van restar amb un acord en principi molt global que hi havia una trentena d'ofertes que no mereixien realment el nom d'ofertes serioses, i que en quedaven 5 o 6 que realment aquestes sí que podia haver-hi algun dubte sobre quina era millor que l'altra. Bé, nosaltres vam analitzar els criteris amb els quals l'EAJA va adjudicar precisament a Luditec i no a les altres 4 o 5 aquest contracte, i vam arribar a una conclusió: que realment el contracte subscrit amb Luditec era el que millor s'avenia, el que millors beneficis donava al Tresor de la Generalitat, i que les altres tenien —tot i sent ofertes serioses—, tenien una sèrie de mancances. Els les diré molt succintament: AUTRON, SA, el preu dels equips... *(Pausa.)* És que ara penso que dir-los les causes per les quals es varen descartar les altres potser pot ser molt cansador i ja se'm comença a encendre el llum; per tant, deixo passar aquest tema i en el futur potser en podrem parlar.

Una quarta conclusió abastava el sentit que el contracte subscrit entre l'EAJA i Luditec no és cap concessió administrativa atès que l'EAJA gestiona i explota directament els jocs. És clar, aquí sí que em permetran vostès que..., si a la Llei quedava clar que no es tractava de cap concessió administrativa de la lletra del contracte, més clar quedava encara sobre el que feia realment l'EAJA front a front a Luditec, i vèiem que qui determinava les característiques a cada sèrie de la loteria —el nombre de bitllets, el preu de venda, l'estructura dels premis— era l'EAJA, no Luditec; que l'EAJA en definitiva definia el tipus d'establiment, la localització adequada, els criteris de selecció; escollia els punts de venda; les autoritzacions dels punts de venda també les donava l'EAJA. *(Pausa.)* Jo demanaria una mica de benevolència...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Acabi, acabi.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Acabo de seguida. Deia que les autoritzacions...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Faci, faci, no..., aquesta Presidència li dona, li concedeix uns minuts.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Les autoritzacions dels punts de venda, la signatura del contracte, tot això també ho feia l'EAJA, no ho feia Luditec; la formació, el títol acreditatiu d'aprofitament eren subministrats per l'EAJA, no per Luditec; l'EAJA establí el període de comercialització, decidia la retirada o no d'una sèrie; l'EAJA és la que contractava els espais publicitaris i definia quins havien de ser; l'EAJA era la que realitzava els sortejos; l'EAJA és la que cobra els ingressos, la que paga en el Tresor de la Generalitat. Claríssimament qui explota el joc directament, qui el gestiona és l'EAJA, en cap cas Luditec. Luditec és limitada a prestar un servei i a subministrar uns materials.

Si correcte era jurídicament el contracte, també ho era des del punt de vista econòmic. Tindrem temps de discutir-ho segurament, però només els vull dir una cosa: per cada 14 pessetes que s'ingressen al Tresor de la Generalitat, EAJA, perdó, Luditec n'obté una. Ens sembla una proporció realment bona. I a sobre l'EAJA no corre cap risc; el risc i ventura del negoci no el té l'EAJA, el té Luditec. El contracte és també favorable, ens sembla a nosaltres, des del punt de vista econòmic.

Una sisena conclusió abasta un altre tema que també havia sorgit en la Comissió d'Investigació, respecte a la composició accionarial de Luditec. Se'ns deia: «Escolti, és que té uns accionistes estranys, i a més uns accionistes que van canviant». Saben què passa? És que els accionistes de Luditec poden estar canviant ara; ara, en aquest moment. Perquè la Llei de Societats Anònimes —pactes de sindicació a part— dona una llibertat absoluta a la transmissió de les accions, tant les del portador com les nominatives. A nosaltres ens semblava, i d'això fèiem la conclusió sisena, que, miri'n, que, atesa l'assumpció d'obligacions per part de GTech, al contracte subscrit entre l'EAJA i Luditec resulta irrellevant, des del punt de vista de l'adequat compliment del contracte, la composició accionarial de Luditec. El que ens interessava és que l'autèntic monstre —entre cometes— en el mercat del joc, amb més de 40.000 terminals instal·lats arreu del món, que detenta pràcticament el 60% del mercat i que és en aquest sector una autèntica potència, donés no un aval subsidiari, firmés el contracte, s'obligués junt amb Luditec, de manera que l'EAJA en cas d'incompliment, no tan sols pot recórrer a Luditec, que a la millor canvia d'accionistes, a la millor són dolents, són irlandesos, estan banyant-se a les illes del Gran Canal o no sé què, no! : GTech, GTech, que és l'autèntica potència.

Finalment, parlàvem que l'EAJA, la seva actuació, no ha vulnerat l'article 4 de la Llei del Joc. Aquest és un tema en què hi ha hagut greu discussió i la conclusió finalment ha arribat a l'acord, a l'acord majoritari, amb discrepàncies naturalment, que no s'ha vulnerat l'article 4 de la Llei del Joc. I hauríem de retornar una miqueta al principi. Certament, l'article 4 de la Llei del Joc parla que no es tracta..., el Consell Executiu de la Generalitat, en la seva planificació dels jocs, ha d'intentar no fomentar-ne l'hàbit, i aquest és un desideratum perfectament lícit que el legislador, els legisladors varem tenir en aprovar aquest article; però és òbvi que, fins i tot si agafem aquestes paraules en el seu més estricte i literal sentit, si no contempen que l'article també diu que cal diversificar el joc en aquesta planificació, dic que, si agaféssim aquestes paraules en el seu

estricte sentit, la mateixa Llei de la Creació de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, també aprovada per unanimitat, seria un autèntic contrasentit, perquè evidentment la millor manera de no fomentar el joc és no fer-ne ni un, i com que l'EAJA la vam fer tots d'acord, doncs, miri, l'EAJA, la Llei de Creació de l'EAJA també vulnera la Llei del Joc. Home, no! No. Evidentment que això és una qüestió subjectiva, però entenem que aquella tasca de promoció inicial que era necessària per conquerir un mercat invadit, una lluita comercial absolutament necessària perquè aquest 2% pogués lluitar amb mínimes possibilitats contra el 98%, amb garanties d'un mínim d'èxit, exigia no evidentment vulnerar l'article 4 de la Llei del Joc, com no s'ha fet, sinó una tasca de promoció important. D'aquí ve l'amplitud dels punts de venda, amplitud dels punts de venda que no obeeix tant a una tasca agressiva, com s'ha dit, de promoció comercial, sinó a una normativa que és lògica i que és usual arreu del món; arreu del món la loteria es ven amb una xarxa d'establiments comercials; el que és una excepció, excepció que comparteixen honoríficament a Europa Espanya i Portugal, i al continent americà Argentina, és que la loteria es vengui en uns establiments específics. I per què es fa això? Doncs, miri, precisament per no fomentar-ne tant l'hàbit, perquè el botiguer, com que els seus ingressos per la loteria són marginals, no són essencials al seu negoci —i per a un venedor de loteries, evidentment, no és que siguin essencials, és que són els únics—, no té tant interès a incitar, i a més a més... (*Remor de veus.*) Oh!, és que això no ho dic jo, això es diu mundialment, vull dir, no... (*Remor de veus.*) Però és que a més resulta que en diversificar els punts de venda s'evita el pràctic monopoli de l'amiguisme, de la concessió de la loteria al cosinet o a la cosineta. I això és el que mundialment es contempla com a nefast.

Si bons eren els canals de distribució de la loteria, arribarem a l'última conclusió, que era una conclusió oberta, oberta absolutament a la possibilitat de ser transaccionada per altres grups, de ser compartida per altres grups parlamentaris que no fossin únicament els de la majoria. Era la Comissió que constata la importància i conveniència dels treballs que ha realitzat i que deixava una porta oberta amb la qual jo estic absolutament d'acord: en dret no hi ha mai una única i sola solució. Dèiem que, tot posant de manifest la legalitat de tot l'actuat, no s'hauria impedit que altres formes d'actuació, sobre la base de lectures polítiques diferents de les normes que són d'aplicació al cas, haguessin estat possibles. Òbviament nosaltres no diem que és il·lícit, etcètera, un concurs administratiu; no diem que és il·lícit el contracte de la Fàbrica Nacional de Moneda y Timbre, secret, clandestí i de contractació directa, que ens n'assabentem per la premsa; no, no, és perfectament lícit; són altres formes de contractació tan absolutament lícites com la que nosaltres hem fet. I així oferíem un ventall de possibilitats perquè fos acordat, i encara guardem l'esperança que pugui ser així.

N'hi havia d'altres —aquesta és l'última conclusió—, n'hi havia d'altres que podien haver estat afegides en aquesta conclusió —i acabo de seguida, senyor President—, altres temes que varen suscitar greu polèmica en la Comissió d'Investigació i que, al nostre entendre, no han merescut una conclusió específica perquè el mateix decurs del temps ja les ha superades i les ha deixat com a obsoletes o gairebé anecdòtiques. M'estic

referint a dos punts, a tall d'exemple, dos punts que potser perquè van sortir més valdria la pena destacar-los: el famós tema de l'homologació de les butlletes i el material del joc i, el segon tema, el de la xarxa radioelèctrica del...

El tema de l'homologació. Vostès se'n recorden, que en ple punt inicial de tot el tema aquest del joc s'hi va afegir la Direcció General de Duanes, que va posar el seu petit granet de sorra al tema —granet de sorra o pedrada— i va parar quatre camions a la Jonquera dient: «Escolti, les butlletes de la loteria del "rasca-rasca" no poden passar, perquè no estan homologades, i això no pot ser. Estan mal homologades. Vostè aquí, *quieto, parao.*» Els camions a la Jonquera. Al cap de pocs dies, en veure que realment allò era una badada, doncs els camions van poder tornar a circular, i dies més tard l'excusa que se'ns va explicar era la següent. Vostès recordaran que la Llei del Joc donava competències d'homologació a la Generalitat. La Llei del Joc es va aprovar unànimement en aquest Parlament i va ser recorreguda pel Govern de l'Estat, i un dels punts que recorria era precisament el tema de l'homologació del joc. En aquest cas, el Tribunal Constitucional —petita rebregada— va aixecar la suspensió de la Llei del Joc que havia demanat el Govern de l'Estat i va donar via lliure a l'homologació. Lògicament, en el decurs d'aquest aixecament de la suspensió, el Departament de Governació dicta un decret de gener del 87 en què dona facultats a la Direcció General del Joc perquè exerceixi les funcions d'homologació que li havien estat donades per via lliure. Però, ah!, el Govern diu: «*Aquí te espero. Recorro el Decret que permet l'homologació, amb la qual cosa, si recorro el Decret, ja els torno a prendre les facultats d'homologació. Quietos, paraos.*» Els camions a la Jonquera. Però és que ara el Tribunal Constitucional torna a aixecar la suspensió i ja ens torna a dir: «Senyors de la Generalitat, vostès poden homologar; tranquils.» Suposo que això no ho tornaran a recórrer. Per tant, ja això no mereixia una conclusió.

Hi havia un altre tema. El tema de la xarxa elèctrica. Se'n recorden, també, al principi, al principi del *show* aquest, que el sistema de transmissió, de xarxa —jo, tècnicament, no hi entenc massa—, el sistema de la xarxa de transmissió de la Lotto 6/49 havia fet saltar un interruptor que havia deixat Catalunya a les fosques, o sigui que l'EAJA havia deixat Catalunya a les fosques. Se'n recorden, d'això? Precisament, per culpa de tot aquest mullader, en un dia, casualment, poc important, el dia de la inauguració de la Lotto 6/49, precinten les instal·lacions de Molins de Rei, perquè havíem punxat una freqüència, etcètera. No, les van precintar un dia després, però, vaja, el primer dia ja hi va haver el seu petit «marro», no?, un dia casualment poc important, el dia que es posava en marxa la 6/49. Doncs, mirin, mirin quines casualitats, eh?: fet i debatut, després d'arribar a un acord, resulta que aquella freqüència que havíem punxat és la mateixa que està servint provisionalment per..., no per deixar Catalunya a les fosques, perquè això ja es va comprovar que era una gran bestiesa, sinó per poder fer funcionar la Lotto 6/49. Ah, però agafin-se: resulta que diuen: «No, vostès vinguin cap aquí i facin el favor de contractar la Telefònica, perquè aquests aparells que tenen són un nyap, i passin per la línia telefònica, que és molt més segura; molt més segura, molt més eficaç, molt més avantatjosa per a nosaltres, de passada.» Però resulta que ahir llegeixo al diari que no, que aquells aparells que no servien per a res, doncs,

sap què?, la Telefònica diu : «Els els compro. Primer els els compro i després els els torno a llogar. Aquells aparells que deixaven Catalunya a les fosques, que no servien per a res, doncs jo els els compro, jo, Telefònica, els els compro i els els torno a llogar.» I ara hem arribat a un acord, conforme l'EAJA continuarà utilitzant la mateixa xarxa radioelèctrica, i, com que no podem deixar la Telefònica a l'estacada, ja hem firmat el contracte...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Senyor Diputat, aquesta Presidència li agrairia que resumís i acabés, per favor.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Escolti, és que *sic transit gloria mundi*, sap?

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus i xiulets.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Correspon ara la presentació de la seva proposta i conclusions al Grup parlamentari Socialista. Per fer-ho, tinc el goig de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Sala.

El Sr. SALA : Senyor President, senyores i senyors diputats, el propassat dia 16 la Comissió d'Investigació del Joc acabava les seves activitats exactament de la mateixa manera com les havia començat, i també de la mateixa manera com les havia estat desenvolupant : per decisió única i exclusiva de la majoria. En expressió correcta, tècnicament i políticament, del President de la Comissió, la majoria va aplicar la guillotina i va decidir interrompre les tasques de la Comissió d'Investigació del Joc. Ho va fer en un moment en el qual encara estaven entrant en el Registre del Parlament documents demanats per la Comissió; en el qual encara quedaven per ser citades més de la meitat de les persones que els diferents grups havien demanat que estiguessin presents a la Comissió per intentar aclarir les qüestions. Això, a la majoria, no li va preocupar i va aplicar d'una manera absolutament estricta la seva majoria, i va guillotinar els treballs de la Comissió.

Van acabar així unes setmanes de treballs de la Comissió d'Investigació que, veritablement, han estat una cursa d'obstacles per intentar superar totes i cada una de les limitacions que la majoria ha imposat a les seves activitats. Limitacions imposades des del començament, en el qual es limita l'abast de les tasques de la Comissió, es limita els seus objectius, es fixa una data final, no s'accepta un criteri tan raonable com intentar consensuar un president, s'imposen sessions secretes, tancant un criteri jo diria que molt universal de les comissions d'investigació, que, com a mínim en les compareixences, les sessions han de ser obertes als mitjans de comunicació i al públic. I amb això ens hauríem estalviat probablement l'espectacle de les declaracions de la major part de les persones que van assistir a la Comissió, que es van refugiar, d'una manera sistemàtica, en l'ambigüitat, en les preguntes no contestades, en la reiteració, simplement —en l'expressió d'un diputat— a intentar trobar la seva particular cinquena esmena per no respondre concretament a cap de les qüestions plantejades. Les sessions d'investigació obertes amb presència dels mitjans de comunicació eviten que les persones interrogades puguin cometre aquest tipus d'actituds.

Es va començar ja negant, la majoria, l'elaboració d'un pla de treball, a proposta d'un dels grups. Ni tan sols vam començar podent elaborar un pla de treball. Es van negar dictàmens

externs, a entitats i institucions prestigioses, a la universitat o a la Sindicatura de Comptes. En els interrogatoris se'ns va imposar que comencéssim sense tenir documentació, i així vam haver d'interrogar el Consell d'Administració de l'Entitat Autònoma, el Consell d'Administració de Luditec, sense tenir encara cap ni un dels documents que havíem sol·licitat, i quan vam tenir els documents i vam demanar que potser ara era el moment que aquestes persones tornessin a venir, la majoria, la guillotina de la majoria va evitar que aquestes compareixences es tornessin a produir. Molts requeriments de documentació no es van acceptar; tampoc ningú es va preocupar —llevat dels grups de l'oposició— que la informació que es rebia de les entitats públiques i privades a les quals es demanava informació fos realment la que s'havia demanat, i hem assistit a l'espectacle d'informació rebuda estrictament per complir l'obligació d'enviar-la, sense donar cap tipus de veritat de les dades sol·licitades. Es nega la compareixença de més de la meitat, de més de la meitat!, de les persones sol·licitades pels diferents grups. Acabem aquests treballs sense que des de la Comissió s'hagi citat més de la meitat de les persones demanades. Es trenca un principi tan normal en una comissió d'investigació com és el de l'interrogatori individual, i se'ns força, a tots els grups, a assistir als interrogatoris col·lectius, amb la qual cosa un principi bàsic de qualsevol procés d'indagació, que és l'interrogatori individual, la possibilitat d'intentar esbrinar la veritat sobre la base de les contradiccions, aquest principi també es nega. I, finalment —i segurament encara em deixo pel camí moltes de les limitacions d'aquesta forma de comportament que la majoria ha imposat a la Comissió—, es fa acabar el dictamen, s'imposa que el dictamen acabi el mateix moment que continuen arribant documents i documents i documents.

Comissió que no ha estat una comissió d'investigació. Ha estat —i s'ha de dir amb totes les paraules— estrictament una comissió d'ocultació, o bé, també, una comissió d'autojustificació, una comissió per justificar unes conclusions que probablement eren redactades abans de començar els treballs de la Comissió i a les quals la majoria simplement volia donar la ratificació del treball d'una comissió.

Però hem de dir, de tota manera, que els treballs d'aquesta Comissió, aquestes llargues setmanes de treballs de comissió han estat útils, perquè, al marge de la voluntat del Grup de la majoria, dels silencis i de les preguntes no contestades, i de l'anàlisi també de la documentació rebuda, d'alguna de la documentació rebuda, i també dels buits de la documentació no rebuda, a poc a poc la veritat, o com a mínim una part de la veritat de les loteries de la Generalitat, aflora. I aquesta veritat, senyores i senyors diputats, aflora d'una manera pràcticament homogènia, encara que dita amb paraules diferents i probablement amb perspectives diferents, i segurament també, en determinats temes, amb punts de vista diferents; però si vostès examinen atentament les resolucions o les propostes de resolució dels diferents Grups de l'oposició, aflora una veritat analitzada, pràcticament, amb un mateix diagnòstic.

Com a mínim, el diagnòstic del Grup Socialista des d'aquest punt de vista és molt clar : assistim a un panorama d'incompetència, d'incompetència privada i d'incompetència pública, d'irresponsabilitat, de manca de responsabilitat per part d'uns gestors públics, d'absoluta desídia i desinterès en la defensa de l'interès públic i d'entrega, sense condicions, als interessos

d'un conglomerat d'empreses privades, i aquest, senyores i senyors diputats, per a nosaltres és el resum més clar de les conclusions que hem presentat. I d'aquestes conclusions, des del nostre punt de vista, dues en destaquen amb tota contundència: una primera és que des de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, i per tant també des del Consell Executiu —perquè és el Consell Executiu qui tenia l'obligació de tutelar l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes— es practica una política d'oberta incitació a jugar, una política que trenca el consens inicial amb el qual es va redactar la Llei del Joc, que vulnera d'una manera deliberada l'article 4 de la Llei del Joc, que fa que a Catalunya es jugui més i, el que és pitjor, que més ciutadans de Catalunya juguin. Com a conseqüència d'aquesta política de l'Entitat Autònoma i del Consell Executiu, en aquests moments hi ha a Catalunya molts més ciutadans que han jugat per primera vegada. I això sobre la base, fonamentalment, sobre la base d'una campanya publicitària d'intensitat absolutament similar —i això també ho hem de dir—, absolutament similar a la de la resta de les loteries espanyoles. La dada que a Catalunya l'Entitat Autònoma inverteix en publicitat, des del punt de vista del cost declarat —del cost declarat, no del cost ocult, del cost ocult que no es paga, que són els sortejos a TV3—, gastem 30 pessetes per habitant i any, en publicitat de les loteries de la Generalitat, que és pràcticament la mateixa quantitat que gasten les loteries espanyoles, la loteria nacional i la loteria primitiva, per incitar els ciutadans a... Però, des del punt de vista de la intensitat... La quantitat és la mateixa; des del punt de vista de quantitat, la quantitat és la mateixa; des del punt de vista dels continguts, no. Des del punt de vista dels continguts, l'Entitat Autònoma ha practicat una política publicitària absolutament agosarada, sense cap tipus de prevenció, fomentadora i no limitadora de l'hàbit, i, el que és pitjor, que no ha vacil·lat a utilitzar cap tipus d'argument, cap tipus d'argument, ni tan sols l'apellació al patriotisme, ni tan sols l'apellació al patriotisme!, i aquest, per a nosaltres, és l'element diferencial de la política publicitària desenvolupada per l'Entitat Autònoma per incitar els ciutadans de Catalunya que juguin més.

I, en segon lloc, perquè des de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes s'ha practicat una política de venda de loteries que no té antecedents ni en el nostre país ni en cap altre país d'Europa. Jo no m'atreveixo a dir si en algun estat americà o en el Quebec —que sembla que són els punts de referència que en aquest tema, com a mínim, l'Entitat Autònoma ha utilitzat, i per part del Consell Executiu s'utilitzen— hi pot haver plantejaments de tipus similar, però el que és clar és que, a Espanya —a Espanya, i utilitzem alguna vegada la comparació, diguem-ne, amb Espanya, en temes com aquest—, encara l'Estat no s'ha atrevit a instal·lar punts de venda del joc en els llocs on l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes ho ha fet. No hi ha cap comunitat autònoma espanyola on, en aquests moments, es vengui loteria als forns de pa, a les pastisseries, als quioscs o a les papereries, i a Europa, amb la intensitat amb què s'ha fet aquest tema a Catalunya, de cap manera hem pogut assistir-hi.

En forns de pa, violentant la mateixa legislació —es busquen les explicacions formals que es vulgui— de la Generalitat, violentant els mateixos decrets del Departament de Comerç i Turisme; hi ha un decret, el Decret del pa, que estableix que en els establiments on es ven pa només es pot vendre pa; *només* es pot vendre pa, «exclusivament», s'utilitza la paraula. I utilit-

zant aquest Decret no es permet que, als forns de pa, a les fleques, es venguin productes com *donuts*, o com pastissos, però aquest Decret... (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, senyor Diputat. Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. SALA : Però aquest Decret, que prohibeix, que determina que exclusivament es pugui vendre pa en els forns de pa, en principi autoritza, aparentment —i això el mateix Conseller de Comerç i Turisme ho va defensar a la Comissió d'una manera absolutament insospitada—, permet que s'hi vengui loteria. Permet que en els forns de pa es vengui loteria. Però també els voldria dir que l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes volia instal·lar punts de venda del joc a llocs on no s'han instal·lat, com, per exemple, les farmàcies. L'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes pretenia, de la mateixa manera que es venia loteria en els forns de pa, volia vendre loteria a les farmàcies, i en els anuncis que treu... Després els explicaré per què volia vendre loteria a les farmàcies, també, perquè, de vegades, els traductors de l'anglès al català cometien errors, però volia vendre loteria a les farmàcies, i va ser el Col·legi de Farmacèutics de Catalunya que, amb sentit comú —aportant el sentit comú que va manca a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes i al Consell Executiu—, es va oposar que en les farmàcies del nostre país es pogués vendre loteria.

I hem de dir que, això, l'Entitat Autònoma no s'ho inventa, i és veritat; això, l'Entitat Autònoma ho fa —com moltes altres coses de tot aquest lamentable episodi— perquè li ho indica Luditec, i, al darrere de Luditec, perquè li ho indica la GTech, i el pla de publicitat i el pla d'instal·lació de punts de venda apareixen absolutament marcats, establerts i definits en l'oferta que Luditec presenta. I, com a mostra, tres botons: en l'oferta de Luditec, redactada als Estats Units, senyores i senyors diputats, com se'ns explica molt bé, en l'Estat de Rhode Island, a Providence, Rhode Island, a la qual s'envien per part de Luditec tres secretàries i el senyor Guirau de Parga a traduir-ho de l'anglès al català, en aquest projecte, elaborat, per tant, per la gent de GTech, hi ha un punt en el qual es diu: «El pla de *marketing* ha d'incloure una primera idea fonamental; per exemple, que la loteria catalana és un diner dels catalans exclusivament per a Catalunya. Un percentatge es destina a premis, que es redistribueixen entre els catalans, i la resta es reinverteix exclusivament a Catalunya.» Redactat pels senyors de la GTech a Providence, Rhode Island, i traduït al català.

En un altre punt —i no estem parlant d'incitació al joc—, proposta de Luditec, aplicada en aquests moments per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes: «La distribució dels premis ha de moure el jugador a continuar jugant». «La distribució dels premis ha de moure el jugador a continuar jugant. La raó psicològica és que el premi petit, freqüent, mou a continuar buscant el premi gros, que és el que la gent vol en realitat.» Objectiu marcat pels americans de Providence, Rhode Island, a l'Entitat Autònoma del Joc.

I, després, senyores i senyors diputats, la venda en els punts de venda, que és definit en l'oferta de Luditec com «la xarxa natural». Aquestes són les «xarxes naturals» de venda del joc, i es fan unes definicions sobre el que és el teixit comercial de Catalunya que —lamento que el Conseller de Comerç i Turisme no hi sigui, perquè suposo que excessivament d'acord no hi estaria, i no resisteixo l'oportunitat de llegir-ho—: «el

comerç detallista a Catalunya, com a la resta d'Espanya, es caracteritza per la reduïda dimensió dels establiments, el baix nombre d'empleats per establiment, un mínim d'equipament comercial, un baix nivell d'integració dins d'associacions professionals, deficient» —deficient— «nivell de formació professional, permanents dificultats financeres, tècniques de gestió rudimentàries, tècniques de venda no evolucionades, i una venda majoritària al taulell. I són precisament aquestes característiques» —bona definició dels nostres comerciants, senyores i senyors diputats— »aquestes característiques les que donen l'oportunitat d'introducció de millores importants corresponents i, per tant, interessa vendre loteria de la Loto Catalunya a través de la gran varietat d'establiments «naturals» —«naturals», entre cometes. Providence, Rhode Island, traduït al català. És a dir, establiments els quals pràcticament la totalitat del públic freqüenta i utilitza per a la compra habitual, rutinària o d'una bona part dels productes de consum que necessita. I, després, fan una llista d'aquests establiments. I, és clar, tradueixen de l'anglès —aquestes secretàries que, simplement, tradueixen—, i aquí, segurament, a Estats Units, els *drugstores*, que seria la traducció equivalent de «farmàcies», tenen un sentit diferent del que són les farmàcies, però com que la persona que fa la traducció això no ho sap, i, probablement, l'americà que redacta la llista tampoc acaba de saber gaire bé què són les farmàcies a Catalunya, s'inclouen en la llista on s'han d'instalar punts de venda del joc les farmàcies, i, l'Entitat Autònoma, com que en tot aquest tema —com en molts d'altres— fa cas del que li diu la Luditec i a través de la GTech, pretén també instalar punts de venda del joc a farmàcies.

Per tant, senyores i senyors diputats, per dictat de la Luditec, política deliberada d'incitació al joc per part de l'Entitat Autònoma, i una segona conclusió, que destaca també per damunt de les altres, que se signa entre una entitat privada —Luditec— i una entitat pública —l'EAJA— un contracte clarament lesiu per a Catalunya, que garanteix al conglomerat d'empreses catalanes, suïsses, irlandeses, canadenques i americanes beneficis «multimilionaris». És un contracte, ho torno a dir, vergonyós; un contracte lesiu per a l'interès públic, que desplaça del Tresor de la Generalitat a empreses privades, a butxaques privades, uns 40.000 milions de pessetes en deu anys. Senyor Conseller, en el moment que vostè ho vulgui, ho provaré, i si vostè té ganes de fer números —cosa que fins ara cap dels seus companys de Consell Executiu en la Comissió han tingut mai ganes de fer—, si vostè està disposat a fer números, joestic disposat a fer números on vostè vulgui (*rialles*), i ara els faré, els números, no es preocupi. (*Remor de veus.*)

En relació amb les màquines, aquest contracte és un contracte doble; és un contracte de compra de màquines i un contracte que cedeix gestió, que cedeix la gestió a Luditec, però a través del qual també es contracten a Luditec un conjunt de serveis, de materials i de subministraments. I mirem aquest contracte. En relació amb la compra de màquines: les coses que estan clares i les coses que cal precisar. En el cas de l'ordinador central, o dels ordinadors centrals, podem dir poc; en principi, no hi ha cap motiu per dir que el cost dels ordinadors centrals estigui per sobre del que hauria de ser; són ordinadors de Perkin-Elmer, no hem pogut entrar gaire en l'anàlisi del cost d'aquests ordinadors, però, en principi, no podem dir que

estiguin sobredimensionats. En el que fa referència als equips de comunicació, el mateix: són unes 200.000 pessetes per terminal, i pot ser un preu que es pot trobar raonable. En el cas dels equips de comunicació, el que sí que hem de dir, en aquest panorama de manca de respecte i d'interès i de defensa de l'interès públic, és que no hi ha cap tipus de previsió —en un contracte que està ple de previsions i de cauteles a favor de l'empresa privada— per protegir la possibilitat que aquestes màquines no puguin ser utilitzades. I ens trobem l'episodi de la posada en marxa de la xarxa de comunicacions pirata per part de l'Entitat Autònoma, que dels 328 milions de pessetes invertits en equips de comunicació, no hi ha cap tipus de mecanisme que permeti a una empresa com és GTech, que obtindrà d'aquest contracte beneficis «multimilionaris», que trobem la manera d'intentar retornar aquests equips —que hauria estat probablement legítim i lògic— a canvi, diguem-ne, d'un retorn dels diners que ens han costat. Per què no es va situar en aquest contracte una clàusula de protecció? Per què es van deixar 328 milions a l'atzar de la imprevisió i de la manca de competència dels responsables de l'Entitat Autònoma?

De tota manera, en relació amb la compra de màquines, la part del contracte d'un cost de 2.569 milions de pessetes, hem de parlar dels terminals, terminals que costen 1.050.000 pessetes; terminals que, bàsicament, contenen un lector òptic, lector, una pantalla, una petita pantalla, un teclat i una petita impressora. No hem pogut fer dictàmens experts; vostès s'hi han negat! Els hem hagut de fer utilitzant els nostres recursos. Terminals similars, de característiques similars, presents també a les ofertes alternatives presentades, o consultats amb tècnics en terminals, ens permeten dir que el cost d'aquests terminals, d'1.050.000 pessetes, és un 20% més car del que s'hauria pogut obtenir. Per tant, aquests terminals, senyores i senyors diputats, els agradi o no els agradi, s'haurien pogut aconseguir, amb una bona negociació, per 250.000 pessetes menys del que van costar. I és cert que no és una quantitat molt elevada; estem en el marge del 20% de diferència, però si pensem que estem davant de 1.700 terminals, d'un contracte de 1.700 terminals, i multipliquem 250.000 pessetes per 1.700 terminals, estem parlant de 400 milions de pessetes, i quan les pessetes se sumen, 400 milions de pessetes, amb una negociació ben portada, probablement, haurien pogut estalviar-se.

De tota manera, on hi ha el veritable nus del contracte, on hi ha el veritable punt en el qual aquest conglomerat d'empreses privades —aquest conjunt de butxaques privades, suïsses, irlandeses, canadenques, americanes i catalanes, aquestes empreses de les quals després parlarem— obtenen aquests beneficis és en l'altre contracte, en el contracte de programes, de materials, de subministraments i de sistemes, en aquest contracte, que fa una veritable cessió de la gestió. Hem fet una hipòtesi que hem intentat contrastar aquests dies, al llarg dels treballs de la Comissió; no hem aconseguit que ningú ho fes. En aquesta Comissió, ni els representants de l'empresa privada, ni els representants de l'EAJA, ni els membres del Consell Executiu han volgut parlar de xifres; estem en un país en el qual els empresaris que van a les Comissions, els membres del Govern només saben parlar de percentatges, només saben parlar de comissions. No s'ha volgut entrar ni un sol moment en aquesta Comissió a parlar de xifres; ningú ha volgut parlar

de xifres, deixant de banda les xifres que han anat aportant els diferents grups de l'oposició. És el món dels percentatges i les comissions, que és, com vostès saben millor que ningú, la manera de no parlar mai de res, i mai poder aclarir cap tipus de veritat.

Ingressos per a Luditec per a l'any 88? Això surt matemàtic: pressupostos de la Generalitat, el 20 o el 23%, s'aplica l'equivalent, 4.050 milions de pessetes. D'acord amb la previsió que fa, d'ingressos de loteries, el pressupost de la Generalitat per a l'any pròxim, Luditec ingressarà 4.050 milions de pessetes. I, a canvi d'això, aquesta empresa, Luditec, facilitarà uns serveis i subministrarà uns materials que, bàsicament, són unes butlletes, les butlletes de la Loto Ràpida i la 6/49, el manteniment de les màquines —segon concepte—, els programes, l'assessorament i aquest concepte del *know-how*, i, a l'últim, la distribució de les butlletes en els punts de venda i la publicitat en el punt de venda. El primer paquet de les butlletes correspon a l'empresa Pollard, que contracta a través de Luditec; el tema del manteniment dels ordinadors, els programes, l'assessorament i el *know-how* a través de la GTech, que munta una empresa —aquesta no a Providence, sinó a Delaware— que es diu GTech España Corporation, que té una sucursal a Madrid, i que fa a través d'aquesta empresa aquest servei —manteniment, assessorament, programes i *know-how*—, i, l'altre paquet, el paquet de la distribució de les butlletes en els punts de venda i de la publicitat en el punt de venda és el que correspon a Luditec.

Hem calculat els costos possibles d'això, ho hem contrastat amb experts del món de l'empresa —del món de l'empresa catalana, que parla de xifres i parla de valors de les coses i de cost de les coses, no parla de comissions i de percentatges, parla de valor, de cost de les coses—, i el resultat sempre ha estat el mateix: les butlletes, a base de les hipòtesis de venda que fan els Pressupostos de la Generalitat i del cost —que és un cost de 3 pessetes, no aquest cost que ningú no sap gaire bé d'on surt, de 6 pessetes, que factura aquesta empresa Pollard dels boscos del Canadà, que es poden aconseguir butlletes exactament iguals que les de la Loto Ràpida per 3 pessetes, i que hi ha ofertes en el mercat, i també en les ofertes presentades, a 3 pessetes— de les butlletes, 500 milions de pessetes l'any. El manteniment dels terminals i dels ordinadors centrals, entre el 8 i el 10% del cost de les màquines. És una *ratio*, és un percentatge absolutament acceptat: 8 o 10% del cost de les màquines. Agafem la part de dalt, no el 8, sinó el 10; el 10% de 2.569 milions de pessetes són 250 milions de pessetes, milió amunt, milió avall. El cost dels programes, de l'assessorament, del *know-how* i sumem i restem el que vulguem, i fem els càlculs de la manera més desorbitada que vulguem, és impossible —i estic fent una estimació que pràcticament duplica o triplica la raonable, però és igual, la fíco per aquí—, és impossible que superi els 250 milions de pessetes l'any, impossible! Impossibile! I el cost de distribució de les butlletes pels punts de venda, fet per Luditec específicament, perquè tot l'altre, ho torno a dir, és per a la GTech i per a la Pollard, una empresa que té quaranta persones de plantilla, també és impossible, comptant una nòmina de 5 milions de pessetes per a aquestes quaranta persones, 200 milions de pessetes, unes despeses de general de 50 milions, un cost de contractació a ESABE i a SASS de distribució de les butlletes, i un cost de publicitat al punt de venda

de 100 milions de pessetes, 500 milions de pessetes. Sumin aquests conceptes i repto qui vulgui que ens tornem a asseure i fem l'anàlisi detallada de tots aquests costos i això suma 1.500 milions de pessetes. 4.050 milions de pessetes contra uns costos pels serveis prestats de 1.500 milions de pessetes; 2.550 milions de pessetes de benefici per l'any 88. Ho dic, ho sostinc i ho repeteixo, i estic disposat amb qui vulgui, no per parlar de comissions, i no parlar de pessetes, sinó per parlar de xifres i de costos, per parlar com parla la gent que vol parlar de les dades i que les vol aclarir, que aquest conglomerat d'empreses, la Luditec, la Pollard i la GTech, l'any 88 faran uns beneficis de 2.550 milions de pessetes, que en deu anys —perquè aquest contracte té una durada de deu anys—, i aplicant les previsions que fa de creixement de venda de loteries, per la part baixa, la mateixa Luditec, representarà que en deu anys aquestes empreses ingressaran, en concepte de beneficis injustificables, més de 35.000 milions de pessetes; 35.000 milions de pessetes en deu anys que haurien hagut d'ingressar-se en el Tresor de la Generalitat, i que per la desídia, la incompetència i la irresponsabilitat dels responsables de l'Entitat Autònoma, van a parar a tot un conjunt de butxaques, d'empreses canadenques, americanes, irlandeso-suïsses i catalanes, sense cap tipus de comissió. I això, fonamentalment, sobre la base d'un doble mecanisme o d'una doble irresponsabilitat, perquè és l'única explicació que sobre aquest punt es pot donar: el fet que s'accepta, per remunerar aquest tipus de serveis, el mètode del percentatge i el mètode de la comissió. Són serveis —butlletes, manteniment de màquines, contractació de programes i distribució de butlletes pels diferents punts de venda del país— que no tenen cap relació amb la xifra global de vendes de loteries de Catalunya; no tenen cap tipus de relació, pràcticament cap d'elles! Potser en podríem trobar alguna, però pràcticament cap dels conceptes de cost té vinculació amb la xifra de vendes de loteria. Les butlletes, amb el nombre de butlletes venudes, és un concepte tan absolutament clar com aquest, de cap manera el cost, diguem-ne, de venda de les butlletes al consumidor, al subministrador, els terminals és una variable lligada al valor dels terminals, els programes és una variable lligada al cost dels programes, etcètera. Jo vaig posar l'exemple, i el torno a posar: pràcticament, aquest contracte conté un conjunt de serveis que és el mateix que les empreses que subministren terminals a les caixes, als bancs o als grans magatzems, fan, amb el gran volum de costos, i vostès diguin-me quina empresa hauria acceptat mai pagar una empresa que li facilita els serveis de manteniment equivalents als que està fent en aquests moments la GTech, la Luditec, o tal, per serveis d'aquesta naturalesa, que ho pagués sobre la base del percentatge o bé de la xifra de vendes del magatzem, o bé del gir, en aquells moments, del banc. Això es paga en funció del cost! És absolutament inconcebible que algú hagi acceptat pagar a una empresa, per prestar aquest tipus de serveis, sobre la base d'una comissió sobre la xifra total de loteria venuda. I el fet d'acceptar-ho posa a mans d'aquesta empresa una font de beneficis inesgotable, i l'acceptació passiva d'aquest mecanisme —que pràcticament és una de les poques ofertes que contempen un mecanisme d'aquesta naturalesa, perquè la major part de les ofertes subministren els serveis de la manera raonable..., la que tothom sap, que és carregar-los pel cost que realment aquests conceptes tenen. La persona que accepta el mètode del percentatge està implícita-

ment acceptant aquest volum de beneficis desorbitat.

I, en segon lloc —que encara és molt pitjor—, que ningú es preocupa, tampoc, perquè tampoc se n'han preocupat ara, perquè ni tan sols en les resolucions ni en les compareixences ningú s'ha preocupat de fer els càlculs, de, en el moment de fixar la comissió, fer prèviament els càlculs, encara que siguin els càlculs aproximats, perquè, encara que hàgim d'anar al gran disbarat de pagar aquests serveis sobre la base d'una comissió, el mínim que hauríem pogut fer és intentar establir la comissió, no sobre la base del que ens diuen a l'empresa privada, no sobre la base del que ens diu Luditec i al darrere d'ella la GTech, i acceptar passivament aquests percentatges, sinó haver fet l'exercici —que no hauria costat massa— de quins són els costos i, per tant, quin hauria estat el percentatge —ho torno a dir, acceptant que el tema del percentatge és una autèntica absurditat, però, si havíem d'anar a percentatge, haver fixat el percentatge, el 20, el 15, el 10, sobre la base del cost dels serveis prestats i el benefici raonable. I això no es fa : ni es va fer abans de signar el contracte, ni es va fer durant la signatura del contracte, ni després de la signatura del contracte. I, com a conseqüència d'aquest absolut desistiment de preocupació per aquesta qüestió, 2.550 milions de pessetes de benefici per a l'any 88, més de 35.000 milions de pessetes de benefici durant deu anys, diners que deixen d'ingressar-se en el Tresor de la Generalitat.

Però és que tot el contracte és una font de benefici permanent, diguem-ne; estem infestats de fonts de beneficis. Els posaré un exemple molt ràpid, per descobrir les absurditats del mètode de contractació emprat. En aquests moments estem assistint a la venda d'una sèrie especial de Nadal : quinze milions de butlletes. No es venen a cent pessetes, es venen a dues-centes pessetes. Mirem l'efecte simple, d'acord, i gràcies a la perversió del mecanisme de la comissió, del que significa vendre la butlleta, en lloc d'a cent pessetes, a dues-centes. Què és el que significa, això, per a aquestes empreses? Mirin, quinze milions de butlletes a dues-centes pessetes, tres mil milions de pessetes de venda. D'això, Luditec n'ingressa sis-cents, el 20%. Quinze milions de butlletes, ens diuen, valen dotze pessetes cada butlleta : cent-vuitanta milions. Restem dels sis-cents milions els cent-vuitanta, i ens queden quatre-cents vint milions de pessetes, pagades ja les butlletes, per pagar tot allò altre : els beneficis i els altres conceptes de cost, siguin els que siguin.

Si les butlletes, aquests quinze milions de butlletes, només haguessin costat cent pessetes, haurien costat el mateix que les altres, s'haurien venut al preu de les altres butlletes; quinze milions de butlletes a cent pessetes, mil cinc-cents milions, Luditec hauria ingressat tres-cents milions de pessetes. Ens diuen que valen tres, però ells ens diuen que valen sis, acceptem les sis pessetes que ells ens diuen. Sis pessetes per quinze, noranta milions de pessetes de cost, tres-cents menys noranta, dos-cents deu milions de pessetes. És a dir, simplement, per pujar el valor facial del bitllet de la Loto Ràpida de la sèrie de Nadal de cent a dues-centes pessetes, aquest conglomerat d'empreses, la Luditec, la GTech i la Pollard, en lloc —descomptant ja el preu de les butlletes— de quedar-se quatre-cents vint milions de pessetes, s'hauria quedat dos-cents deu milions de pessetes. És a dir, els hem donat la grossa, una grossa de les grosses de Nadal, a aquest conjunt d'empre-

ses, simplement per modificar la impressió facial de la superfície. Bé, d'això, n'està ple aquest contracte. Aquest contracte, qui se'l llegeixi amb una mica de cura, és una font permanent i sistemàtica de beneficis. El tipus d'interès : es contracten unes màquines a base d'un finançament exterior, es pacta l'interès del MIBOR; sí, ho financia un grup exterior, es compra als Estats Units... Per què no es pactava l'interès del mercat de Londres o del mercat de Nova York, que tothom sap que és exactament la meitat en aquests moments, i que es mourà durant molt de temps a la meitat de l'espanyol...? Per què s'han de pagar els interessos espanyols per unes màquines que es compren als Estats Units i que financien unes empreses estrangeres? Per què? Per què el preu del dòlar es carrega quasi dotze pessetes més car del que tenia en el moment de comprar-se les màquines? Per què? Ens diuen que és per cobrir la possible evolució del preu del dòlar; el preu del dòlar que, si fa alguna cosa, és baixar, i no pujar... (*Remor de veus.*) No es preveu la baixada del dòlar; el tipus d'interès, senyores i senyors diputats, el fixa Luditec... (*Remor de veus.*) Hi ha una clàusula —petita, però que és un exemple perfecte— : en el cas de caiguda de màquines, de caiguda dels equips centrals, que els considerem de GTech, com que això ocasiona uns gravíssims, evidentment, inconvenients i perjudicis per a l'empresa de l'Entitat Autònoma, es fixa una indemnització diària d'un milió de pessetes. Ah!, ningú es preocupa que aquesta quantitat pugi durant deu anys i, per tant, és una quantitat que, segons el contracte, es manté invariable durant els deu anys. Com que és un contracte en el qual totes les clàusules són per protegir Luditec i no hi ha ni una sola clàusula en la qual l'Entitat Autònoma s'intenti protegir a si mateixa, ningú ha pensat que, és clar, ara pot tenir sentit, un milió de pessetes per dia de no funcionament de l'ordinador central, pel perjudici que ocasiona a Luditec, però, és clar, un milió de pessetes avui, d'aquí a deu anys, què serà? dues-centes, tres-centes mil pessetes! Ningú inclou, ningú pensa que hi ha d'haver una previsió. Ningú s'ha preocupat d'una manera clara d'aquesta qüestió.

Un contracte que no només regala milers de milions de pessetes a un conjunt d'empreses privades, sinó que cedeix d'una manera clara, d'una manera rotunda, la gestió a l'empresa Luditec, que és un contracte clar, amb la descripció dels serveis que es presten, en el qual la cessió de la gestió queda absolutament definida; que és un contracte que mai, mai, mai, encara que s'hagin pogut fer decrets en contradicció amb el que deia la Llei de Creació de l'Entitat Autònoma, que permet la contractació administrativa, que aquest contracte mai s'hauria hagut de fer per la via de la contractació privada; mai! El contracte més important de la història de l'Entitat Autònoma, el contracte en el qual l'Entitat Autònoma arrenca i contracta els objectes bàsics de la seva mateixa existència..., haurien hagut d'anar sempre, sempre, per la via de la contractació pública, amb les garanties que la contractació pública dona. És absolutament irrellevant que es puguin fer decrets per justificar la utilització de la concurrència privada o la utilització dels mecanismes del dret privat o mercantil. Mai a la vida, mai a la vida, aquest contracte, encara que vostès hagin pogut fer els decrets que vulguin, en contra, a més del que diu la Llei de l'EAJA, que estableix clarament, la Llei de l'EAJA, que el mecanisme normal o l'ordinari, no l'excepcional, ha de ser el mecanisme de contractació pública; però, al marge d'això, la prudència po-

lítica i la responsabilitat haurien aconsellat sens dubte anar pel mecanisme de la contractació administrativa, en el qual es fa un procés de concurrència d'ofertes, que no se sap exactament qui l'assessora, perquè és impossible que, ni el Consell d'Administració de l'Entitat Autònoma, ni el senyor Carles Vilarrubí, que ha de fer un viatge d'estudis —el més ben pagat viatge d'estudis, perquè ni tan sols és capaç, en acabar aquest viatge d'estudis, com ahir l'Il·lustre Diputat senyor Matis Vives va posar clarament en evidència, d'elaborar un projecte o un document, o un informe sobre aquest viatge—, se li paguen dos milions i mig de pessetes perquè vagi als Estats Units a aprendre. Per molts viatges que faci el senyor Vilarrubí per aprendre i per molta experiència professional i capacitat personal i professional que pugui tenir el conseller de l'Entitat Autònoma, és evident que no tenen la capacitat per entendre i per desenvolupar ni el procés de concurrència d'ofertes ni la decisió de les ofertes ni l'anàlisi del contracte. Per tant, és evident que aquí hi ha d'haver unes persones que sí que entenen del tema, i que són els assessors, i no és anormal que s'utilitzin assessors, gent que hi entengui i que assessori. No s'ha volgut explicar; s'ha negat l'existència d'aquestes persones, d'aquests assessors que entenguin de loteries i de posada en marxa de loteries.

Aparentment, el procés d'elaboració del document de la concurrència d'ofertes, de la petició d'ofertes, d'anàlisi de les ofertes, l'han fet persones sense cap tipus d'experiència real ni efectiva en aquesta qüestió, i, enlloc d'acceptar allò obvi, que és això, i dir: «No, doncs, això ho van assessorar aquest senyor i aquest senyor», això, no existeixen; no hi ha assessors i, per tant, com que no hi ha assessors o no se'ns ha volgut dir qui eren aquests assessors, no ens han volgut ensenyar els materials d'aquests assessors, ens hem quedat... Perquè el que és evident és que les persones que han donat la cara dient que ells eren els qui havien fet tot aquest procés, és impossible que l'haguessin fet correctament. Procés de concurrència d'ofertes que s'ha produït sense les garanties necessàries, en condicions negatives per disposar del material suficient per poder escollir la millor oferta.

I, a l'últim —i d'aquest tema n'hem parlat ja suficientment durant tots aquests dies—, és dona el contracte, es donen beneficis «multimilionaris» a una empresa com Luditec que no reuneix ni una sola —ni una sola, perquè el contracte es dona a Luditec, i no val al·legar el contractista principal, i el subcontractista, i tot això, el contracte es dona a Luditec— de les condicions, ni una de sola, ni una, ni l'empresarial, ni la financera, ni la tècnica, ni la de solvència, cap de les condicions per poder obtenir un contracte d'aquesta naturalesa. Empresa, a més, que té una composició accionarial absolutament peculiar, amb uns socis espanyols que, el que fan, la presència seva a Luditec és incrementar el nivell de monopoli del joc a Catalunya, que són les persones que controlen el joc en el sector de casinos i que el fet que, a més, entrin en el sector de les loteries, incrementa objectivament el seu nivell de monopoli; uns socis, que són els bancs —el banc Hispano-americà i la Caixa de Barcelona—, que al poc temps es retiren, i no hem pogut esbrinar, perquè no han deixat que vinguin els responsables d'aquestes entitats, per què es retiren. Perquè per alguna raó es devien retirar! No han deixat que vinguin a explicar-ho. Uns socis estrangers, aquesta empresa, la Imperial Trading, propie-

tat d'aquests socis i advocats suïssos-irlandesos que van donant voltes, i que hi ha empreses pel mig que, al final —sembla, per l'última documentació que ha arribat— ja s'han acabat de vendre totes les accions entre si, i que al final ja identifiquem que, al final de la cadena, hi serà el senyor Barrett, sembla, encara que, segons l'afirmació que es feia abans, potser això ja ha canviat, perquè com que això de les societats privades canvia cada moment... Però sembla que, en aquests moments, ja hem identificat que la cadena de la mantelleta acaba parant, diguem-ne, en el senyor Barrett i en el senyor Toulorge, advocats suïssos i irlandesos, instal·lats a Belfast i amb sucursals a Friburg, amb relacions amb la GTech absolutament desconegudes, que el senyor Bassols ens informa que darrere la Imperial Trading hi ha la GTech, cosa que després és negada a la Comissió; que no hi ha hagut cap tipus de voluntat d'aclarir exactament, darrere d'aquest conglomerat d'empreses, exactament, què és el que hi ha i què és el que es busca!

En resum, senyores i senyors diputats, i amb això acabo, senyor President: política d'incitació al joc des del Govern de Catalunya; política que afavoreix d'una manera clara la consolidació dels monopolis a Catalunya; signatura d'un contracte amb una empresa privada que, en deu anys, transferirà a un conglomerat d'empreses privades, de butxaques privades catalanes —com Inverama—, espanyoles —com Inversions Ponent—, irlandeso-suïsses —com la Imperial Trading—, canadencs —com la Pollard— i americanes —com la GTech—, una quantitat pròxima als 35.000 milions de pessetes, sense cap tipus de justificació; signatura d'un contracte que fa, per tant, que el Tresor de la Generalitat deixi d'ingressar, durant deu anys, més de 30.000 milions de pessetes —35.000 milions de pessetes aproximadament—; signatura d'un contracte que és una espoliació al tresor públic, que jo torno a dir, com vaig dir el dia del debat del joc, que és una veritable vergonya nacional; que la major part de les seves clàusules són veritables fonts de beneficis per a aquestes empreses privades; un contracte que inverteix els papers i situa l'Entitat Autònoma en posició subordinada i accessòria, i a l'empresa privada, a qui es transfereix efectivament la gestió de les loteries, en un paper preeminent, que col·loca sota les botes de Luditec l'Entitat Autònoma; un procés de concurrència d'ofertes confús, poc clar i sense garanties, i, a l'últim, la selecció, a partir d'aquest procés de concurrència, d'una empresa sense les garanties ni les condicions, en el pla econòmic, en el jurídic ni en el professional per fer-se càrrec d'una adjudicació d'aquesta naturalesa i que, a més, tenia una composició accionarial extremament confosa.

I, per acabar, resulta evident per a nosaltres que, com a mínim, la irresponsabilitat, la incompetència i la despreocupació en defensa de l'interès públic han estat presents a bastament en aquest trist assumpte de les loteries de la Generalitat, i les nostres conclusions —que vostès tenen oportunitat de llegir— no fan més que constatar aquesta realitat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara el torn de presentació de les seves propostes i conclusions a l'Il·lustre representant del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per fer-ho té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Albert Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, després del lamentable debat que vam tenir sobre el joc en aquesta Cambra, els Grups de l'oposició vàrem demanar que es constituís una comissió d'investigació del joc en general, però el Grup de la majoria no va permetre que es constituís. El Govern i Convergència i Unió necessitaven una comissió feta a mida i que, a part que tingués poca durada, no pogués arribar al fons de la qüestió. Per això, fent ús de l'absolut poder que tenen en aquesta Cambra, van forçar la creació d'una comissió d'investigació que havia d'emetre un dictamen el dia 20 de desembre i l'objecte de la qual només fos la investigació dels jocs organitzats per l'EAJA. Amb això aconseguien que no es parlés d'altres modalitats de joc, com per exemple les màquines escurabutxaques, tema que sempre els ha preocupat que des d'aquesta tribuna se'n parli. El fet de reduir l'abast de la Comissió i de fixar una data tan propera per emetre el Dictamen asseguraven que les conclusions fossin també a la seva mida i que els fossin favorables. Cal dir a més que ni tan sols, com ja també s'ha dit, es va respectar la data del dia 20 per emetre el Dictamen. Quan el dia 15 vàrem presentar les propostes provisionals de resolucions amb indicació expressa que ens reservàvem el dret de poder-les modificar o ampliar, ens va sorprendre que l'endemà, el dia 16, la Mesa de la Comissió les va donar ja per definitives i, per tant, no ampliables, tot i que el dia anterior havia arribat més documentació de la que, amb el vot de Convergència i Unió també, s'havia demanat. No només això, sinó que fins i tot el dia 21 encara vàrem rebre un feix de documentació, i que per tant del seu estudi es podia treure alguna conclusió més. Nosaltres entenem que aquesta no és manera de procedir i que de cap manera es podia donar per acabat el treball de la Comissió mentre es rebia nova informació, i creiem sincerament que, si no hi hagués hagut una voluntat d'ocultació per part del Grup de la majoria, s'hauria permès l'ampliació del termini no només fins al dia 20, sinó posterior, per poder aconseguir més investigació.

El treball de la Comissió ha de ser considerat totalment anòmal per l'abús fet per la majoria imposant que el treball de la Comissió fos secret, d'una banda, i pels impediments que en tot moment han posat per a l'aclariment dels fets. Han practicat una actitud totalment obstruccionista, negant compareixences d'entitats i de persones i recompareixences de persones que en la primera compareixença s'havien contradit entre elles. Varen negar que compareguessin el representant legal de la Caixa de Barcelona, que formava part de Luditec en la fase inicial, el representant del Banc Hispano-americà, organitzacions de consumidors i associacions de veïns, que suposo que també tenien quelcom a dir al respecte, organitzacions sindicals, confederació de gremis, el senyor José Pedro Pérez Llorca, representants de la Imperial Trading i empreses connexes, els representants de GTech, de la Pollard Bank-note i de CIRSA, els participants a la concurrència d'ofertes. Dóna això la impressió que no es volia arribar al fons de la qüestió, és evident. No és només una suposició, per a nosaltres és una lamentable constatació. Denegar que tornessin a compareixer el senyor Vilarrubí i el senyor Artur Suqué, i també altres institucions i persones reclamades per altres grups, evidencia que el que volien era la conclusió o resolució exculpatòria ja meditada i feta també a mida.

Denegació de treballs fets per entitats alienes a la Comissió. Es va demanar per alguns grups d'aquesta Cambra que hi

pogués haver un informe de la Sindicatura de Comptes sobre l'anàlisi del contracte entre l'EAJA i Luditec, i també que es demanés un informe a les universitats catalanes. Això també es va negar.

Del treball de la Comissió es pot afirmar contundentment que ha estat una comissió amb reserva de domini del Grup de Convergència i Unió, que ha permès només la compareixença de les persones que a ells els ha convingut. Només hi ha hagut testimonis de la defensa i cap de l'acusació, amb la qual cosa el treball ha estat necessàriament i volgudament incomplet. És tan ridícul —ja ho deia l'altre dia— com si a un jutge se li exigís una sentència en data fixa i sense que pogués haver-hi la intervenció de la part acusadora o que sistemàticament es negués la presentació de proves. La veritat és que teníem molts dubtes abans de començar els treballs, però ara encara en tenim molts més. Entenem que la tasca d'investigació d'aquest Parlament en un tema tan delicat no ha acabat. Nosaltres no el donem per acabat i, naturalment, si no se'ns permet fer-ho d'una manera oficial, haurà de continuar la tasca a nivell del nostre Grup i de partit, però és evident que això no pot quedar així ni aquí, tal com ha quedat o com quedarà.

Es va negar la possibilitat que els membres de la Comissió poguessin visitar les instal·lacions de Molins de Rey, com si no fos prou justificat que la Comissió visités precisament les instal·lacions d'allò que estaven mandatats per investigar. Vàrem haver de fer la visita quatre diputats en tant que diputats, per la condició de diputats, però no en tant que membres de la Comissió, i fent ús de l'article 13 del Reglament del Parlament.

De l'article 4 de la Llei del Joc. Aquest article és prou clar : no es pot fomentar l'hàbit del joc; no sé com poden intentar de justificar-ho i negar-ho. Pretenen que amb l'aprovació de la Llei de Constitució de l'EAJA podien ja vulnerar-la, però recordin que hi havia el compromís formal que en cap cas les loteries de la Generalitat serien gestionades per una empresa privada, i ara ho fa una empresa privada.

Del contracte entre l'EAJA i Luditec. Pretenen que és una concessió de serveis i no una gestió. No comprenem com es pot sostenir una tesi d'aquest calibre. A Luditec, no li varen fer la concessió d'un, dos, tres, quatre, alguns, molts serveis, li van fer l'adjudicació de tots els serveis que componen el sistema de loteries. I això és una gestió, per molt que vostès intentin de negar-ho. Fins a l'extrem que l'adjudicació es fa en funció d'un percentatge, no es fa en funció del cost real dels elements del joc, que seria el normal i que fins i tot hauria pogut permetre la contractació directa per part de l'EAJA, comprant les butlletes, comprant els terminals, comprant el *know-how*, comprant el que fos, i ens hagués sortit més barat. No, es fa en funció d'un percentatge. Això sembla que, naturalment, la societat adjudicatària o és que gestiona o és que participa en la gestió. Aquí hi ha un problema global i de conjunt. Aquí hi ha una Direcció General del Joc, hi ha una EAJA i hi ha Luditec. Són tres nivells. I ens en sobra un : o sobra l'EAJA o sobra Luditec. L'EAJA podia haver contractat directament tots els elements, com ja he dit, del joc; per això el senyor Vilarrubí va cobrar dos milions i mig i va ser el beneficiari d'aquell contracte per poder planificar i va fer alguns viatges a Estats Units i al Canadà i a altres països europeus per veure com estava la cosa. Ah!, però resulta que no hi va haver un informe escrit, hi va haver —es veu, sembla— un informe

verbal només; és quelcom insòlit, i aleshores que ningú es sorprengui que afirmem amb tota la convicció que hi ha hagut irregularitats i que al cap i a la fi el que s'ha fet és donar a mans privades, nacionals i estrangeres, la gestió de les loteries de Catalunya. Els percentatges donats a Luditec tant per la loteria instantània com per la 6/49 són autènticament escandalosos i lesius per als interessos de la Tresoreria de la Generalitat. Nosaltres no estem d'acord que les loteries i el joc en general tinguin principalment una finalitat recaptatòria. Si el joc és una realitat en la societat, i ho és, els Governos han de canalitzar-lo i evitar que caigui en mans privades. Que la finalitat recaptatòria és bàsica en aquest cas, és bàsica per al Govern de la Generalitat, ho demostra el fet que els premis que es donen són del 50% o menys del que es recapta; del que resta, i això encara és més lamentable, una bona part se'n va a una empresa privada que en l'actualitat està en mans d'una societat implicada en altres tipus de joc, com són els casinos, i d'una empresa instrumental estrangera com la Imperial Trading. Preocupa perquè és la privatització del joc i el foment del seu monopoli a casa nostra, cosa que també és una altra vulneració de la Llei del Joc.

Sobre els punts de venda. En l'oferta presentada per Luditec, SA es proposava, i quelcom s'ha dit al respecte, que les loteries catalanes calia vendre-les a quioscs, papereries, llibreries, col·madors —el senyor Sala ja ha aclarit la qüestió de les farmàcies—, a perfumeries, drogueries, etcètera, fins arribar a cafès i bars. Ara es ven a les fleques, als forns de pa i altres establiments. Es ven precisament en establiments que per la seva activitat principal són visitats per menors d'edat d'una manera habitual, com és el forn de pa. No compremem com el senyor Conseller de Comerç, Consum i Turisme pot afirmar en la seva compareixença davant la Comissió que és molt natural que es vengui en aquests llocs, perquè si les loteries s'han creat s'ha d'intentar i fer el possible per vendre al màxim. És un concepte excessivament mercantilista aplicat a un tema tan delicat com el del joc i que té tantes implicacions, fins i tot de tipus moral. Però és encara més xocant que el mateix Conseller pugui justificar que s'hagin vulnerat dos Decrets del seu mateix Departament sobre les condicions que han de reunir els establiments de la venda de pa, i ho justificava dient que era una manera d'afavorir els comerços de tipus artesanal, donant-los la possibilitat d'obtenir uns guanys complementaris; una mesura proteccionista. L'argument és curiós, i si el seguim haurem de permetre i aplaudir que s'apliquin mitjans il·lícits per beneficiar tal o tal altra activitat que pugui estar en una situació de desavantatge comercial. El senyor Conseller manifestava que Espanya era l'únic país o dels pocs països on les loteries es venien en establiments *ad hoc* i que arreu es venien en establiments com els que ara s'han triat aquí. Bé, doncs mira, mira per on, resulta que el nostre país, que sempre es diu que no es fan prou bé les coses, ho feia bé en matèria de loteries i ara nosaltres ho espatllem d'una manera intolerable. Mirin, jo no sé si a casa nostra fem les coses millor o pitjor que en altres països, però del que sí que estem ben convençuts és que no hem de copiar el que de dolent facin els altres, sinó el que fan millor. Que els altres facin una cosa malament tampoc no justifica que nosaltres fem el mateix. I en matèria de loteries, que es feia bé, ara ho fem malament; i això és una llàstima, perquè és precisament a Catalunya.

Però no s'acaba aquí això. Esquerra Republicana ja havia presentat una Proposició de Llei en aquest Parlament pel que fa a les màquines escurabutxaques del tipus B, perquè només poguessin ser instal·lades en locals destinats exclusivament al joc. Aquesta Proposició de Llei no va ser presa en consideració, naturalment, perquè el Grup de la majoria s'hi va oposar. Ho van fer sense cap argument vàlid, al nostre entendre, justificant-se en el fet que era una cosa que se l'havien trobat feta. Potser sí que és així, però, si hi ha una voluntat d'arranjament situacions, penso que és molt fàcil de fer-ho per la via legislativa. En lloc d'això varen fer un decret regulador de les màquines escurabutxaques limitant-ne el nombre a les existents, però admetent que es podien renovar les velles i obsoletes. Així es crea per via de decret la possibilitat de traspassos de fitxes de màquines. Si no s'hagués previst aquesta possibilitat, que no s'hagués fet tal cosa, estic segur que en cinc anys no hi hauria una sola màquina del tipus B en els bars, perquè ja totes haurien estat velles o obsoletes. Un dels arguments fou també que arreu d'Europa es feia el mateix. Varem discrepar molt clarament d'aquesta afirmació. A Gran Bretanya, per posar un exemple, les màquines escurabutxaques només poden instal·lar-se en aquells bars que estan autoritzats per vendre begudes alcohòliques; però resulta que en aquests bars no hi poden entrar els menors de setze anys ni acompanyats dels seus pares, per la qual cosa restringeixen, per una via restringeixen l'altra qüestió, la del joc.

La competència de les loteries de l'Estat. És evident que l'Estat envaeix una competència de la Generalitat, no només amb la Loteria Nacional, que ja estava creada, sinó també amb la creació de la Loteria Primitiva; això és cert. Moltes vegades hem sentit aquests dies que la Generalitat ha recorregut la Loteria Primitiva davant el Tribunal Constitucional, però en cap moment, que jo recordi, s'ha dit que s'hagués presentat un recurs positiu de competències en el seu moment respecte de la denominada Loteria Nacional d'Espanya. S'havia d'haver fet abans i reclamar-ne la part alíquota que ens corresponia, i també es podien haver creat loteries de tipus tradicional sense recórrer a la vulgaritat del «rasca-rasca».

De la qualitat de la publicitat. Bé, la publicitat —ahir mateix ho deia des d'aquesta tribuna— pot ser informativa, però la que s'ha fet ara, fins ara, és incitativa, i encara pitjor: d'un mal gust impressionant. El senyor Conseller de Governació va dir també des d'aquesta tribuna que això de la qualitat era opinable i que no compartia aquest criteri; potser no l'ha vist. És de pena, i això que ara l'han millorat un pèl. No massa, perquè continua fent pena. En general fereix la sensibilitat de les persones normals.

Anomalies: l'evolució de l'accionariat de Luditec. Bé, inicialment, és un 28% per a l'Imperial Trading, el 20% per a la Caixa de Barcelona, el 20 per a l'Hispanamer, el 16 per a Inverama i el 16 per a Inversions Ponent, i el 19 de febrer del 87 s'amplia el capital a 60 milions, quedant el 44% per a Inverama, el 33 per a l'Imperial Trading, el 22 per a Inversions Ponent, i menys d'un 1% per a la Caixa de Barcelona i el Banc Hispano-america, conjuntament.

No hem pogut saber —perquè el Grup de la majoria no ho ha permès, no ha permès les respectives compareixences—, què va passar amb la Caixa de Barcelona i amb el Banc Hispano-america, que no varen concórrer a l'ampliació de capital, i, aleshores,

hores, podem suposar que no veien la cosa prou clara i es van quedar amb un percentatge simbòlic —que no arribava, com he dit, a l'1%.

El fet és que el tall més gros és per a Inverama —Casinos de Catalunya— i per a la societat instrumental Imperial Trading, de manera que els guanys van a parar a mans privades. Les pèrdues no són per a aquells que operen i gestionen, però qui paga és el poble de Catalunya. Es deia que les pèrdues no eren per a l'EAJA, però, en realitat, l'EAJA és qui finança tot el sistema i és qui pot perdre, perquè no paga Luditec. Aleshores, és una afirmació que no es pot fer i és una cosa que consta en el contracte i en l'oferta que va presentar Luditec.

Preus de butlletes i màquines : els preus de les butlletes ofertes són excessivament elevats —hi havia ofertes molt millors i, en tot cas, havia d'haver estat l'EAJA qui les comprés i no a través d'una societat interposada—; els terminals es podien haver comprat directament i a millor preu a empreses que també haurien donat el *software* i el *hardware* i, a més a més, també haurien donat el *know-how*, amb molt de gust, si se'ls haguessin comprat les màquines : no són instruments que requereixin coneixements a mans d'una sola empresa, es tracta de jocs i apostes i no d'investigacions a l'espai.

Sorprèn l'afirmació que l'EAJA no arrisca res; em sembla que qui arrisca és qui posa els diners.

Voldria comentar també sobre quan es va redactar l'oferta de Luditec, SA, i no entraré en el terreny de suposicions, sinó que més aviat en el terreny de la ferma convicció. Es tracta d'una oferta tan exhaustiva i completa que sembla un vestit també fet a mida. Hi ha una precisió tal, que sembla temerari suposar que hagués estat preparada després del 15 de setembre, data en la qual varen sortir publicades les bases de la concurrència d'ofertes. En la secció 1.2, corresponent a les activitats de GTech, en dues ocasions es parla en futur dels sistemes *on-line* que s'installaran a diversos països els anys 86 i 87 —i es parla en futur, dues vegades. En el punt 5.1, referent als terminis d'instal·lació, Luditec estableix en l'oferta un PER, en la hipòtesi d'adjudicació del contracte, per poder iniciar les actuacions, el 15 de novembre del 86, difícilment creïble si veritablement s'hagués partit de les bases publicades el 15 de setembre. Una altra anomalia que abona també aquesta suposició, aquesta convicció : quan el 14 de gener és signat el contracte, es fa sobre la base d'una cotització del dòlar de 139,50 —ja se n'ha parlat—, i en aquella data el canvi real era de 128 i escaig : curiosament, el canvi de 139,50 corresponia al 2 de juliol de l'any 86.

Això són constatacions que resten sobre la taula, perquè cadascú pugui treure'n les seves pròpies conclusions : la nostra és que primer es va celebrar l'oferta, es va elaborar l'oferta, amb coneixement previ de quines serien les bases, que aquestes varen ser elaborades després de la preparació de l'oferta.

I, a tall de conclusió, voldria comentar que el Grup de Convergència i Unió ha fet mal ús de la majoria de què disposa en aquesta Cambra. Ha forçat la creació d'aquesta comissió fent-nos participar en una autèntica farsa. Les coincidències entre tots els grups de l'oposició mentre han durat les tasques de la Comissió, malgrat les diferències polítiques que hi ha entre nosaltres, tenen un valor bastant important. Molta gent a Catalunya pensa que quan hi ha tanta coincidència entre forces polí-

tiques tan diferents és que hi ha quelcom que no s'ha fet bé. No caurem en el parany d'acusacions que no puguem demostrar, però tampoc renunciarem a continuar furgant en el tema per aclarir-ho. Cal remarcar que en diverses compareixences membres del Govern s'han limitat, d'una manera sistemàtica, a respondre preguntes amb monosíl·labs per no comprometre's, o responent : «no ho sé, no me'n recordo, no hi era, no en sé res», etcètera.

Ens dol, com a membres d'aquest Parlament, que un ens autònom creat per Llei hagi signat un contracte lesiu per a la Generalitat i que hagi admès la imposició d'una empresa privada com Luditec, una clàusula que digui : «Llevat d'errors previs, la determinació per Luditec del tipus d'interès aplicable a cada període d'interès tindrà caràcter definitiu i inapel·lable, essent concloent, a tots els efectes, la certificació que a tal fi expedeix Luditec, SA». És autènticament vergonyant, és la submissió d'un ens públic a allò que determina l'empresa adjudicatària. No sabem si mai una administració ha acceptat una clàusula d'aquest tipus en un contracte sense cap salvaguarda a favor de l'ens públic. En tot cas, penso, pensem que s'ha fet un galdós servei a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara la presentació de les seves propostes a cura del representant del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya : per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Jaume Camps, ai las!, la seva exposició d'avui, intimista —en el bon sentit de la paraula—, és la negació, per al nostre Grup parlamentari, del *sic transit gloria mundi*.

Aquest Diputat només ha pres nota d'una part de la seva intervenció, aquella en la qual feia referència a xifres concretes. Vostè ha dit : «És tan bon contracte que, per cada pesseta que entreguem a Luditec, en queden 14 per a la Generalitat».

Estem vostè i jo d'acord que, amb la Loto Ràpid, Luditec s'emporta el 20%, sí o no? Perquè, si Luditec s'emporta el 20%, la Generalitat s'hauria d'emportar el 280%, i això és impossible. I si estem d'acord vostè i jo que de la 6/49 s'emporta —fins a 20.000 milions de pessetes— un 10%, això vol dir que la Generalitat se n'hauria d'emportar un 140, i això també és impossible. Per tant, senyor Jaume Camps, d'aquest detall de la seva intervenció, *sic transit no gloria mundi* en el cas de vostè.

És realment difícil intervenir en un tema àmpliament debatut en el Ple d'aquesta Cambra, i intentar no repetir intervencions ja fetes, intentar no tornar a incidir en temes que ja han sortit a l'opinió dels diferents senyors diputats, però, en qualsevol cas, entenem que, d'acord amb les conclusions presentades al seu dia, sí que val la pena de fer un esforç de síntesi per explicar què ha estat, al nostre criteri, aquesta Comissió d'Investigació.

Fa pocs dies, en un sopar en una població de la comarca del Barcelonès, un ciutadà que pel seu comportament i per les seves paraules voldria creure d'origen certament humil em deia : «Gràcies a aquest tema del joc m'he assabentat que el Parlament de Catalunya existeix.» Lamentable; lamentable que mai uns diputats, els que érem a la Comissió d'Investigació del Joc, hàgim sortit tants cops a televisió, a les ràdios, als diaris, i que sigui precisament per un tema com aquest, i notin

les senyores i els senyors diputats que això és possible gràcies a una mínima modificació aperturista del Reglament de la Cambra, que va permetre als grups de l'oposició tenir un debat general sobre el tema del joc; llàstima, però, que les actituds d'un grup parlamentari i d'un diputat, que jo no dubtaria gens ni mica de qualificar de tendències absolutament preconciliars, van imposar mètodes vells, secrets, poc transparents, que han dificultat el treball. I acabaré aquí el to de crítica cap al comportament de Convergència i Unió, dient simplement que la Comissió es va crear perquè Convergència i Unió, sola, va voler; que la Comissió va treballar en la forma que Convergència i Unió, sola, va desitjar; que la Comissió va prendre declaració i demanar documents a aquells que Convergència i Unió va creure prudent, sola; que la Comissió es va acabar quan ho va decidir Convergència i Unió, en solitari, i que la Comissió va acordar allò que Convergència i Unió, en solitari —i una excepció, de la qual parlarem després—, va creure convenient acordar. I amb això estaria tot dit; aquí podria acabar la meua intervenció, dient : això ha estat així; per tant, el paper de la resta de grups ha estat de treball intens d'intentar esbrinar coses, però el marc en què ens hem bellugat és aquest, el de la imposició, des que es va aixecar el teló —per utilitzar l'expressió poc afortunada de «funció», del senyor Jaume Camps—, fins que es va tornar a abaixar aquest teló, sobre la base d'allò que Convergència i Unió, sobre la base de la música que Convergència i Unió va decidir tocar.

Quina era, a criteri del Grup parlamentari del PSUC, la situació de l'opinió pública catalana en el moment de crear-se la Comissió d'Investigació en relació amb aquest tema? Diríem que segurament diversa : la d'una sèrie de ciutadans que responien a «aquí hi ha marro», a «aquí hi ha alguna cosa fosca», «aquí hi ha alguna cosa que no ens han explicat», «aquí hi ha alguna cosa que no funciona». Segona tendència d'opinió —generalitzada, aquesta— : que la situació del joc a Catalunya era una vergonya; que hi havia quelcom que no s'havia fet bé, i es centrava bàsicament, es centra —qualsevol de vostès que hagi estat en debats a emissores de ràdio—, en debats públics sobre aquesta qüestió apareixen el contracte amb Luditec, els punts de venda establerts per a la Loto. Tercera tendència, estimulada —voldria dir-ho— des del Grup majoritari de la Cambra : tothom està tacat; tots són iguals; tots es belluguen en el fang que implica l'actual situació del joc a Catalunya. Quarta i darrera tendència : això és una polèmica entre els bons catalans i una quadrilla de botiflers que el que volen és anar contra la Generalitat de Catalunya.

El que es pregunta el nostre Grup parlamentari és si ara que hem acabat els treballs de la Comissió aquestes tendències s'han modificat o no?, perquè aquest era l'objectiu de la Comissió : arribar a modificar aquestes tendències, senyors diputats; no el que votem aquí, sinó si en l'opinió pública catalana hem ajudat que algunes d'aquestes tendències desapareguessin; que es fes la llum; poder rebatre algunes d'aquestes afirmacions, tant la dels bons catalans contra els dolents catalans, com la d'«aquí hi ha marro».

A criteri del Grup parlamentari del PSUC no només no han desaparegut aquestes, sinó que s'hi han afegit dues més : primer, Convergència i Unió ha tingut interès a bloquejar els treballs d'aquesta Comissió, no ha deixat investigar, i a qualsevol programa d'emissora de ràdio, micròfon obert amb truca-

des, diuen això, no tots, però una part dels qui truquen. I, dos, també dolenta : aquest és un debat pre-electoral, amb el qual els partits el que busquen és fer mal a l'adversari, els uns i els altres defensar-se d'aquesta capa. I entre aquesta tendència hi ha el senyor Raimon Escudé, que l'altre dia ho explicitava en un d'aquests debats.

Per tant, per tant, la Comissió d'Investigació, a criteri nostre, no només no ha aclarit aquelles tendències, sinó que n'hi ha afegit de noves, i això és dolent per a tots nosaltres, no per al Govern de la Generalitat; és dolent per al Parlament de Catalunya, per als seus grups parlamentaris i, si m'ho permeten, per a les organitzacions socials i partits polítics que no són en aquesta Cambra també, perquè ataca el cor mateix del que hauria de ser aquesta institució : una institució que fes llum sobre els problemes davant de l'opinió pública, no que hi col·loqués foscor. I abans dèiem : bé, hi ha hagut una resolució que va ser votada per un altre grup parlamentari, i això és una gran alegria democràtica per al senyor Jaume Camps, com alegria democràtica és per a nosaltres haver pogut votar les nostres conclusions com vam voler, tan gran com la que té ell, però fixin-se bé que aquella conclusió votada per dos grups comença dient : «En el decurs de les actuacions practicades, s'ha pogut constatar...», etcètera. I només en el decurs de les actuacions practicades, i quan un llegeix la resta de resolucions del Grup Popular i s'adona que són totes crítiques des de la segona fins a la darrera, entén per què el Grup Popular ha volgut col·locar això aquí, perquè d'allò que vostès, vostès i només vostès van deixar practicar, no de les peticions de la resta de grups parlamentaris, el Grup Popular en pot deduir això, però queda el gran dubte —perquè vostès l'han provocat— de, si això hagués estat així, si s'haguessin pogut dur a terme totes les investigacions que sol·licitàvem la resta de grups parlamentaris. I això no és bo, que quedi aquest dubte. No és bo que un Parlament es negui a cridar a declarar el president que ell mateix ha escollit; no és bo, no és bo per al Parlament, perquè, el President de la Generalitat, el vam votar indirectament els ciutadans de Catalunya, però directament en aquesta Cambra, i quan els diputats d'aquesta Cambra ens autocensurem en la possibilitat de rebre declaració del President de la Generalitat, quan ho demana, no un grup, encara que només ho demanés un sol diputat, això és un flac servei que fem al Parlament de Catalunya. No és bo que el Parlament de Catalunya elabori i voti conclusions de comissions d'investigació quan encara estem rebent documentació; no és bo, per l'exemple que ha de donar aquesta Cambra. No és bo, entén el nostre Grup parlamentari, que alguns consellers, que ens mereixen el més alt respecte com a persones, hagin perdut credibilitat en el decurs de les investigacions. Mentre el Conseller d'Economia ens manifestava : «varem fer múltiples escandalls d'ingressos i costos de les diferents propostes», el Conseller Bassols deia : «això no és feina del Consell Executiu». Ai las!

En tenim més, d'exemples d'aquests. El dia 14 d'octubre es produeix una apagada de llum a través del curt-circuit, del que sigui, a Catalunya, i això dóna peu... Després parlarem del que és, senyor Subirà, i li voldria dir una cosa : en aquest tema fóra bo que ni vostè rigués, ni el senyor Jaume Camps fes broma, almenys fins que no s'aclarís realment què va passar aquella nit. El senyor Rafael Ribó fa una interpellació a aquesta Cambra, i en el moment de fer-la treu un document, signat per

la senyora Núria Gispert, Secretària General del Departament de Governació i —ai las!—, membre del Consell d'Administració de l'EAJA, que amb data 10 de setembre escriu al Ministeri de Transports de Madrid, i diu : «Debido a la necesidad de poder establecer una comunicación directa por envío de datos de nuestra red informática, les rogamos tengan a bien concedernos la pertinente autorización para el establecimiento de una red radioeléctrica por microondas, para la obtención del citado enlace». Això ho demana el dia 10 de setembre. Quan es produeix el debat en aquesta Cambra, el senyor Ribó diu : «Un tercer informe és el que afecta la 6/49». El dia 10 de setembre del 87, Núria Gispert signa una carta adreçada al Ministeri de Transportes demanant tot això que jo els he dit. Respon el Ministeri demanant descripcions i memòries tècniques que nosaltres sabem, el dia 14 —el dia de l'apagada—, no trameses al Ministeri. No coneixem, doncs, què s'anava a fer i com s'anava a fer. Respon el Conseller de Governació —i voldria separar el Conseller de Governació del senyor Bassols, voldria separar-los—, el Conseller de Governació, i diu : «Jo comprenc, senyor Ribó, que vostè no estigui suficientment informat» —des de la tribuna, eh?— «perquè aquesta informació s'ha de garbellar millor, però també li he de dir, si més no, perquè crec que és un deure, que vostè acaba de llegir una carta de la Secretària General del meu Departament, del dia 30 de setembre», —no, era del dia 10— «que no té res a veure amb aquest problema». Molt bé. Al nostre Grup parlamentari li queda el dubte d'amb què té a veure aquesta sol·licitud, i li fem una pregunta, a contestar per escrit pel senyor Conseller, i el senyor Conseller, que havia dit que això no tenia res a veure amb el problema de les loteries catalanes, diu : «La xarxa de referència va destinada a un radioenllaç digital que l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat de Catalunya té instal·lat entre Molins de Rei i el Tibidabo, a través d'un repetidor situat a Fontpineda, Pallejà. Aquest radioenllaç és el que comunica tota la informació que rep, de tots els terminals de Catalunya, el centre de comunicacions del Tibidabo i enllaça aquest centre amb Molins de Rei.» En què quedem? (*Remor de veus.*) Té a veure o no té a veure amb les loteries catalanes aquell document aportat per nosaltres? Però és que a més, senyor Jaume Camps, hi ha o no hi ha... (*Remor de veus.*) Amb l'apagada, amb l'apagada, senyor Sesmilo. Senyor Sesmilo, no es posi nerviós, home, que ja s'hi va posar prou ahir a la nit... (*Rialles.*) Amb l'apagada, senyor Jaume Camps. Hi ha o no hi ha un document oficial del Ministeri de Transport per investigar els greus perjudicis de la invasió de freqüències a la xarxa de FECSA? Hi és o no hi és? Hi és. Hi és. Hi ha un document del Ministeri de Transport, oficial, per investigar, per obrir les investigacions sobre la relació entre els dos temes. Existeix o no existeix un tèlex de FECSA al Ministeri, que diu que la nit del 14 d'octubre del 87 es troben serioses dificultats per telecomandar la central de Sentmenat i reaccionar davant el trenca-ment de l'interruptor per culpa de la invasió de freqüències? Hi és o no hi és això? Hi és. I per què alts càrrecs de Catalunya Ràdio, antenes de la qual utilitzava la 6/49, reconeixen que la nit del 14 esperen proves, però que ells —Catalunya Ràdio— no són responsables dels efectes de la invasió? És cert o no és cert? I deixem-ho aquí, i permetem que les investigacions s'acabin, però no hi fem broma. Però no hi fem broma, sobretot quan s'ha parlat de percentatges del 280% en coses de què

només s'obtenen cent pessetes.

No és bo, deia abans, que aquesta Comissió d'Investigació faci caure en contradiccions i col·loqui en límits de ridícul membres del Govern de Catalunya. També en aquell debat, el mateix debat que dóna peu a aquella situació, el President del Grup parlamentari del PSUC treu una carta del senyor Bassols, adreçada al Delegat del Govern a Catalunya. Una carta que diu entre altres coses : «Este Departamento» —el senyor Bassols..., perdó, el Conseller de Governació— «ha comprobado que la Entidad Autónoma de Juegos y Apuestas ha puesto en funcionamiento una red radioeléctrica de servicio fijo sin la asignación definitiva de frecuencias». I més endavant diu : «Con el fin de no interrumpir el servicio que dicha red viene prestando, solicitamos se conceda a precario una autorización por dos meses para emitir en una frecuencia que sea compatible con los equipos existentes». Quan el senyor Ribó parla d'aquesta carta, el senyor Bassols li contesta : «I no em parli de la carta que jo vaig signar, i que vaig adreçar al senyor Delegat del Govern, perquè aquesta carta és un dictat.» (*Remor de veus.*) Molt bé. El Grup parlamentari del PSUC, curios com qui més, fa una pregunta al Molt Honorable Conseller, dient-li : «Qui va dictar aquella carta?», i ens contesta dient : «Ningú no va dictar la carta a la qual es refereix la pregunta al Conseller de Governació, el qual la va escriure en ús de les seves facultats, i en consideració al que prescriuen les circumstàncies.» Molt bé. Aquesta resposta, primer, desmenteix que fos un dictat i, en qualsevol cas, li hauríem de fer cas. Li hauríem de fer cas, si no fos que, deu dies abans, el senyor Miquel Roca Junyent, en declaracions als mitjans de comunicació, diu : «Miquel Roca va aclarir que el Conseller Bassols havia firmat aquella carta al dictat del Ministre de Transports.» Quan vulguin els deixo còpia de les declaracions. No es tracta de qui va dictar i qui no va dictar, ni de si un conseller de la Generalitat pot admetre que li dictin cartes. No és aquest el problema. El problema és que, quan es cau en aquestes contradiccions —el problema, avui—, en aquestes inexactituds, per no titllar-ho d'una altra manera que podria ser motiu de querelles, s'està col·locant al límit del ridícul el Govern de Catalunya.

Però hi ha més temes d'aquests. Mirin, va sortir ahir; fem una lleugera referència al contracte entre el senyor Prenafeta i el senyor Vilarrubí. Objecte del contracte : l'objecte d'aquest contracte era dur a terme les «tasques preparatòries de la futura organització i instal·lació de la prevista Entitat, un cop fos aprovada l'esmentada llei», diu el senyor Prenafeta. «El senyor Vilarrubí», diu més endavant, «no va redactar cap projecte concret, sinó que es va dedicar a fer els treballs preparatoris i a adquirir experiència.» Bé, això ve a cavall del següent : quan nosaltres tenim còpia del contracte a la Comissió d'Investigació, diem que el senyor Vilarrubí ens envï el projecte, i Convergència i Unió diu : «Això és innecessari, això no és» —amb aquella curiosa distinció que feien a la Comissió— «el nucli, això és la perifèria del problema, no cal que demanem això.» Vots a favor, vots en contra, cataclec!, guillotina : s'ha acabat la discussió. És clar, el que passa és que, a través de l'article 13, vam demanar que ens enviessin això i, quan ens ho envien, diu : «En conseqüència, no es pot trametre el projecte sol·licitat, car no ha existit mai.» Per què tapar, amb els vots en Comissió, coses que no existien? I vostès ho sabien perfectament. Aquest és el seu comportament a la Comissió. No els

brillants discursos o els menys brillants discursos des d'aquesta tribuna : aquest és el seu comportament. Vostès, amb els vots, van impedir que se'ns enviés un document perquè sabien que no existia. I el Grup parlamentari del PSUC, que ha fet unes conclusions, jo diria que assenyades, no dient allò que no creiem que sigui cert, tenim una conclusió que deia —perquè estava feta abans de rebre aquest document— : «El senyor Prenafeta i el senyor Vilarrubí signen un contracte el 20 de gener del 86 perquè aquest segon presenti un projecte de posada en marxa de l'EAJA. Cobrarà dos milions i mig de pessetes, en pagaments mensuals, etcètera. Ni el contracte ni el projecte són coneguts.» Fixin-s'hi bé : ni el contracte ni el projecte són coneguts ni pels senyors Consellers de Governació ni d'Economia i Finances, que neguen tots dos en Comissió que el coneguin. Convergència i Unió impedeix en la Comissió que aquell projecte sigui aportat als treballs, i preguntàvem, en la conclusió, era una conclusió interrogativa, dèiem : «Existeix el projecte?» La conclusió acabava així. Bé, aquesta conclusió segurament l'hauríem de retirar o, en tot cas, treure-hi l'interrogant i col·locar-hi un «no» al davant. «No existeix aquell projecte.» Doncs, miri, ni això no ens van deixar investigar. Ni això! Ni si existia o no existia aquell projecte, pel qual havíem pagat amb diners públics dos milions i mig de pessetes!

Si volen, continuem. Un tema que ha sortit a debat, i que és interessant, i que des del punt de vista econòmic és clar : per què la Generalitat no va contractar directament amb GTech? Si, en definitiva, aquesta és la subministradora de tota la tecnologia, del *soft*, del *hard* i de tot allò que era imprescindible per posar en marxa les loteries... Ho hauria pogut fer, la Generalitat. No calia una societat interposada, no calia Luditec. Per tant, aquest és, per al criteri del nostre Grup parlamentari, un tema clau. Què succeeix en comissió? La Comissió d'Investigació, cinto número 10 de la compareixença del senyor Conseller de Governació; pregunta el Diputat Maties Vives : «Senyor Conseller, li farà una pregunta molt concreta i molt ràpida : quan conciben, vostès, l'existència de GTech, quan descobreixen que existeix GTech a més a més de Luditec, el Consell Executiu?» Senyor Bassols, contesta, i li ho cito textualment —suposo que no serà vulnerar el secret de la Comissió d'Investigació— : «El coneixement d'aquesta empresa ha de ser,» —«ha de ser»— «com a mínim, en ocasió que se'ns presenten les bases al Consell Executiu del contracte a atorgar a Luditec, en les quals es posen els equips», i descriu a continuació tot el que li exposaven en les bases. Repregunta. Diu el senyor Escudé : «Vol algun aclariment el Diputat senyor Maties Vives?» «Sí, senyor President. Senyor Bassols, n'està segur, d'això?» Textual : «N'està segur, d'això?». Conseller de Governació : «Insisteixo en el que he dit en contestar la pregunta.» Fantàstic. Entremig va venir l'hora de dinar, i aquest Diputat va dinar i, quan va acabar, se'n va anar a buscar les bases que havia aprovat el Consell Executiu, i, de la lectura de les bases, GTech no apareix. Bé. Dubte, dubte. El senyor Conseller de Governació torna a la tarda —cintes 14 i 15 de la gravació—; parla el Diputat Maties Vives : «Senyor Conseller de Governació» —és un discurs molt llarg, telegràficament— «hem llegit les bases i no hi apareix GTech. Vostè ens ha dit que l'havien conegut llavors. Què passa?» Conseller de Governació : «No he de rectificar res d'aquest matí. És possible que el document de bases no en digui res» —ep!, ja hi som—,

«però disposàvem i teníem, el Consell Executiu, informació complementària que podia no reflectir-se en l'acord.» Doncs, bé, podia ser. Podia ser que això fos així. Vam dir : «Comissió d'Investigació, envïin-nos tota la documentació que l'EAJA va enviar al Consell Executiu perquè es poguessin aprovar les bases del contracte.» «Això és la perifèria, això no és el nucli, aquest no és el tema important». Vots a favor, vots en contra, guillotinat, s'ha acabat la discussió. El senyor Màrius Díaz i jo, que som primmirats —article 13.2— : «President del Parlament, reclami la documentació que l'EAJA va enviar al Consell Executiu perquè tinguem la certesa que el Consell Executiu va descobrir l'existència de GTech en aquell moment.» Resposta del senyor Prenafeta : «El Consell d'Administració de l'EAJA únicament» —i ho subratllo— «va trametre al Consell Executiu les bases del contracte.» És a dir, ni a les bases aprovades, que no hi és, ni documentació complementària, perquè no n'hi havia, apareixia GTech. Per tant, o el Consell Executiu no en coneixia l'existència, o aquí algú no està dient la veritat, i l'important en aquest moment, ara, que estem discutint en el Ple, no és si en coneixien o no en coneixien l'existència, sinó per què, per què diuen les coses que van dir en aquella Comissió? Per què no van deixar que la Comissió arribés al fons d'aquest tema, al fons d'aquesta qüestió? Per què amb els seus vots van tapar contradiccions, si vostès volen, perifèriques, ch? Nosaltres creiem que no, que importants, com aquestes que jo els acabo d'esmentar. Perquè, és clar, aquest tema sí que és important, perquè les bases aprovades pel Consell Executiu diuen : «El pagament de l'equip» —aquests famosos 2.000 milions de pessetes i escaig, més el MIBOR, més el 0,5— «es farà en deu anys, segons una fórmula flexible que s'acordarà amb Luditec», i aquí s'hauria d'acabar, però diu més; diu : «amb Luditec i/o l'empresa fabricant.» És a dir, el Consell Executiu autoritzava l'EAJA a contractar directament amb GTech. I és aquí on hi ha la responsabilitat del contracte, perquè si vostès van autoritzar-lo sense conèixer el que era la GTech —crec que ha quedat ben palès en aquest debat d'avui—, lògicament, o l'EAJA va actuar molt malament, o el Consell Executiu no sabia el que signava, o les responsabilitats no estan clares de qui són. I és per aquest seguit de circumstàncies que vam reclamar la presència del President de la Generalitat, perquè existia tot això, i perquè l'últim responsable del senyor Vilarrubí, del senyor Gispert, del Conseller d'Economia, del Conseller de Governació i del Govern en ple és el President, i si algú podia aclarir què passava en aquests temes era precisament el primer responsable, el President de la Generalitat.

Senyores i senyors diputats, de veritat, jo sé que després imposaran amb els seus vots el que vulguin, però, aprofitant que tenim unes festes que permeten sovint la reflexió : vostès creuen de veritat que el Parlament de Catalunya pot elaborar unes conclusions serioses que siguin creïbles amb aquest seguit de contradiccions, sense que hi hagi tota la veritat damunt la taula? El Grup parlamentari del PSUC es va veure obligat a elaborar les seves conclusions, a les quals volem donar un to d'estricta provisionalitat, i, a l'hora de plantejar-nos com les redactàvem, vam optar per anar al realisme dels treballs que havíem fet, a no fer la més mínima concessió a fets especulatius —i aquell interrogant d'abans ho demostra : ens preguntàvem si existia el projecte; podíem haver afirmat que

no existia i teníem raons suficients per fer-ho, per creure que no existia; no, no, plantejàvem un interrogant —, i a no fer concessions fàcils a cap actitud que pogués ser titllada de demagògica, ni la del sofre ni la de l'encens, ni la d'anar radicalment en contra del Govern en temes en el cantell de la demagògia, ni radicalment a favor, això ja ho farien segurament altres grups a partir d'aquest encens. I és amb aquests criteris que hem redactat les nostres propostes de conclusions, i així dèiem, per exemple, sobre la vulneració famosa de l'article 4 de la Llei del Joc, doncs no hem dit que s'hagi vulnerat l'article 4 de la Llei del Joc, no ho hem dit, i algú es preguntarà : «home, i per què el Grup parlamentari del PSUC, que tanta insistència fa en aquest tema, no afirma rotundament que s'ha vulnerat l'article 4 de la Llei del Joc amb una actitud incoherent i irresponsable del Govern de Catalunya?» Doncs perquè ni nosaltres podem afirmar això, fruit dels treballs realitzats, ni vostès podien afirmar el contrari, fruit d'aquests treballs. Per què? Conclusió primera : l'EAJA no disposa de cap estudi tècnic ni professional que permeti un coneixement real del tema. No n'hi ha cap, i si no n'hi ha cap no podem afirmar ni que s'està vulnerant l'article 4, ni que s'està complint l'article 4. És va negar en Comissió que la Universitat Autònoma de Barcelona elaborés un estudi sobre aquest tema; podríem especular, podríem fer judicis d'intencions, però creiem que no, que, a la vista dels resultats obtinguts en la Comissió en aquest tema, ningú, ni les minories ni la majoria, pot afirmar res en relació amb el compliment de l'article 4 de la Llei del Joc. Conclusió segona : ningú pot afirmar que els nous jocs han servit per reduir-ne d'altres, ningú, ningú, i ningú pot afirmar que els nous jocs han servit per disparar el joc a Catalunya, això en tot cas ho afirmen els 4.000 milions jugats de més fa pocs dies a la Loteria Nacional en el sorteig d'abans-d'ahir o ahir i ho afirma el senyor Jaume Camps quan surt a la tribuna i diu : «miri, la Primitiva ha crescut tant, l'altra ha crescut tant, l'altra»..., totes han crescut.

Per tant, d'aquests detalls, vostès s'ho rumien, s'ho pensen i després voten, però si nosaltres no podem afirmar que s'ha reduït l'àmbit del nivell dels jocs, perdó, segurament algú podia pensar : «no!, aquests han de dir que s'ha estès», doncs miri, no ho podem dir, no ho podem dir, perquè la Comissió d'Investigació ha estat incapaç d'arribar a conclusions sobre aquest tema. Sobre la concentració monopolista dels jocs a Catalunya : miri, hem fet unes conclusions que a algú li poden sonar en clau d'humor. Conclusió primera : Inverama, SA, l'empresa del senyor Suqué, no gestiona els tres casinos de Catalunya, només té el 100% de les accions d'aquells tres casinos, perquè això és la conclusió a la qual pot arribar la Comissió, això és el que se'ns ha dit a la Comissió; per tant, podem arribar a aquesta conclusió, no a cap altra. Podem arribar a la conclusió que el President i el Secretari del Consell d'Administració de Luditec, SA són el President i el Conseller Delegat d'Inverama, SA; a aquesta sí que hi podem arribar, perquè ho hem demostrat, està contrastat. Podem arribar a la conclusió que Inverama té el 44,79% de Luditec, també podem dir-ho; podem dir que el Banc Hispano-americà i la Caixa de Barcelona venen els drets preferents..., i, senyor Alay, jo vull creure que vostè ha tingut un lapsus, perquè, si no, benaventurada la seva innocència que el Banc Hispano-americà i la Caixa de Barcelona s'ho venen perquè veuen que el negoci potser no anirà bé, i el que succeeix és que el Banc Hispano-americà i la Caixa de Barcelo-

na venen els drets preferents perquè són accions sindicades a la resta d'accionistes de Luditec, i llavors el PSUC hauria de dir : «amb un plus, amb una plus-vàlua, i d'aquí treuen els beneficis i paguen no sé quins deutes i fan el favor a no sé qui», i no ho diem. Diem : venen les seves accions «a la par», «a la par». Això sí, això sí, quan ja hi ha en marxa el mecanisme d'ampliació de capital, el Banc Hispano-americà i la Caixa de Barcelona, que es queden, no, no amb una poltrona al Consell d'Administració, amb una cadireta de nen petit, fixin-s'hi bé : un banc se'n va fins i tot a assistir a la demostració tècnica que GTech i Luditec fan als organismes, a l'Entitat, al local de l'EAJA, és a dir, un banc que després es vendrà una ampliació de capital tan petita com aquesta «a la par» perd el temps una tarda anant-se'n a participar en la demostració pràctica de com funciona la maquineta als locals de l'EAJA. Bé, no, no hi ha conclusió d'això, aquesta és la conclusió, que passa això, vostès decideixen després. El Banc Hispano-americà i la Caixa de Barcelona, malgrat tot això, conserven els seus Consellers en el Consell d'Administració de Luditec, SA. Bé. El senyor Pérez-Llorca es representa a si mateix en el Consell d'Administració de Luditec, SA encara que no sigui accionista; això és una conclusió a què hem arribat a la Comissió. Sí, sí, no riguin, és la màxima conclusió a què hem pogut arribar sobre el senyor Pedro Pérez Llorca. El senyor Suqué s'assabenta de la concurrència d'ofertes de les loteries de la Generalitat pels diaris. (*Rialles.*) Això està contrastat, ho diu. Malgrat això reconeix que des de 1985 treballava en el tema. Se n'assabenta pels diaris. GTech no és accionista de Luditec, SA. Queda clar això. Però, això sí, el senyor Jean-Marc Lafaye, conseller de GTech, és membre del Consell d'Administració de Luditec, i podríem seguir. Però, en qualsevol cas, el màxim que podem dir sobre aquest tema és això; ni una concessió a l'especulació, ni una concessió a posicions fàcils. La constatació que la Comissió pot haver fet el ridícul, aquesta que la tregui cadascú, i tothom sap per voluntat de qui, però, més enllà d'aquestes conclusions, no hi podem arribar.

Què són Inversions Ponents, SA? Hi té el 22% de Luditec, quasi res. Quan els hem demanat la documentació sobre els seus accionistes han contestat de forma graciosa, diuen : «no, no, senyor Coll i Alentorn, no pateixi, el 100% dels nostres accionistes són espanyols», punt. Fantàstic, és a dir, no sabem què són. Què és la Imperial Trading? No en parlem més d'això. Tenen el 33% de les accions de Luditec, no hem pogut esbrinar en definitiva què hi fan, què hi aporten, amb quines mentalitats, amb quins criteris, per què són aquí, per què no hi són; no ho hem pogut esbrinar i, per tant, no en podem dir res. No podem dir que Imperial Trading és una empresa fiduciària, però tampoc podem dir que Imperial Trading és una empresa, que aquí es van trobar un dia en un pub de Londres el senyor Suqué i el senyor Toulorge, van fer un negociet —que això és el que passa en el món empresarial, ja se sap, viatges i et trobes amb algú altre— i a partir d'aquí van decidir, doncs, crear una empresa per gestionar, doncs miri, tots aquests mils de milions de pessetes que aquí han sortit. Bé, això tampoc ens ho creiem; per tant, no ho hem col·locat perquè entenem que no és seriós, però lògicament tampoc podem anar en direcció contrària.

La concurrència d'ofertes, elements tecnològics; mirin, algú pot dir, algú pot dir —el senyor Jaume Camps abans ho ha dit i les seves conclusions ho diuen— : l'oferta de Luditec és la

millor. Molt bé. Algú pot sortir a la tribuna i dir : l'oferta de Luditec no serveix per a res. I estarien igualment deslegitimats tant l'un com l'altre. El que passa és que els que podien dir que no servia per a res no ho han fet i en canvi, els que podien dir que era la millor del món, aquests sí que ho han fet i ho han fet votar, i aquesta és una diferència substancial. Per què? Perquè qui hauria de dir si la tecnologia que aporta Luditec és la millor o la pitjor era en tot cas un estudi seriós, fet per la Politècnica de Barcelona, com plantejava el Grup parlamentari del PSUC, i això es nega. Quan se'ns va negar, el senyor Marius Díaz i jo mateix, en la nostra santa innocència, vam creure que aquests estudis els havia fet l'EAJA, i l'EAJA el que fa és..., i ho diem en una conclusió : no s'ha fet cap estudi informàtic de les diferents ofertes presentades a la concurrència, ni per centres *ad hoc* de la Generalitat, ni forans, i això és així. No hi ha cap centre de la Generalitat ni de fora que hagi estudiat la tecnologia. Per què no es va deixar fer aquest estudi? Perquè era un tema clau, perquè ningú va informar d'aquests aparells ni prèviament ni posteriorment a la seva adquisició. Hi ha un altre debat interessant aquí. Mirin : compareixença dels senyors de l'EAJA —i estic demostrant que jo sí que m'he llegit les dades taquigràfiques que vam demanar que ens fessin—, cinta número 9, senyor Gispert : «Jo, com a President del Centre Informàtic de la Generalitat, vaig demanar assessorament al Director del Centre.» Molt bé. Llevat d'això, no hi ha hagut cap més assessorament, eh! Ja anem bé. És a dir, aquest senyor és President del Centre Informàtic de la Generalitat i va demanar assessorament, no als equips, al Director, al Director del Centre. El senyor Sala, que també és «quisquillós», a la tarda, després de molta estona, passem de la cinta 9 a la cinta 23, diu, parla el Diputat senyor Sala : «Li demano, senyor Gispert, que em doni», després d'una introducció llarga, «l'informe del Centre Informàtic de la Generalitat. Si van fer aquest informe, me'l passi, si us plau.» Senyor Gispert, President del Consell d'Administració : «He de dir-li», això sí, molt digne, «que aquest informe escrit no existeix» (*Rialles.*) —home! — «i que va ser una consulta directa entre el que els parla i el Director del Centre Informàtic, i ell sí que ens va assessorar sobre alguns temes parcials de l'oferta.» Escoltin, l'única consulta sobre els aparells que va aportar Luditec en aquesta concurrència d'ofertes és una conversa privada, segurament per telèfon —té tota la raó la senyora Pilar Ferran—, entre el senyor Gispert i el Director del Centre Informàtic de la Generalitat; per tant, no hi ha cap estudi informàtic sobre aquest tema i ningú pot afirmar responsablement; ho podran votar, ho podran votar, però, quan estiguin a l'hora de fer cagar el tió, tornin a pensar en aquest tema. (*Remor de veus.*) I realment poden afirmar vostès, realment poden afirmar vostès, la seva consciència, que amb una conversa personal entre el senyor Gispert i el senyor Director del Centre Informàtic de la Generalitat n'hi ha prou per dir que de les trenta-sis ofertes presentades la millor des del punt de vista tecnològic era la de Luditec? De veritat, perquè és que hi ha més, és que hi ha més. Resulta que el dia 30 d'octubre del 86 es tanca el període de recepció de documents. Tancat. Trenta-sis ofertes. El 29 de novembre l'EAJA estableix els criteris de valoració i sis dies més tard es pren la decisió d'adjudicar-ho a Luditec; és a dir, no només ho han fet tot ells, sinó que van revisar la tecnologia de trenta-sis ofertes en sis dies. Premi per a l'EAJA a la seva brillantor. Finalment,

el contracte entre l'EAJA i Luditec, del qual jo no voldria parlar; en voldria parlar molt poc perquè crec que és un tema tancat i acabat; és segurament el tema més acabat que ha pogut investigar la Comissió. En tot cas, sí fer-hi alguns comentaris a cavall del que han dit altres grups parlamentaris, comentaris que anirien en línia d'algunes de les nostres resolucions, que els les estalvio, des d'abril..., algunes els estalvio, d'altres no; vull dir, des d'abril del 87 fins al 23 de novembre del 87, una conclusió : s'han venut 131.207.700 butlletes de Loto Ràpid, la qual cosa fa que els ingressos bruts de Luditec, SA, en aquest període, siguin de l'ordre dels 2.624 milions de pessetes, és a dir, Luditec ingressa per Loto Ràpid, en el curt espai de set mesos, 12,5 milions de pessetes/dia. L'EAJA no va introduir cap canvi en el contracte amb Luditec. És d'aquí d'on ve el problema dels dòlars, és d'aquí d'on bé el problema de la sobrevaloració del dòlar, que introdueix en el contracte, fixin-s'hi bé, no una pàgina picada de nou, sinó una fotocòpia de l'oferta que havia fet Luditec dels diferents equips, via..., lògicament subministrats per la GTech, i aquesta fotocòpia d'aquesta pàgina se'ls col·loca allí. I, escoltin, no em negaran que si es volien estalviar tot el sidral del canvi de dòlars en pessetes n'hi havia prou amb suprimir aquesta fotocòpia del contracte i col·locar directament el preu en pessetes, si és que s'haguessin estalviat tot el problema del canvi de dòlar. No, no, és que són tan «xapusses» que posen en una pàgina del contracte el preu en dòlars perquè no volen tenir la molèstia de tornar-ho a picar a màquina i fotocopien la pàgina que els aporta Luditec en la seva oferta, és a dir, no és una mala negociació del dòlar, és que no es va ni negociar aquest preu del dòlar; la mateixa oferta que venia en el paquet de Luditec, fotocopiada i al contracte, quan segurament el més fàcil era fixar directament el preu en pessetes i, lògicament, a partir d'aquí estalviar-se el problema del tipus de canvi. Podrien discutir si era car o era barat, però s'estalviaven aquest problema.

La presència de GTech en el contracte. Sí, sí que signa a baix com a aval, un senyor que no sabem ni com es diu perquè el nom realment és il·legible, que no té domicili, que signa al final, i això ens estranyava. El senyor Casares per deformació professional va insistir molt sobre aquest tema en la Comissió d'Investigació, i mirin què apareix en la Comissió d'Investigació, cinta número 8 : compareix el senyor Suqué i li preguntem —el senyor Casares— «com és que GTech, si es limita a un paper de tercer, té després un paper tan rellevant que arriba a posar la seva firma com a avalador del contracte?» —senyor Casares—; senyor Suqué : «bé», fa unes disquisicions al començament i després diu : «això que em pregunta vostè», ho cito textualment, «va ser una cosa que, sobre la marxa, en el moment de la firma del contracte, a l'última hora l'EAJA va demanar», en el moment de la firma del contracte; la rigorositat de GTech, l'avalador, una cosa que sobre la marxa, en el moment de la signatura del contracte va demanar l'EAJA, però sense domicili, sense raó social, sense compareixer, sense reconèixer la capacitat real i legal mútua entre tots ells per contractar i obligar-se, sense fer res d'això; apareix com un bolet en el moment de la signatura del contracte. Que el contracte podria ser millor? Oh i tant! I podia fins i tot no ser; podia ser un contracte directament entre l'EAJA i GTech, i si podia ser un contracte millor s'han de demanar responsabilitats polítiques, perquè ho faria un consell d'administració de

qualsevol empresa i ho ha de fer el Parlament de Catalunya al seu Govern; si vostès reconeixen en privat que el contracte podia ser millor, hem d'exigir responsabilitats per la signatura d'aquest, perquè estem parlant de diners públics, perquè estem parlant de diners públics i el que importa quan parlem de diners públics és, efectivament, com a vostès els agrada tant dir, el realment important és el que guanyàvem nosaltres, però també el realment important en diners públics és el que deixem de guanyar com a conseqüència de la signatura del contracte, i són molts diners.

Acabo, senyor President, senyores i senyors diputats, amb la lectura del que és el resum de conclusions que el Grup parlamentari ha portat per al debat d'avui en aquesta Cambra, i aquest resum de conclusions és : una primera, que parla del mètode de treball inacceptable de Convergència i Unió; és una altra que parla que la Comissió no està en condicions, per la negativa sistemàtica de Convergència i Unió, d'oferir a la societat catalana un informe sobre la incidència social dels nous jocs; és una resolució que diu que la Comissió no pot, per la negativa de Convergència i Unió, determinar si en el camp tecnològic existien ofertes millors que la presentada per Luditec; és una conclusió que diu que el contracte és perjudicial per al Tresor de la Generalitat, extraordinàriament beneficiós per als accionistes de Luditec i una hipoteca de futur per a Catalunya i per al desenvolupament de l'Estatut, tant des del punt de vista econòmic com des del punt de vista de concessió encoberta, com des del punt de vista de templeig, reconegut en el mateix contracte, a favor de Luditec; són unes resolucions que parlen que les contradiccions no podien sinó ser resoltes pel President de la Generalitat i aquest va negar la seva presència davant de la Comissió.

Per tant, a algú li pot donar la impressió que el Grup parlamentari del PSUC parteix en aquestes conclusions de l'escepticisme total o quasi total; tindrà tota la raó, tindrà tota la raó, però és que no ens queda cap més marge. Ens sentim —tinguin la certesa d'això—, tenim la sensació d'haver estat contractats per a una comèdia —i aquí sí que amb tot el sentit que la paraula «comèdia» comporta—, el productor de la qual no ha volgut lliurar als actors ni el guió, ni com es podia acabar, ni què hi havia en la trama argumental d'aquesta. Anirem després a un acte administratiu, el vot, però tinguin la certesa que no hem aconseguit la finalitat proposada, que és treure ombra de dubtes de molts ciutadans de Catalunya, i ens quedarà, després d'aquest acte administratiu, un «rasca-rasca», una Loto Ràpid a l'abast dels nens, a l'abast d'aquell que no ha jugat mai i, en definitiva, barrejat amb els queviures i amb el pa; ens quedarà una 6/49, que diuen que no té l'èxit esperat, i voldríem en nom del Grup parlamentari del PSUC denunciar políticament les opinions que de manera irresponsable alts càrrecs, el més alt càrrec de la Generalitat de Catalunya ha donat als mitjans de comunicació que la culpa d'això estava en la campanya que l'oposició feia en contra de la 6/49, una campanya general de bons i dolents...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Senyor diputat, li agrairia...

El Sr. VIVES : ...Em queden tres ratlles, senyor President, si em permet.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Li ho permeto.

El Sr. VIVES : ...una campanya de bons i dolents, una cam-

panya d'anticatalans. El nostre Grup parlamentari té la impressió, i acabo, senyor President, que aquest no-acabar de funcionar la 6/49 en els moments actuals és, més enllà del vot que la majoria pugui emetre en aquesta Cambra, un vot clar del poble de Catalunya sobre quina és la seva opinió respecte al tema que estem tractant. Aprofitin, aprofitin les festes de Nadal per reflexionar sobre aquest tema, sobre aquest punt de partida. Segurament el debat del joc modificarà poc els resultats electorals més o menys previsibles en la propera contesa, però la seva política en el joc, que té, a criteri nostre, ja aquest vot contrari de molts ciutadans de Catalunya, pot canviar actituds, permet, aquest vot de no-participació, que desprestigiï el Govern enfront dels catalans i, fins i tot, Catalunya sencera enfront de la resta de l'Estat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Finalment, resta presentar la seva proposta i conclusions al Grup Popular. Per fer-ho, té la paraula el senyor Joan Esteve i Oriol.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Molt Honorable senyor President, senyores diputades i senyors diputats, el Grup d'Aliança Popular ha aplicat i continuarà aplicant a totes les persones físiques i jurídiques i, com és lògic també, a les relacionades amb el món i els interessos del joc un principi polític-jurídic bàsic, aquell que estableix l'article 24 de la Constitució, és a dir : «Tothom té dret a la presumpció d'innocència.» Aquest Grup no és partidari de formular acusacions i d'efectuar afirmacions sense un suport provatori suficient només basades en rumors, suposicions i indicis. Part introductòria del discurs d'Aliança Popular en el debat general sobre el joc a Catalunya del 18 de novembre proppassat.

Per què diem això per començar? Diem això perquè aquesta afirmació nostra en relació amb la primera de les conclusions, la que ha estat objecte de transacció amb altres dos grups de la Cambra, no s'ha fet pel que el digne representant del grup majoritari qualifica de «solidaritat democràtica», perquè el nostre Grup entén que tanta solidaritat democràtica hi ha en alinear-se en unes posicions lícites com en altres completament diferents; dic que no fem aquesta cita, nosaltres, en relació amb l'afirmació de l'Illustre Diputat senyor Jaume Camps, sinó per fer dues precisions tot seguit : la primera, que hem estat nosaltres, el nostre Grup, i no d'altres, els que sempre hem defensat, sobretot en aquest tema, aquest punt de partida fonamental, punt de partida del debat de fa uns dies, punt de partida de les conclusions que vàrem presentar a la Comissió i punt de partida del nostre discurs d'avui; i, en segon lloc, fem aquesta manifestació a títol de recordatori per sortir al pas d'actuacions que, evidentment, sense ajustar-se a la realitat i, consegüentment, sense cap fonament, han pretès atribuir al nostre Grup un canvi de nord o un canvi d'actitud. Vostès poden judicar si aquest missatge és avui, sí o no, el mateix de la primera de les nostres conclusions en la Comissió i, sí o no, les primeres nostres afirmacions en aquell debat general.

Dit això, volem passar a la primera de les conclusions, és a dir, la conclusió transaccionada on, amb la gentilesa que caracteritza les cordials relacions que tenim el senyor Jaume Camps i jo, m'ha deixat a mi la defensa, i crec que la defensa està feta amb la invocació del precepte constitucional. Nosaltres creiem —i aquí ja s'ha dit— que cal assenyalar que en el decurs i per mitjà de les actuacions practicades no es podia arribar a cap altra conclusió que la que nosaltres hem transaccionat, en el

sentit que —ho repeteixo— a través d'aquestes actuacions no s'ha constatat cap fet que suposi una conducta mancada d'honorabilitat en cap càrrec públic, ni cap funcionari de la Generalitat de Catalunya.

Però, juntament amb aquesta conclusió, nosaltres, tot seguit, posem una sèrie d'altres conclusions en les quals no podem sinó palesar aspectes crítics que nosaltres hem detectat tant en el tema del joc, amb caràcter general, com en els jocs de l'EAJA, de forma específica, i això ho assenyallem en començar, en la manera que s'ha portat el treball o s'ha volgut imposar el treball en la Comissió d'Investigació. I així, només per establir una mica l'índex de la meua intervenció, permetin-me avançar que junt amb aquesta conclusió primera hi ha una conclusió íntimament lligada amb ella on nosaltres denunciem deu mancances, deu entrebancs, deu limitacions que la mateixa Comissió ha imposat per voluntat del Grup majoritari, i això és el que deia jo de la conclusió primera i segona, i, d'altra banda, un altre tipus de conclusions, que són de caràcter general sobre els jocs de Catalunya, perquè, discrepant del que s'ha dit abans..., bé, des de l'escó, anava dir des de la tribuna, des de l'escó i en aquesta Cambra, el nostre Grup creu, dissentint així respecte a altres veus, que sí que s'ha arribat a constatar una situació ambivalent, que significa el mancament, la infracció de l'article 4 de la Llei del Joc en allò que ens ordena de no fomentar les situacions de monopoli ni fomentar el joc en si. A aquest afecte, nosaltres establim les conclusions tercera i quarta, on toquem els punts de monopoli, sí o no, evidentment amb resposta positiva, i foment, sí o no, del joc, també amb resposta malauradament afirmativa.

I, per últim, dediquem les darreres conclusions a l'anàlisi concreta de com s'han portat els jocs de l'EAJA; d'una banda, la desencertada i catastròfica i desastrosa política comercial o de punts de venda de l'EAJA; segona, les conclusions de l'anàlisi jurídica del contracte i, per últim, una anàlisi, bé sigui superficial, perquè creiem que ja n'hi ha prou amb l'anàlisi superficial, dels aspectes econòmics del contracte.

I acabem les nostres conclusions, el nostre projecte de conclusions amb unes valoracions de tipus polític amb temes interrelacionats amb la qüestió del joc i de la Comissió d'Investigació sobre el Joc. Aquí s'ha dit, per part del digne representant del Grup de la majoria, que és aquell que se sent agredit el qui, sentint-se ofès, ha de o bé oposar-se a crear una comissió o dir: «som-hi, anem-la a fer», és a dir, impulsar-ne la creació. Jo crec que aquí, evidentment, el senyor Camps ha fet gala de la seva experiència dialèctica, però m'atreveiria a dir, respectuosament, que això és una mostra d'una certa fallàcia, i explicaré per què: crec que el punt de discrepància del nostre Grup respecte al que vostè representa, senyor Camps, és en determinar qui és l'ofès quan es llancen determinades insinuacions que poden ser veritat o que poden no ser-ho; per vostè l'ofès és només el Govern; doncs, miri, pel nostre Grup, quan s'està dient que hi ha assumptes tèrbols i que, en definitiva, cal investigar-ho, creiem que també es pot interpretar com que l'ofès és el ciutadà, en aquest cas el ciutadà de Catalunya, perquè si existeixen o no existeixen aquestes irregularitats no solament n'és destinatari —subjecte destinatari, diguem-ne— el Govern, en aquest cas, de la Generalitat, sinó que també és subjecte actiu, *versus* l'altre que és el passiu, el poble de Catalunya representat pels diputats dels diferents grups, i per conse-

güent, perquè l'ofès no passivament, sinó activament, és el ciutadà de Catalunya, nosaltres mantenim que no solament el grup destinatari passiu de les insinuacions té legitimació per posar en marxa una Comissió d'Investigació, sinó que els altres grups tenim el dret i l'obligació de posar en marxa, i dic això, perdoni que entri en un tema que vostè ha plantejat, que és el tema de RUMASA i Galerías Preciados, que de tots és sabut que el grup de Minoria Catalana no va abonar la iniciativa d'Aliança Popular de crear comissió d'investigació; l'argumentació de vostè és la que acabo de comentar i criticar i, per tant, passo al punt següent.

I el punt següent és que la segona argumentació dialèctica de vostè és que passa per una situació maximalista, és a dir, o no crear comissió o anem a crear una comissió del tipus que vostès han creat; doncs, miri, em sembla, senyor Camps, que entre aquestes dues posicions hi cap una altra posició, intermèdia, que és crear una comissió amb tots els ets i uts. I aquí cal preguntar: han existit aquests ets i uts de la Comissió? La nostra resposta ha de ser honestament negativa, i ho dic amb la mateixa honestedat i amb l'autoritat que crec que m'atribueix el fet de donar suport a l'esmena transaccional primera. Però, ho repeteixo, la veritat és dir tota la veritat i mancariem a dir tota la veritat si no diguéssim les deu mancances que sota el nostre punt de vista s'han produït en l'actuació de la Comissió i que creiem que li ha fet un flac favor a la mateixa Comissió i a la dignitat del nostre Parlament.

La primera d'aquestes mancances —ja ho hem comentat altres vegades des de la tribuna— és que es va pretendre limitar l'abast de la Comissió als jocs de l'EAJA, i nosaltres creiem que, en qüestions tan cabdals com, per exemple, si estem davant una situació de monopoli o no, crec que intentar cenyir-se al tema de l'EAJA és perdre de vista mons connexos, mons com poden ser escurabutxaques, altres com poden ser les apostes hípiques, altres com poden ser, per exemple, els casinos, perquè només sota una òptica global podrem donar una acurada resposta de si estem, sí o no, davant una situació monopolística, la qual cosa —ho repeteixo— ha quedat limitada pel mateix abast de la Comissió.

La segona mancança és la de la data final. Ja s'ha dit aquí, s'ha dit que, en definitiva, el fet d'atorgar-nos pràcticament només un mes per fer les feines havia obligat a treballar d'una manera massa ràpida, amb risc evident de detriment de qualitat i quantitat de treball, malgrat l'habilitació de dilluns i de dissabtes, la qual cosa, cal dir també, així de passada, ha perjudicat notablement els representants dels grups minoritaris a la Comissió, ja que alhora havíem d'estar a la Comissió d'Investigació i a les Comissions de Pressupostos, preparant el Pla Únic d'Obres i Serveis en aquestes dates en què hi ha hagut una concentració, si no m'equivoco, de tres plens, a part, ho repeteixo, de les altres comissions.

El tercer entrebanc dels que estem denunciant és la desigualtat del nombre de diputats per grup; ningú posa en qüestió la majoria, que, evidentment, ha de tenir Convergència i Unió en una comissió d'investigació. Vostè sap tan bé com jo que el mecanisme per aconseguir aquest objectiu, per respectar aquesta majoria, és el sistema del vot ponderat; el que passa és que no podem oblidar que el nombre de diputats —més nombrosos en el Grup de Convergència i més petit en els altres grups— comporta una doble limitació en aquests altres grups;

d'una banda, el sistema de treball gairebé diari fa que, evidentment, alguns diputats han hagut de faltar a alguna sessió, perquè havien de ser a dos o tres llocs a la vegada; això significava, doncs, que la representació del grup quedava reduïda pràcticament a la meitat, mentre que aquest luxe se'l podia permetre Convergència i Unió i, fins i tot, amb un sistema de rotació de representants, com queda reflectit en el mateix informe de la Comissió.

I la segona conseqüència limitativa d'aquest tractament diferenciatiu quant al nombre de diputats, la tenim que la mecànica emprada per formular preguntes feia que aquells que potser tenien menys necessitat de formular preguntes, és a dir, el Grup majoritari, tenien més possibilitats de formular-ne; m'estic referint, com molts de vostès saben, que cada diputat, almenys en el primer torn, tenia dret a tres preguntes; si Convergència tenia cinc diputats, podia formular quinze preguntes, mentre que els que només en teníem dos, podíem només formular-ne sis.

La quarta situació per a nosaltres anòmla ha estat l'atorgament de la Presidència i la composició de la Mesa. Nosaltres creiem —i permetin-me el símil— que ningú pot ser a la vegada jutge i part. Ja sé que és una frase molt usada, la de la dona del Cèsar..., la deixo de banda. Però nosaltres creiem que, en el moment que una comissió està creada per investigar l'actuació de membres del Consell Executiu de la Generalitat i d'una de les seves entitats autònomes, evidentment, Consell Executiu que gaudeix del suport d'una coalició present aquí, a la Cambra, ens sembla que no és el més encertat que el president —el que porta, el que ordena el debat i el qui té les facultats reglamentàries— sigui atorgat precisament a una persona del Grup que dona suport al Consell Executiu, la conducta del qual ha d'analitzar la Comissió. Vostè sap que precisament el nostre Grup, i sense cap sospita d'interconnexió política, es va permetre suggerir la presidència del Molt Honorable senyor Heribert Barrera, i aquesta proposta va ser abonada per tota la resta de grups, llevat del de Convergència i Unió.

El caràcter secret de les reunions és la cinquena de les traves apuntades; no volem entrar en els temes de qualificació d'ordre polític i de les conseqüències de l'anàlisi que d'això es desprèn. El secretisme, la manca de llum i de taquígrafs creiem que no són bons per a la imatge del grup que ho imposa, però, en definitiva, entra dintre la seva estratègia; vostès són molt lliures de fer-ho d'una manera o de fer-ho de l'altra. En definitiva, nosaltres del que ens queixem és que, amb aquesta decisió imposada per la majoria, s'han fomentat les respostes evasives i s'ha fomentat la denegació sistemàtica de la compareixença de moltes persones i de l'aportació de molts documents, i estem convençuts —i, evidentment, hi ha un risc d'equivocació— que, si davant haguessin estat els mitjans de comunicació social, tan sensibles a aquest tema, i que tan fidelment han sabut, després, a posteriori, transmetre a l'opinió pública els nostres treballs, dic que si haguessin estat davant —i ho afirmo—, crec que el tarannà hauria estat tot un altre. *(Remor de veus.)*

En total, manca de compliment del que preveu l'article 48 del Reglament; també en aquest cas cal denunciar que el Grup de la majoria es va negar a l'elaboració d'un pla previ de treball; nosaltres creiem que la primera cosa —i fonamental— d'una comissió és dir quins punts s'han d'analitzar, fer un índex, curt

o llarg, amb uns apartats, amb uns subapartats, si escau, i, en funció d'això, se simplifica després la tasca, perquè, en funció del que es tracta d'investigar, se citen unes persones, es demanen uns documents; altrament, s'han d'anar donant pals de cec i creiem que això no és una bona manera de portar la comissió.

Com es van portar els interrogatoris? Setena qüestió. Doncs, bé, en una situació tan paradoxal com que els membres d'òrgans col·legiats apareguessin —ja sé que és una entitat, l'òrgan col·legiat—, però que aquestes persones apareguessin juntes i s'adrecés la pregunta, contestés qui volgués, l'un i l'altre es donaven suport quan un tenia una certa defallença, i, en definitiva, es privava del dret de contradir-se que té tot ciutadà i, en qualsevol cas, del dret d'anàlisi i valoració per contrast entre les declaracions d'un membre de la Comissió i un altre membre que podia ser diferent.

En queden tres, d'aquestes mancances: un cert criteri restrictiu a l'hora d'admetre o no citacions documentals i testificals, i aquí permetin-me, així, a títol d'exemple, assenyalar-ne tres que, per al nostre Grup, ens semblen importants. Aquí va dir l'Honorable Conseller de Governació que el tema d'intentar coordinar —quan el nostre Grup li deia: «Escolti, coordinin amb Madrid el tema de les loteries, no entrin en una guerra aferrissada, posin-se d'acord per anar a pactar la participació de Catalunya, i pleguem altres tipus de loteries, perquè, si no, entrem en una lluita sense fi, en una espiral d'armament de loteria sense acabar», em va contestar l'Honorable Conseller: «Sí, això ja s'ha tractat a la Comissió de Coordinació Govern central-Govern de la Generalitat i, en concret, en una subcomissió *ad hoc*.» Aquest Diputat, amb tota la innocència va demanar, dintre la prova documental, que, bé, que es portessin les actes d'aquesta Comissió i d'aquesta subcomissió, per analitzar si això s'havia tractat o no; si més no, si no hi havia actes integrals, sí els punts de negociació i els punts que reflectissin les respectives posicions. Bé, això es va negar i nosaltres entenem que, davant d'aquesta negativa, ens queda sempre el dubte de si l'Honorable Conseller va dir o no va dir la veritat aquí, com sembla que hi ha hagut altres contradiccions entre el que ens va dir aquí i, després, el que es deia en la mateixa Comissió.

La segona d'aquestes circumstàncies és que, home, nosaltres no dubtem de la capacitat professional dels nostres funcionaris, però ens sembla que les normes de la concurrència són d'una complexitat tècnica que —sobretot tenint en compte que la Generalitat no tenia cap experiència en loteries, llevat del viatge que va fer als Estats Units, doncs, jo diria que fonamentalment amb caràcter turístic el senyor Vilarrubí—, bé, allò evidència que hi ha algú que en sap que ho ha redactat, però no que ha redactat unes bases d'una concurrència, que això la gent ho pot saber més o menys, sinó, fonamentalment, que sap del joc. Bé, nosaltres vam preguntar qui era, i el senyor Prenafeta, molt amablement, ens va dir: «Ja els ho enviaré», i, efectivament, va fer honor a la seva paraula i ens ho va enviar. Resulta que ho va redactar un llicenciat en econòmiques, un llicenciat en ESADE i un llicenciat en empresarials. Potser en saben molt, de joc, però nosaltres volíem constatar-ho, i vam demanar que se'ls cités allà perquè ens aclarissin on havien tingut aquests coneixements. Solució: denegació de la compareixença, pel Grup de la majoria.

A l'últim, el tema gairebé anecdòtic de Molins de Rei, on gràcies a la benvolença de la Presidència del Parlament, a la qual des d'aquí hem de dir públicament la nostra expressió de simpatia, per la via de l'article 13 se'ns va autoritzar a anar a veure Molins de Rei, però no pas —és a dir, com a diputats, com aquí ja s'ha recordat— com a membres de la Comissió d'Investigació.

Queden dos darrers punts, i és que ens hem vist obligats a redactar aquestes conclusions sense haver rebut, encara, encara, tota la documentació, i estant-ne rebent. Concretament, ja s'ha dit aquí, el dia 21 se'n van rebre dos lots, no un : un en anglès —ara els diputats hem de saber anglès; bé, alguns en sabem més o menys, però potser no per traduir tot això—, i un altre que, permetin-me la digressió, és molt curiós : l'altre és una escriptura a través de la qual nosaltres ens assabentem que la GTech Espanya, de la qual ens va parlar el senyor Suqué, perquè al senyor Suqué li vam dir : «Escolti, com és que, de 140 treballadors, vostè passa a 40?» I diu : «No, és que els teníem a nom de Luditec, perquè la GTech Espanya no estava encara legalitzada i en aquell moment...» Diu : «Després, ja van causar baixa en la nostra i van entrar a GTech Espanya.» En aquell moment vam saber que existia GTech Espanya. Doncs, bé, hem pogut aconseguir una escriptura que es diu Establiment de sucursal a Espanya per societat estrangera», *bajo la denominación* —ho llegiré, perquè està en castellà— «de GTech España Corporation, sucursal en España». És a dir, l'establiment a Espanya d'una societat de nacionalitat estrangera i domiciliada a l'estranger, i aquesta escriptura ja comença curiosament, perquè compareix un senyor que es diu Christopher Dudley, don Christopher Dudley», i llavors —això, francament, en el món del joc no m'agrada gens—, diu : «También conocido como Chris Essai». (*Remor de veus.*) Bé, jo, francament, no vull dir res més que el que he dit. I, llavors, aquest senyor, que diu que està domiciliat a Providence, Rhode Island, continua dient, accidentalment —és a dir, per accident està domiciliat a Barcelona, concretament a Rosselló, 216, que és el domicili de la Luditec. Bé, doncs resulta que aquesta GTech Espanya Corporation diu : «Registrada en aquesta secretaria» —fa referència al Public Office dels Estats Units, l'equivalent del Registre Mercantil—, diu : «Registrat en aquesta secretaria el dia 23 d'octubre del 86». És va constituir aquesta quatre dies abans que la Luditec Espanya. Perfecte! Bé, vull dir això, i aprofito aquí la tribuna per dir-ho de passada, perquè no ho he pogut dir en les conclusions, ens ha arribat massa tard. Però poso per cas que la novena matisació d'aquesta conclusió és que, home!, em sembla que no és seriós que hàgim de fer les conclusions sense rebre ni tan sols la documentació a la qual el Grup majoritari havia donat el vist-i-plau.

L'última és una qüestió de treball mecànic, que és que, en haver-hi la declaració de secret, només hi ha una còpia de l'acta, i hem d'anar allà, els diputats, a prendre nota —em sembla que són quaranta cintes magnetofòniques i escaig traslladades a màquina, amb un índex; sort que han fet, com sempre, els serveis de la Cambra un treball molt, molt acurat, i des d'aquí crec que cal palesar aquesta circumstància—, dic que hem d'anar allà a prendre notes, perquè és l'única acta. Hi ha un altre diputat, «Escolta, deixa'm les pàgines, perquè...», «No, que aquesta em toca a mi». Jo no entenc la qüestió secreta, perquè, és clar, la qüestió secreta hauria d'afectar la prova

documental i la prova testifical que es trasllada a un paper, en una declaració. Doncs, resulta que de la primera tens fotocòpia, pots treballar-hi a casa, i de la segona no. Bé, en qualsevol cas, la cosa està així. I això és la nostra conclusió segona.

Entrem ja en unes situacions, evidentment, que nosaltres denunciem, de monopoli, i de foment de l'hàbit del joc. De monopoli, per què? De monopoli, perquè, a diferència del que algun altre grup ha dit, nosaltres creiem que estem en una cadena de tipus monopolístic, que no és gens bona ni profitosa, entre altres coses perquè viola, fonamentalment, l'article quart de la Llei. Per què diem això? Perquè entenem que hi ha una situació de monopoli en dues vessants, en dues direccions : de portes endins, és a dir, en el si de Catalunya, i de portes enfora, llegeixi's cap a l'estranger. Com és això? Doncs, mirin, senzillament, Luditec —ja saben qui és— té el 66,79% de les seves accions, les tenen les empreses que, a la vegada, tenen la concessió o són les titulars de les accions de les concessionàries —com vulguin— dels Casinos de Catalunya, d'una banda, i dels Casinos de Balears, d'una altra.

I, d'altra banda, en la vessant externa, perquè, en definitiva, al darrere de tot, al darrere de tot —i a això hi tornaré després—, hi ha la GTech, i la GTech —no ho dic jo, ho han dit els representants de la Generalitat— és qui controla el 75% de les maquinetes a tot el món. I això, com es produeix? Doncs, es produeix en el si d'una associació internacional en la qual es troben reunits les administracions de loteries i els proveïdors, i aquell dia són els que estableixen contactes, els contactes de tot tipus, per, suposo, uns vendre les maquinetes i els altres comprar-les. I a títol d'exemple d'aquests transvasaments d'informació i de contacte, ho tenim fins i tot en els transvasaments de persones. Per exemple, el senyor Jean-Marc Lafaye —que ja s'ha dit aquí que és un alt executiu de la GTech americana, la qual GTech, evidentment, no és accionista de Luditec, almenys registradament—, doncs, aquest senyor Jean-Marc Lafaye era el responsable de l'administració pública de loteries del Quèbec; després passa a ser secretari d'aquesta associació internacional que ajunta d'una manera una mica sobtada compradors i venedors, sembla que de manera permanent, i, a l'últim, aquest senyor, avui, és l'alt executiu a Europa —a tot Europa— de la GTech Corporation.

Certament, la quarta conclusió, el foment de l'hàbit del joc, a mi em sembla que es respon per si mateixa. És una conclusió que passa per analitzar el tema de la publicitat del joc, publicitat institucional pagada per l'EAJA amb pressupostos públics i amb beneficis, si més no, del seu 20% per a una empresa privada, juntament amb una publicitat privada de la Luditec, que és la que existeix en els punts de venda i que nosaltres qualifiquem d'agressiva, tenint en compte, ja no l'aspecte quantitatiu, sinó l'aspecte qualitatiu. Dintre d'aquesta situació del foment jo crec que hi ha un punt que no podem oblidar, el que l'Honorable Conseller de Governació amb gran sinceritat ens va reconèixer, que la primavera o l'estiu vinent es posaran en marxa les apostes hípiques. Hom podia pensar que això no es duia terme, doncs, potser perquè aquest rebombori sobre el joc ho havia aturat. Doncs no!, resulta que és només pel problema de la pesta equina; si no, em sembla que ja tindríem l'hipòdrom en marxa.

La cinquena proposta de les nostres conclusions és sobre la política comercial o punts de venda. Nosaltres creiem, i ho

hem anat dient, que no s'ha d'atacar el joc de manera indiscriminada; cal, això sí, posar portes al tipus de joc que, des de la Generalitat, està incitant, s'està venent al consumidor. La col·locació en llocs de concurrència diària i obligada suposa per a nosaltres una agressió innecessària i no demanada, indiscriminada, una incitació permanent i constant que està en contra de l'esperit, tant del comerç i de la manera d'ésser dels catalans, com, sobretot, de les seves virtuts de fomentar el treball, l'esforç i l'estalvi; i aquestes són unes característiques del nostre poble que sembla que el Govern de Convergència i Unió pretén esborrar d'ara endavant seguint els consells de *marketing* de Luditec. Nosaltres dèiem, i ho continuem mantenint, que s'està, de fet, avui en dia, davant d'una multiplicitat de minicasinós que fa el que nosaltres afirmàvem com a frase de premsa, o que a la premsa va tenir ressò, que Catalunya era una gran timba, i que això no era bo per al país; no sé si era bo per a les arque de la Generalitat, però nosaltres aquí hem de dir, una vegada més, que el fi no justifica els mitjans, ni que fos bo —que s'ha de veure— per a les arque de la Generalitat. Nosaltres no estem en contra del joc, del ciutadà que vol anar a jugar, del que estem en contra és que el joc vagi a l'encontre del ciutadà. No vull entrar en el tema de les fleques —s'ha dit ja—, jo només em remetria a la lectura del Decret del 82, on es parla d'establiments que s'han de dedicar exclusivament —exclusivament!, si més no a les poblacions de més de 1.500 habitants— a la venda de productes alimentaris.

I, per acabar, entrem ja a l'anàlisi del contracte, en les seves vessants jurídica i econòmica. Respecte del tema jurídic hem apuntat ja quelcom abans : qui és l'autor de les normes reguladores de l'anomenada «concurrència d'ofertes»? Doncs bé, la nostra Comissió no ha pogut escatir-ne l'autoria. Creiem que aquest és un fet important, perquè d'alguna manera s'ha de lligar amb el sistema administratiu o no administratiu que calia emprar després; perquè, en definitiva, el nostre grup, a diferència d'altres, no es pronuncia taxativament respecte de si estem en un contracte de mer arrendament de serveis o estem en un contracte de cessió total de la gestió i explotació; diem sincerament que hi ha arguments en pro i hi ha arguments en contra. Podria dir-se, d'alguna manera, que, en definitiva, tot ho fa Luditec, i, fins i tot, tot ho fan subcontractistes de Luditec, i això no ho dic jo; això, el mateix senyor Suqué diu, textualment, que «l'EAJA no s'ha de preocupar de res», i diu textualment això; i nosaltres hi afegim, sense cap rubor, que Luditec tampoc s'ha d'ocupar de res, perquè, si no, analitzin el contracte i veuran que, entre el que fa la Pollard canadenc —que ara resulta que no és la Pollard sinó la Dentec, radicada a les illes del canal per raons òbvies—, el que aporta la Concurrent Computers Corporation, el que aporta GTech —espanyola o americana, tant se val—, el que fa SASS i el que fa ESABE, home!, em sembla que molt poca cosa queda, en definitiva, a les mans de Luditec, de forma directa, i potser aquesta era l'explicació de la negativa que anéssim a analitzar *in situ* la situació del local de Molins de Rei. En qualsevol cas, sense entrar en la dialèctica de si era exigible, sí o no, un sistema públic d'adjudicació i un sistema públic de contractació, nosaltres, invocant la mínima prudència política, diem que, encara que no fos obligat, era aconsellable, si més no —ho repeteixo— aconsellable, tenint en compte sobretot la quantia. Perquè, en definitiva, hi havia més transparència en un verita-

ble concurs públic, i, amb un sistema de contractació administrativa, la Generalitat no tenia per què renunciar a les facultats que aquest ordenament jurídic li atorga com a ens públic. Nosaltres vam denunciar, i hem d'insistir denunciant, la inexistència de decrets previs autoritzant la contractació a favor de Luditec i l'establiment dels percentatges. Ens va portar l'Honorable Conseller senyor Bassols, com a Secretari del Govern, uns acords, una cosa que s'intitula «Proposta d'acord sobre les bases que regiran el contracte a signar entre l'EAJA i Luditec» —ho repeteixo : «Proposta d'acord sobre les bases que regiran el contracte». Però això no és pas l'autorització del contracte, i, evidentment, no és cap decret, perquè no ho hem vist pas publicat nosaltres, amb l'anterioritat que exigeix la Llei de l'EAJA, en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

D'altra banda, cal dir que, fins i tot en el sistema de les mancances, per exemple, el que aprova el Consell Executiu suposa oblidar temes tan importants —que, en canvi, sí que apareixen al contracte— com és el tema de l'equivalència en pessetes del dòlar, com és el tema dels interessos, com és el tema de la renovació del contracte i de la seva denúncia, la variació de l'estoc inicial, tota la política de garanties i avals, d'indemnitzacions d'assegurances, de dies de pagament, etcètera. I que no se'm digui que hi ha un decret autoritzant els percentatges, perquè és cert : hi ha uns decrets previs autoritzant els percentatges que nosaltres qualifiquem de relictes, és a dir els percentatges que fixen què és el que ha de cobrar el venedor, què és el que han de cobrar les altres..., en aquest cas el Tresor i la mateixa EAJA; però, en canvi..., i això nosaltres ho qualifiquem de relicte, perquè el percentatge que s'endú, del 20%, Luditec, aquest no ha estat aprovat per cap decret previ i, evidentment, condiona el repartiment de la resta.

Nosaltres diem, per acabar, dintre dels aspectes econòmics del contracte, que per què tot aquest encadenament per arribar a la GTech? És a dir, hi ha una cadena Generalitat-EAJA-Luditec-GTech; doncs que la Generalitat hagués contractat directament, amb o sense EAJA, amb GTech; tot això que ens hauríem estalviat, perquè a la fi d'aquesta cadena apareix sempre GTech : GTech és qui porta el *hardware*, GTech és qui cobra —no se sap ben bé— un tant per cent molt alt dels vint punts —del 20%, un 6 se l'endú, teòricament, per la seva aportació tècnica; amb el «rasca-rasca» no sé quina tecnologia important hi ha que justifiqui una participació important en aquest 20%—, GTech signa també el contracte entre l'EAJA i Luditec, en una qualitat que no se sap ben bé de què; he esmentat que hi ha el senyor Lazalla en el Consell d'Administració, és el que presta els serveis —«serveis», segons la terminologia del grup majoritari—, en definitiva, de manera directa i real —no sabem si és o no és accionista. Nosaltres dèiem que la diligència del bon pare de família exigia la supressió d'intermediaris, perquè tot això que s'emporten ens ho estalviàvem i era guany per a la Generalitat.

Però nosaltres qualifiquem aquest contracte com un contracte negociat malament. Nosaltres no fem cap imputació de tipus conductes que poguessin ser qualificades de doloses, però recordem que la responsabilitat en el codi civil pot nèixer d'una conducta dolosa, que nosaltres no afirmem, evidentment, en consonància amb la primera conclusió, però sí que diem que altres formes de responsabilitat existeixen fins i tot en el terreny del dret civil : la culpa i la negligència, i afir-

mem i mantenim que, si més no, en aquest cas hi ha negligència a l'hora de negociar, a l'hora de defensar els interessos públics de Catalunya. Perquè el tema de percentatge, el 20%, és un percentatge que, a criteri nostre, és excessivament elevat. I aquí s'ha posat en dubte alguna xifra. Jo em permetria dir que, per favor, que es mirin, si són tan amables, les quantitats que resulten del certificat de l'IVA aportat per la mateixa Luditec com a prova. Saben quines xifres declara, d'IVA, Luditec? Segon trimestre del 87, d'IVA, 82.895.000 pessetes; tercer trimestre del 87, 54.134.000 pessetes. Entre el segon i el tercer trimestre, suma l'IVA 137 milions de pessetes. Si elevem això a l'any, vol dir que, d'IVA, si segueix amb aquest tarannà —que ja veurem que no hi seguirà, sinó que serà *in crescendo*—, són 274 milions d'IVA que paga Luditec; tenint en compte el percentatge que es paga, això representa uns ingressos bruts de 2.283 milions de pessetes. I això no són números que es prestin a especulacions, que si som caps calents que comencen aquí a fer anar les calculadores malament; no, no, això és un tema que són el certificat de l'IVA, les declaracions d'IVA aportades a l'expedient. I vull fer dues precisions: una, que jo he estat utilitzant el segon trimestre del 87, en el qual, com vostès saben, no existia la 6/49, només existia la Ràpid, la qual es va posar en marxa —sembla un inri— el dia 27 d'abril, la festa de la Moreneta; doncs el 27 d'abril, doncs, a final d'abril, es posa en marxa; en dos mesos, i només amb una loteria, hi ha aquest ingrés de l'IVA; i en el tercer trimestre del 87, on es posa en marxa efectivament la 6/49, és a mitjan setembre, a mitjan setembre, i, per tant, hi ha juliol i agost amb una activitat minsa i meitat de setembre sense la 6/49. Doncs bé, malgrat —ho repeteixo— que del primer trimestre només hi ha una loteria i no tot el temps, i en el segon trimestre dels que joestic treballant hi ha el període estiuenc, i una loteria, perquè l'altra, pràcticament, es posa en marxa quinze dies abans d'acabar el trimestre, aquestes són les xifres de les quals es desprenen. Per això nosaltres podem afirmar, amb tota rotunditat, que ha estat un contracte mal negociat; mal negociat perquè, fins i tot, com aquí s'ha assenyalat, quan hi ha l'extra de Nadal, resulta que fan cent pessetes i fan l'error —o l'errada, com vulguin— de posar i fer tots els càlculs de premi sobre cent pessetes; llavors és aquest Diputat el que en comissió li diu al senyor Molins, un divendres, em sembla que era el dia 11: «senyor Molins, que s'han equivocat, que a última hora en comptes de cent van dir: «posem dues-centes, que així guanyarem el doble», i, evidentment, també Luditec. I, efectivament, on deia cent es posen dues-centes, però s'obliden que al total de premis segueixen posant 675 milions, quan havien de ser 1.375 milions de pessetes en premis. I aquest Diputat —i em sembla que ja serveix per a alguna cosa la Comissió— li diu: «senyor Molins, avisi que hi ha hagut aquesta equivocació», divendres; dilluns, dia 14, el DOGC publica la correcció de l'error: allà on es deien 675 milions, ara es diuen 1.375 milions.

El tema del dòlar. El tema del dòlar, tornem-ne a parlar. Canvi del 14 de gener: 129,799 pessetes/dòlar; canvi que s'admet en el contracte: 139,500 pessetes. Què vol dir això? Vol dir 10,70 pessetes de més el dòlar; vol dir que, per la compra de *hardware* —i, a part, la repercussió en interessos—, 197 milions de pessetes regalats a Luditec; vol dir pagar el dòlar a un 8 i escaig per cent de més. Se'ns digué —i jo ho vaig acceptar,

doncs, amb naturalitat— que això era una manera d'assegurar el canvi, perquè «fixi's senyor Esteve, amb deu anys les fluctuacions... i val més *amarrar bien los machos* i tenir un preu tancat definitivament». Quina no és la sorpresa d'aquest Diputat quan ahir es veu, dintre del pressupost de l'EAJA, que es pretén eixugar i rematar i liquidar l'operació de compra, que la Generalitat té la facultat de pagar-ho amb deu anys, doncs bé, ara es vol pagar en dos anys, i s'imputa la meitat d'aquest preu en el primer any. Escolti!, llavors quina justificació tenim d'aquest plus del dòlar? Saben quin és el preu del dòlar avui? (Pausa.) 110, efectivament... Perdó, al butlletí d'avui, preu d'ahir: 110. Saben què vol dir això? 28 pessetes més s'han pagat, 28; en comptes de 110, 132. Saben què vol dir? Això és un 26% d'assegurança per sobre del preu del dòlar; vol dir que, a preu d'avui —i, evidentment, no es pot ser endeví del futur—, vol dir que hem pagat 527 milions de més de preu de compra. Evidentment, ningú pot ser endeví del futur, però em sembla que no cal ser un gran especialista en economia per saber que amb la política de dèficit constant endegada als Estats Units, aquesta era la tendència previsible i a la qual s'ha estat —precisament la realitat econòmica— acomodant des d'abans de signar-se el contracte, el dia del contracte, després del contracte, i fins al dia d'avui.

I, per últim, dintre d'aquest capítol econòmic, hi ha la qüestió referent a la Imperial Trading. Imperial Trading ja s'ha recordat que té un 33% de les accions de Luditec. Preguntes. Senyor Gispert, Director de l'EAJA, Director General de l'EAJA..., perdó, President del Consell d'Administració de l'EAJA: «Què aporta l'Imperial Trading? Aporta tecnologia.» Senyor Suqué, President de Luditec: «Què aporta Imperial Trading?» «No, Imperial Trading és la cobertura de dos senyors, el senyor Barrett i el senyor Toulorge, amics meus, que trobo un dia en un *pub* anglès i, quan fem la societat, diu: «Escolta, si no t'importa, en comptes d'aparèixer jo personalment, apareixerà una societat nostra.» Perfecte. Senyor Suqué: «Està segur d'això? Perquè resulta que ahir l'EAJA ens va dir que aportaven tecnologia.» «Home, miri, perdoni, precisaré: són socis capitalistes, uns homes de negoci com jo; el que passa és que ells sabien com arribar a la GTech.» Perfecte; volum 1, pàgina 1.1.1 —sistema americà 1.1.1— de la proposta de Luditec, què ens diu? Diu: «Nosaltres garantim el següent: les nostres connexions permeten tenir una sòlida implantació per tres branques o tres vies diferents, el que ells qualifiquen de sector bancari, el que qualifiquen de sector de l'experiència del joc i el que anomenen grup estranger.» I, efectivament, aquesta proposta de Luditec diu: «Grup bancari: Hispano-americà i Caixa —Caixa de Barcelona—, que garanteixen el sistema financer, etcètera»; perfecte. «Segon: grup d'experiència en el joc»; se'ns parla de Casinos de Catalunya i Casinos de Balears; perfecte. «Grup estranger», i s'esmenten aquestes quatre societats que Luditec diu: «jo tinc contactes per aportar i per subministrar els seus serveis i/o maquinària»: «GTech Corporation, Imperial Trading Limited, Concurrent Computers Corporation i Pollard Banknote Limited.» Menciona dintre d'aquest grup estranger aquestes quatre societats.

Pàgines d'1.2.1 fins a la pàgina 1.3.4, i explica: «GTech m'aporta tots els terminals» —se salta Imperial Trading— «Concurrent Computers em porta els ordinadors centrals, Pollard Limited, tot el tema de la impressió de les butlletes.»

Per què aquest silenci sobre Imperial Trading? Per què Luditec no explica, malgrat que esmenta dintre d'un d'aquests tres braços, en concret en el braç anomenat grup estranger, quin és el *rôle* d'Imperial Trading? No afirmem ni neguem res; nosaltres intitulem aquest subapartat «la inexplicada presència d'Imperial Trading & Development en l'accionariat de Luditec, SA.»

I, per últim, acabem amb unes conclusions polítiques. Nosaltres diem que hi ha hagut un fet, evidentment no buscat, que ha suposat un entrebanc addicional a la tasca de la Comissió, i aquest fet addicional ha estat el canvi de titulars de conselleries, de titulars de la presidència de l'EAJA, d'adscripció de l'EAJA. Molts cops ens hem trobat —i això és cert, i no és culpa de ningú— que el Conseller ens deia: «Home, miri, en aquella època jo no hi era; això no depenia de mi; el President de l'EAJA era un altre en funcions; en aquell temps era a Governació; jo no..., això ha passat a Presidència; després de Presidència, passa a Governació.» Constato un fet —evidentment, ho dic sense cap ironia—, és un fet objectiu que ningú ha buscat però que aquí queda...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Il·lustre senyor Diputat, li prego que procedeixi a anar acabant, perquè el seu temps ha passat llargament.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Acabo; moltes gràcies, agraeixo la seva benevolència. Per dir, per últim, que aquí ja s'ha esmentat que sembla que hi ha hagut una certa disminució en la recaptació de loteries públiques i que això s'ha tractat d'imputar a la tasca de la nostra Comissió. Nosaltres entenem que intentar desqualificar així un dret i un deure d'investigació parlamentària a qui desqualifica és a la persona que fa aquestes afirmacions, no a aquells diputats que estem complint la nostra tasca, però en qualsevol cas, si es produís aquesta davallada en la compra de les loteries —i parlem en plural—, de les loteries i els jocs d'atzar, crec que la Comissió hauria complert una bona tasca, gràcies també a la tasca dels mitjans de comunicació social, que no han fet res més que palesar una sensibilitat ciutadana en un tema amb el qual no està, la gent del carrer, gens d'acord amb la manera que s'està portant aquesta qüestió pel Grup de la majoria.

Per últim, hi ha un darrer capítol en el qual el nostre Grup fa i deixa constància d'unes manifestacions del Molt Honorable senyor Jordi Pujol, on s'afirmaven tres coses, que a nosaltres ens semblen greus: una, que els grups d'oposició havíem estat actuant de manera concertada i premeditada, diguem-ho així. Que l'oposició —sense establir distincions— actuava i emprava la calúnnia com una eina de treball, i que, per últim, la Comissió demostraria que amb la seva tasca havia fet el ridícul.

Nosaltres, a la primera imputació, a la presumpta i falsament imputada concertació, hem de dir que les conclusions a les quals ha arribat la Comissió demostren que, evidentment, això no és així com es va dir. Per a la segona imputació, i sense reobrir, evidentment, el debat del dia anterior, nosaltres creiem que, evidentment, no som mereixedors i no ens donem particularment per alludits per l'afirmació genèrica que en aquest cas l'oposició actua per la via de la calúnnia i de la difamació. Creiem que el rigor amb què hem intentat portar el treball de la Comissió no ens fa mereixedors d'aquest qualificatiu de tipus genèric que s'ha atorgat. I, per últim, creiem que no es fa el ridícul formant part del Parlament de Catalunya i de

les seves comissions institucionals. En qualsevol cas, el nostre Grup diu, en les darreres línies, que considera injust i inacceptable que qui no ha estat, lluny d'això, jutjat per aquesta Comissió, entre altres coses per voluntat explícita del nostre Grup, es permeti..., diem que considerem injust i inacceptable, doncs, que es permeti erigir-se'n en jutge. Ara bé...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Diputat, pregaria que acabés, si us plau, que ha passat molt i molt el temps concedit.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Precisament, com que el marc és un marc general de conclusions de la Comissió i potser aquest punt 8.3 peca de particularista en l'exposició, diguem-ne, d'un sentiment subjectiu o de grup, i havent-hi, com hi ha, altres vies adients, nosaltres manifestem des d'aquí que retirem de la nostra proposta de conclusió aquest punt 8.3, això sí, mantenint íntegrament el seu contingut polític.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Bé, correspon ara el posicionament a tots els grups que ho desitgin fer, començant a invitar, de menor a major, el Grup Mixt (*Pausa.*); el Grup d'Esquerra Republicana, si ho desitja? (*Pausa.*) Pot fer-ho en la persona de l'Il·lustre..., ho fa en la persona de l'Il·lustre Diputat senyor Albert Alay. Saben els grups que disposen de deu minuts, com a màxim, per fer aquest posicionament.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, a mi em sembla que en aquest debat de resolucions, algú, si vol menjar torrons amb tranquil·litat, s'haurà de confessar abans (*rialles*), perquè sembla que no s'ha dit tota la veritat, i això significaria, doncs, dir..., en fi, dir coses que jo ara des d'aquí no vull dir.

Jo voldria comentar la intervenció del senyor Jaume Camps, que ha parlat d'una comissió —a més a més, ho ha fet amb una contundència i amb un esperit d'ànim, que gairebé semblava que ens hagués de convèncer—, que és una Comissió que ha actuat amb rapidesa i contundència. No, aquí amb l'únic que hem actuat és amb la contundència del martell instantani del Grup majoritari de Convergència, i la Comissió ha estat una comissió fantasma; o sigui, que no juguem a voler fer creure coses que no són en absolut veritat. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Il·lustre Diputat, ja..., sí, sí, però matisem. Jo crec que de les comissions elegides en aquesta Cambra és bo que els qualificatius que es facin, es facin amb la màxima consideració. És a dir, vostè ha dit, per entendre'ns, «una comissió fantasma», no penso que sigui el qualificatiu que es mereixi una comissió que ha elegit aquesta Cambra. Altra cosa són opinions que vostè pugui fer sobre el treball de la Comissió.

Moltes gràcies, senyor Diputat.

El Sr. ALAY : Gràcies. És que en la Comissió..., en fi. Bé, és una comissió, retiro això de «fantasma», és una comissió que ha estat imposada en contra d'una comissió que proposàvem quatre grups d'aquest Parlament, que no és qualsevol cosa, encara que no tinguem la majoria. Per tant, doncs, he de qualificar d'insuficient el treball de la Comissió d'injustificat el treball de la Comissió i d'improcedent la manera amb què el Grup de Convergència i Unió ho ha desenvolupat.

Aquí s'ha parlat de RUMASA; aquest no és el tema, ni hi vull entrar, en absolut. S'ha parlat que l'EAJA no gestiona, no..., en fi, que no se li ha adjudicat la gestió, però, si us plau,

en els locals de Molins de Rei hi ha personal de GTech, hi ha personal de Luditec, barrejat amb el personal de l'EAJA. Aleshores, doncs, com a mínim, és una gestió compartida.

Després, una cosa que li diré molt amablement al senyor Jaume Camps, que ha parlat d'«Ebre enllà, Ebre ençà»..., En fi, perdoni, que els senyors del Montsià potser li estiraran les orelles; també són catalans, i són a l'altra banda de l'Ebre.

Bé, després ha manipulat unes xifres. Ha manipulat, ha parlat que a Espanya es juguen 2,6 bilions, a Catalunya se'n juguen 400.000 milions de pessetes, i, aleshores, sobre això estableix els percentatges de les loteries catalanes, i estableix també els percentatges de les loteries catalanes partint del que es gasta a la Primitiva i a l'ONCE a la resta d'Espanya, global, però sense tenir en compte que Catalunya té aproximadament un 16% de la població total d'Espanya, i que, per tant, s'ha de dividir. Per tant, aquestes xifres no són vàlides; és una manipulació que sento que l'hagi fet, suposo que haurà estat un *lapsus*, m'estimo més que hagi estat així.

A mi que la Fàbrica Nacional de Moneda y Timbre hagi fet la compra directa, doncs, si ha fet la compra directa i ben feta, doncs, ho celebro. Això és el que jo hauria volgut, que la Generalitat hagués fet la compra pel sistema que sigui, millor pel sistema de contractació administrativa, però..., en fi, encara que hagués estat en contractació directa, hauria estat millor haver aconseguit unes condicions més favorables. El que passa és que amb la concurrència d'ofertes el que s'ha fet és introduir una gestió per una via que no era la prevista ni la desitjable.

Que l'article 4 de la Llei del Joc no es vulnera? No en tornarem a parlar, però hi ha una qüestió que sí que vull comentar i és quan ha parlat de l'amiguisme. Miri, l'amiguisme es pot practicar de moltes maneres, una d'elles és seleccionant els possibles distribuïdors de la loteria catalana. Aquí hi pot haver amiguisme, com també hi pot haver amiguisme, amiguisme «companyerial», empresarial, en l'adjudicació de l'EAJA a Luditec. Per tant, d'amiguisme n'hi ha aquí per totes bandes, o, almenys, hi pot haver estat.

Bé, nosaltres, passant ja a les resolucions, nosaltres votarem totes les resolucions que mantinguin tots els grups de l'oposició, llevat, naturalment, d'aquella que el Grup d'AP amb el Grup de Convergència i Unió han transaccionat.

De les nostres resolucions —que són 28—, en retirarem 27, i en mantindrem només una, la primera nostra, que és la dissetena del *Diari Oficial del Parlament*. I retirem les 27 no perquè no creguem que siguin defensables, perquè les continuem mantenint i, naturalment, encara se n'haurà de tornar a parlar, d'aquesta qüestió, sinó per una raó molt senzilla: que com que la Comissió no ha funcionat adequadament per l'abús de la majoria —i suposo que no és incorrecció emetre aquesta opinió—, per l'abús constant i pertinaç de la majoria, entenem que el que cal és condemnar aquesta actitud, i el que fem, amb aquesta resolució dissetena, és condemnar-ne l'actitud.

Respecte a les presentades pel Grup de Convergència i Unió, naturalment, per les mateixes raons que he dit, no participarem ni tan sols en la seva votació, perquè entenem que ha estat una Comissió més aviat de Convergència i Unió, però que, en cap cas, ha estat una autèntica comissió d'investigació, almenys com la que nosaltres hauríem desitjat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies,

Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara el posicionament al Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Moltes gràcies, senyor President, per anunciar que el nostre Grup parlamentari votarà el seguit de resolucions que siguin sotmeses a la consideració de la Cambra, com no podia ser altrament de manera coherent amb tal com vam votar en Comissió.

Entenim que entrar, entenem que entrar en el joc de votar-ne unes sí, unes altres no, unes altres abstenció, quan repetim, des del nostre punt de vista, les conclusions que aquesta Comissió ha elaborat són, en qualsevol cas, provisionals, és entrar en un joc del qual no només no compartim les regles, sinó que, a més a més, aquestes regles no han existit en allò que ha estat l'estricta treball de comissió, i que, per tant, el Grup parlamentari del PSUC no voldria convertir-se, amb el seu vot en cada cas, en cadascuna de les resolucions, en còmplices d'una mala funció, d'un mal plantejament del tema que aquí ens ocupa.

Per tant, d'entrada, ens sentim inclinats a donar suport només a aquelles conclusions que, d'una manera o d'una altra, poguéssim entendre com a definitives o plenament concertades, i el cert és que en comissió arribàvem a la conclusió —i així ho manifestàvem amb el nostre vot— de votar algunes de les conclusions de la resta de grups que entenim que sí que la Comissió havia fet un bon treball. El que succeeix és que, amb posterioritat al treball de comissió i a les votacions, arriba nova documentació que en algun d'aquells casos fan trontollar aquell vot definitiu, no pel sentit del vot, sinó pel fet d'atorgar-lo a tal o tal altra conclusió. I entenem, d'altra banda, que les nostres conclusions, en aquells temes que abans explicava i estan plenament contrastades, tampoc fóra bo que, en virtut d'una votació de majories contra minories, s'acceptessin o es rebutgessin, el nostre Grup parlamentari entén que la Terra és rodona, encara que algun Grup es pogués entestar alguna vegada, en aquest o en algun altre Parlament, a decidir, per majoria, que la Terra és plana o té qualsevol altra forma diferent de la que realment té.

En conseqüència, senyor President, no desitgem que les nostres propostes de conclusió provisionals siguin sotmeses a la consideració del Ple del Parlament de Catalunya, a excepció feta d'una, que és la que porta la numeració 53, en el text del Dictamen, concretament en el seu apartat sisè; 53, concretament el seu apartat sisè, que diu: «L'actitud de Convergència i Unió ha estat orientada a conduir la Comissió a situacions ridícules, des del convenciment il·lús que així es ridiculitzaria un tema que crema en la consciència de molts catalans. L'ús abusiu de la majoria absoluta, quan el Parlament investiga el govern d'aquella majoria, és la negació de la transparència política necessària en matèria de joc i, a l'ensem, expressió darrera que Convergència i Unió no està disposada que surti tota la veritat davant de qui és, en definitiva, el darrer jutge: el poble de Catalunya.» En conseqüència amb aquesta proposta de no sotmetre a consideració de la Cambra la resta de resolucions, anunciar que el nostre Grup només donarà suport a resolucions que vagin en idèntica direcció, és a dir, la de constatar quina ha estat l'actitud de la majoria absoluta en els treballs de la Comissió, en el dictat de les conclusions. I que no votarem ni sí ni no ni abstenció a cap altra conclusió de la resta de Grups —i així

ens posicionem— que no vagi en la direcció que nosaltres apuntàvem.

El Grup parlamentari del PSUC ha treballat en Comissió, no l'hem abandonat mai, hem estat presents en tots i cadascun dels seus tràmits; hem mantingut les tesis que creïem absolutament demostrades en la forma que abans hem explicat. Vàrem anunciar que, si no s'ampliava el termini o no esforçar-se a no donar-se llum verda a les nostres propostes d'ampliació de compareixences o papers, no subscriuríem un dictamen i, efectivament, no ho farem. Això sí, romandrem a l'hemicicle, asseguts en els nostres escons, perquè, entre altres coses, per això ens van votar i ens van votar els electors —creiem honestament—, per tenir una actuació en aquest Parlament d'estricta seriositat, i la seriositat en el moment de les votacions que farem dintre d'un moment, trobem que no hi ha millor manera d'expressar-la que no participar en unes votacions pretesament de fons, en les quals entenem que no tenim elements de judici suficients per entrar. Aquest, per tant, és el posicionament del Grup parlamentari del PSUC, que no voldria acabar aquest torn de posicionament, que és el darrer que té, sense desitjar als il·lustres senyors diputats, al personal de la casa, a la gent que té la paciència de seguir aquests debats i, en definitiva, a tot aquell que està vinculat amb el Parlament unes molt bones festes, amb el desig que serveixin per reflexionar sobre el molt —i jo crec que profund—, des de tots els grups parlamentaris sense exclusió, que avui s'ha dit en aquest hemicicle.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Aquesta Presidència ha entès, per tant, que quedava el 53.6, que se sotmetés a votació, i que les altres del PSUC no se sotmetessin a votació.

Correspon ara el posicionament del Grup parlamentari Popular. Per fer-ho té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joan Esteve i Oriol.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Gràcies, senyor President, per anunciar que el nostre Grup votarà favorablement la primera conclusió de la Comissió del Dictamen, és a dir, la que és fruit d'una transacció amb el Grup majoritari de la Cambra, i anunciem també que votarem favorablement totes i cadascuna de les resolucions dels altres Grups que es mantinguin, que vagin en la línia de denunciar la forma encotillada amb què ha hagut de treballar la Comissió (*remor de veus*), en definitiva, les que estan en línia amb les nostres vuit conclusions. Anticipem ja que votarem en contra de totes aquelles en què contradiguin aquest nostre esperit, i, concretament, la setena, la vuitena, la cinquena i la sisena del Dictamen, és a dir, aquelles que s'afirma que s'ha complert l'article, s'ha respectat l'article quart de la Llei del Joc, aquella en què es diu que no hi ha foment del joc, aquella en què es diu que el contracte en termes econòmics és correcte i aquella en què es diu que és irrellevant l'accionariat de Luditec.

Anunciem també que ens abstindrem en aquelles matèries que nosaltres entenem que no han estat objecte de constatació objectiva o bé que són matèries opinables, per exemple, la dos, tres i quatre del Dictamen, és a dir, si el contracte és de dret privat o no, si la resolució de concurrències es va fer a favor de l'oferta més correcta, i si es tracta o no d'un contracte de serveis i no de gestió.

I, per últim, anunciem que ens abstindrem de votar i romandrem asseguts pel que fa als punts 9 i 10 del Dictamen, és a dir, aquells punts que van estar incorporats en Comissió a proposta del Grup Mixt i que nosaltres entenem que per altres motius, entre d'altres motius, romandrem asseguts perquè són totalment alienes als objectes i treballs de la Comissió.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara posicionar-se a l'Il·lustre Diputat representant del Grup Socialista, senyor Francesc Casares.

El Sr. CASARES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup Socialista, en aquest torn de posicionament vull explicar quina és la nostra posició política en relació amb les resolucions defensades i la conducta que seguirem en el torn de votacions. El Grup de Convergència i Unió ha defensat la Proposta de Dictamen que el mateix Grup de Convergència i Unió va fer aprovar, ell tot sol, a la Comissió; ell tot sol, si fem l'excepció de la conclusió primera, que és l'única que va aprovar juntament amb el Grup Popular, amb el qual va arribar a una transacció sobre aquest punt que venia a tractar el tema de l'honorabilitat de les persones. I, des d'ara, faig abstracció ja del bloc del Grup Mixt, que sempre ha actuat com un apèndix o com un repicó del Grup de la majoria. (*Rialles.*)

Bé, doncs, em penso que tot el que havíem de dir respecte a aquestes conclusions, que aquí han estat defensades —entre cometes «defensades»; com dirien els francesos, *passez le mot*— per Convergència i Unió, ja ho hem dit. Ho vàrem dir en constituir-se la Comissió; ho hem dit contínuament durant les sessions de la Comissió; ahir encara dues vegades i avui ho hem tornat a explicar. Queda, doncs, clar que la nostra discrepància de fons en aquestes conclusions és total. També queda clar que nosaltres coincidim, tret del suport que el Grup Popular ha donat a la conclusió primera, pràcticament en el 99% de la resta de conclusions de tots els altres grups de l'oposició. Aquest és, per tant, un fet altament significatiu. Un fet altament significatiu que el Grup de la majoria ignora de manera impàvida. A vostès, pel que es veu, això no els diu res, però als ciutadans d'aquest país, això, no en dubtin, els diu alguna cosa. (*Remor de veus.*) Quan, per damunt d'opcions polítiques diverses i, fins i tot, contraposades, es produeix una coincidència tan important en qüestions apartades d'opcions polítiques i ideològiques, la gent entén que això vol dir alguna cosa; vol dir que la crítica que es fa, que la denúncia que es fa, que la denúncia política que es fa és una crítica i una denúncia sòlida, fundada i que no pot merèixer una actitud de refús o de menyspreu. Però el més greu no és aquesta discrepància que nosaltres i els altres grups de l'oposició mantenim en les qüestions de fons, el més greu és la forma, el camí, el procediment que la majoria d'aquesta Cambra ha imposat per arribar a aquest final, i que aquest final mereixi la repulsa més enèrgica. No ens queixem —i això que no sigui dit— que el Grup de la majoria s'imposi pels seus vots, és una regla democràtica que acatem; nosaltres el que denunciem és una altra cosa : denunciem que aquest Grup hagi intentat de fer-nos a nosaltres còmplices de vestir un ninot prefabricat, de participar, en definitiva, en una paròdia, fent escarni de les regles més elementals que han de regir una comissió parlamentària d'investigació. (*Remor de veus i xiulets.*) Vostès han creat una comissió per arribar a unes con-

clusions, unes conclusions anunciades per endavant; no han deduït unes conclusions a partir d'uns raonaments, sinó que han buscat uns raonaments per avalar unes conclusions, per això dic el que dic i parlo com parlo, i tots vostès ho saben. I han arribat fins a l'extrem de col·locar davant de tot la seva peça d'artesanía, una conclusió solitària —dic solitària perquè no s'han atrevit ni a raonar-la, a diferència del que han fet amb les altres— per fer-la servir demà segurament com a titular d'algun diari; una conclusió sobre una qüestió d'honorabilitats que en cap moment la Comissió s'havia plantejat; una conclusió (*remor de veus*) que no hauria hagut de superar un mínim filtre d'admissió a tràmit, i que, per tant, és una conclusió extemporània, tendenciosa, capciosa i «captatòria» (*remor de veus*), i la resta de les conclusions, senyores i senyors Diputats, que el Grup de la majoria proposa constitueixen un exercici d'autosatisfacció, d'autocomplaença i d'autoraspallada. Segons vostès, tot ho han fet bé, tot ha estat magnífic, mereixen un excel·lent, però ningú no s'enganya; jo crec que ni vostès mateixos no s'enganyen, perquè el que vostès han construït és un monument de paper que res té a veure amb el resultat d'una investigació solvent i objectiva. Tal com diem tots els grups de l'oposició, vostès han negat tot el que feia falta per donar legitimitat a un final decent : declaracions de persones, documents, estudis i temps, temps, sobretot : ens han imposat un ritme a contrarellotge que esterilitzava tot intent d'entrar amb serenitat, amb maduresa i amb equanimitat en un procés lleial on, uns i altres, si no ens haguéssim arribat a convèncer del tot, potser hauríem arribat a construir alguna cosa en comú en benefici de l'interès general. Però vostès només volien unes conclusions, les seves conclusions, només això : fer-se vostès mateixos una reverència que posava, i posa ara, l'opinió pública en una situació de malestar i d'inquietud. (*Remor de veus.*)

En aquestes condicions, a nosaltres només ens resta una opció digna : no participar en aquesta operació reverencial, i no prendre part en una altra votació que no sigui la que ens convoqui a expressar el nostre rebuig pel procediment que s'ha seguit; sense unes garanties i sense unes normes de procediment respectuoses per tothom, cap resultat és vàlid, tota conclusió és estèril.

Pel que fa a la resta de propostes de resolució dels grups de l'oposició, nosaltres aplicarem el mateix criteri : si algun grup —ja s'ha dit—, en el seu legítim dret, posa a votació altres conclusions de signe divers, nosaltres tampoc hi participarem; distingirem, evidentment, aquelles que impliquen una crítica al procediment i totes les restants. Aquest és el criteri que nosaltres hem adoptat. No es tracta de manifestar cap reserva al contingut d'algunes de les resolucions que es posaran a votació, que quedi ben clar això; es tracta, únicament, de rebutjar la participació en una representació en la qual el Grup de la majoria ha intentat d'adjudicar-se, al mateix temps, els papers de testimoni, de fiscal i de jutge; i vull deixar ben clar que nosaltres considerem que aquesta és una actitud d'homenatge a la sinceritat parlamentària i un rebuig per a tota conducta que impliqui la seva mistificació o la seva perversió, i vull expressar també des d'aquí una altra cosa : la nostra esperança que això que passarà avui aquí no torni a succeir mai més en aquesta Cambra.

Finalment, em cal dir que, tot i ratificant la validesa de totes

les nostres com a conclusió, nosaltres no posem a votació més que aquella que és assenyalada per la conclusió segona, primera del Grup Socialista, que diu el següent : «Les comissions d'investigació creades en un Parlament on té la majoria absoluta el Grup que dona suport al Govern i que tenen per objecte investigar actuacions de la pròpia Administració no són instruments adequats per assolir els seus objectius si no garanteixen la pràctica de totes les diligències que els diferents grups parlamentaris sol·licitin, amb condicions adequades de temps i de mitjans, amb publicitat de les seves actuacions, i amb un mecanisme de presa de decisions que impedeixi la simple imposició de la voluntat del Grup majoritari. En aquest sentit, la Comissió del Joc, en el funcionament de la qual cap de les condicions mínimes han estat garantides pel Grup de la majoria, no ha pogut assolir per les dites raons els principals objectius que justificaren la seva creació.»

Acabaré ara resumint el nostre posicionament de la manera següent : primer, la Comissió acaba —però no conclou—, i acaba ajusticiada pel Grup de la majoria amb l'aplicació de la guillotina parlamentària. És, doncs, un final il·lusori. Poden fer-hi broma, però els dic que és un final il·lusori.

Segon, la Comissió ens deixa en herència una imatge on es veu, d'una banda, el Govern i el Grup de Convergència i Unió, sols i autocomplaguts, proclamant les excel·lències de la seva política sobre el joc, i tots els altres grups de l'oposició, diferenciats, sí, però coincidents en la denúncia i en la crítica d'una política sobre el joc que vulnera la Llei, ignora la prudència, abdica de la responsabilitat i renuncia a l'eficàcia econòmica en perjudici de l'interès general.

Espero, senyores i senyors diputats, que, de la manera com nosaltres prendrem part en les votacions, quedarà ben clar que és aquesta, la que acabo d'explicar, la nostra posició política, que expressem des de la més sincera de les conviccions, i que dona lloc que vegem com acaba pitjor allò que va començar malament, i que acaba pitjor per causa i per culpa del Grup de la majoria.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments en un sector de la Cambra.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau. Correspon ara posicionar-se a l'Il·lustre Diputat representant del Grup de Convergència i Unió, en la persona de l'Il·lustre Diputat senyor Jaume Camps. (*Xiulets en un sector de la Cambra.*)

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats. També gràcies al que m'ha xiulat. (*Remor de veus.*)

Unes precisions prèvies, i és de deformació professional. Un establiment d'una sucursal estrangera no és una societat anònima estrangera; per això és estrangera : és la gran diferència. (*Remor de veus.*) No, ho diem perquè és que, si no, resulta que..., resulta que estem canviant coses, perquè resulta que, si apliquéssim alguna de les frases que s'han dit aquí, hauríem de canviar la Llei de Societats Anònimes, i, llavors, no podrien actuar les societats fins al cap de vint anys d'haver estat constituïdes, o les vendes d'accions s'haurien de fer per concurs administratiu públic, i anunciades en els diaris de major circulació... És que s'han dit coses molt grosses, eh? S'han dit coses..., «Escoltin, és que el Registre Mercantil no diu qui són els accionistes...» Oh, és clar que no. Oh, és clar que no. (*Remor de veus.*) Senyor Maties Vives... (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Si us plau, silenci.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : M'estic posicionant. (*Remor de veus i rialles.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau. Silenci. Aquesta Presidència ha estat, em fa l'efecte, molt àmplia i generosa en la interpretació tota la tarda, i prego que respectin les decisions de la Presidència, que, en cada cas, ja farà els advertiments, si procedeix, que corresponen. Pot continuar, senyor Diputat. Moltes gràcies.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Moltes gràcies. Li deia, senyor Maties Vives, que no és rar, no és estrany que Inverama o Inversions Ponent contestin : «les accions són de persones físiques i jurídiques de nacionalitat espanyola»; és que no tenen obligació de dir res més. Llei del Registre Mercantil, Reglament del Registre Mercantil.

Senyor Alay, tenia raó : jo no he dat les xifres del joc a Catalunya. I no era cap intenció meva manipular-les. Si ho vol, les hi dic, si em deixa la Presidència. És un segon. Casinos, 16.000 milions; bingo, 53.000 milions; màquines escurabutxques, 280.000 milions; loteria nacional, 52.000 milions; loteria primitiva, 15.000 milions; ONCE, 31.000 milions, i Lotos, 12.000 milions. Continua essent el 3% sobre 97.

Bé, el posicionament sobre les conclusions dels altres grups, i les conclusions dels altres grups, com que són més nombroses que les conclusions del nostre Grup, m'hauran d'allargar i m'hauran de permetre una petita calma, tanta calma com la que hem tingut nosaltres tota la tarda, eh? (*Rialles.*)

Escoltin, la majoria absoluta no sé si guillotina o no guillotina; la majoria absoluta és democràtica, saben?, i el senyor Casares ho ha reconegut, no caldria sinó que ell no ho reconegués, perquè, més enllà de l'Ebre, Montsià inclòs, hi és, la majoria absoluta. I la majoria absoluta li sembla que actua com li sembla, i bé, perquè, és que, d'elecció en elecció resulta que això és democràtic, sap? És democràtic. I resulta que, amb tot el profund respecte —i jo no el perdré mai— a tots i cadascun dels diputats i diputades d'aquest Parlament, els diputats i diputades del Grup majoritari, que són tan representants del poble de Catalunya com cadascun de vostès, mereixen el respecte que en alguns paràgrafs d'aquesta tarda no han tingut. Permetin-m'ho. I, en nom d'ells, perquè són tan legítims representants del poble de Catalunya, amb independència de la seva condició numèrica, com tots vostès, jo manifesto a tots vostès el meu respecte i demano que també el tinguin per ells, i per mi mateix. (*Remor de veus.*)

Sí que volem defensar la conclusió que constata la plena honorabilitat de tots els que des de l'EAJA i des de les institucions de la Generalitat han intervingut en la posada en marxa de les loteries catalanes; sí que volem defensar-ho, perquè s'ha volgut desmitificar aquesta conclusió, s'ha volgut desmitificar : «Escoltin, aquesta conclusió ve caiguda del cel, no té res a veure amb els treballs de la Comissió...» Home, sí! Sí que hi té a veure. Oh, per què es pensen que va començar la Comissió d'Investigació? Qui va parlar de butxaques poc honorables? Que vam ser els del Grup de Convergència i Unió? Per què va néixer la Comissió del Joc? Per què va néixer? Perquè algú, sense proves, sense cap prova, va dir que hi havia butxaques poc honorables! I després del debat del joc va baixar, va baixar el to, i va dir : «No, les butxaques poc honorables és perquè són privades.» Hi va haver una retirada fàctica, se la va haver d'embutxacar, perquè no hi havia absolutament ni una prova!

Ni una prova! I per això, per nosaltres, és molt important aquesta conclusió. (*Remor de veus.*) És clar que sí. És clar que sí, perquè, senyor Maties Vives, vostè, que és fidel intèrpret del que vol el poble de Catalunya i escolta bé el que vol el poble de Catalunya, aquesta frase havia produït la sensació, efectivament, que : «Ull, a la lota hi ha marro!», i algú també s'havia «cuidat» d'escriure per les parets : «A la lota hi ha marro». Però això, avui, ha desaparegut. (*Remor de veus i rialles.*) Avui, això, ha de-sa-pa-re-gut, perquè ni una sola prova, ni un sol indici permet deixar de constatar —permet deixar de constatar— que no hi ha ni una sola actuació poc honorable, els agradi o no els agradi. I sap què? Pensin-s'hi bé, en aquesta votació, eh?, a l'hora de cagar el tió, i durant molt de temps, perquè vostè, que és sensible als principis democràtics —com ho són totes les diputades i els diputats d'aquesta Cambra—, pensi-s'hi bé. Pensin-s'hi bé.

Un altre ordre de conclusions que s'han presentat, i que nosaltres no hi donarem suport, afecta el desenvolupament formal i processal de la Comissió. Repassaré molt ràpidament les raons per les quals nosaltres no podem votar sí a aquestes conclusions. La constitució d'una comissió amb nombre desigual de diputats, atès el vot ponderat de cada diputat, que reflecteix mimèticament les majories d'aquesta Cambra, és una qüestió, entenem, purament estètica, i, per tant, no entenem que això pugui ser una vinculació negativa. La Presidència a favor de Convergència i Unió és una tradició parlamentària de vuit anys d'aquest Parlament, que qui proposa i qui inicia, qui demana la constitució d'una comissió d'investigació n'assumeix la presidència. No veiem per què en aquest cas s'havia de salvar aquesta excepció, especialment quan en el decurs dels treballs —vots de majories-minories a part— l'actuació del President de la Comissió, el senyor Raimon Escudé, ha tingut una actuació absolutament respectuosa amb tots els grups de l'oposició, aplicant el reglament de què la mateixa Comissió s'havia dotat, i ha actuat amb una gran flexibilitat amb els grups de l'oposició, que ja haurien volgut alguns diputats, com el que els parla, del Grup de la majoria. (*Xiulets.*) Per tant, felicitats per l'actuació del President de la Comissió, perquè va complir estrictament el Reglament.

La durada dels treballs. Complim un mandat parlamentari, o no, lliurant els treballs de la Comissió abans del 20 de desembre? O no? Vol que els torni a parlar de les dues estratègies que lluitaven en aquest cas, perfectament legítimes totes dues? Volen que els digui que em sembla perfectament just, legítim, que vostès intentin una tasca de desgast del Govern fins al dia abans de les eleccions, i més si es contempen les enquestes que circulen? Oh, és que jo faria el mateix, en el seu cas! És que ho entenem perfectament! Però entenguin que nosaltres, el que volíem és esbrinar la veritat (*remor de veus i rialles*), i al més ràpidament possible! I això també és legítim! O no? (*Remor de veus.*)

Home, no em diguin que la Comissió és clandestina. Mirin, en una comissió que hem tingut els mitjans de comunicació... (*Remor de veus. Pausa.*) Que hem tingut els mitjans de comunicació a l'abast, tan a l'abast com vuit hores diàries; que, en sortir, els ho explicàvem tot, fil per randa, que, de vegades, ens assabentàvem a través de la premsa de les propostes de l'oposició en la Comissió. Home, no ens diguin que és clandestina! Si mai haviem sortit tant a la televisió! Si fins i tot m'ho diu

la tieta! (*Rialles.*)

La documentació. Escolti'm, no, diu : «No podíem acabar la Comissió perquè hi havia una documentació importantíssima, que feia trontollar» —«feia trontollar»— «les conclusions». Miri, la tercera documentació, les tres documentacions que han arribat, volen que els digui quines són, les que val la pena dir-los? Són autèntiques «perles» : l'ONCE diu al President del Parlament que no entén exactament què li demanem, però que, en tot cas, el material que li demanem ha sortit a bastament a les falques radiofòniques, als *spots* televisius i que, per tant, no val la pena que ho envii. La Fàbrica Nacional de Moneda y Timbre és un pèl més educada : ens diu que «lamentamos no poder facilitarle el contrato de la Fábrica Nacional de Moneda y Timbre con la Webcraft Games porque tiene datos técnicos confidenciales que consideramos que no serían de su interés». (*Rialles.*) *Ele! Ele! Ele!* (*Rialles i remor de veus.*) No, no, perdó, perdó! No, l'ONLAE...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci...

El Sr. CAMPS I ROVIRA : L'ONLAE és molt més educada; l'ONLAE és molt més educada. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau, no... Si us plau, si us plau, si us plau, intentin no interrompre l'orador, si us plau, com no s'ha fet en tota la tarda... (*Remor de veus.*) Perdonin, perdonin, aquesta Presidència cada vegada ho ha advertit, ha de fer-ho una altra vegada. Si us plau, intentin no interrompre. (*Remor de veus i rialles. Pausa.*)

El Sr. CAMPS I ROVIRA : L'ONLAE, que és un organisme nacional de *loterías y apuestas del Estado*, dependent del Ministeri d'Economia i Finances, aquest, amb perdó de l'eufemisme, gairebé ens engega a fer punyetes, eh? «Debo significarle» —diu al President Coll— «que, en el supuesto que resultara de aplicación el artículo 40 del Reglamento» —de la daixò, del Parlament de Catalunya—, «sería necesario que la información fuera tramitada de conformidad con lo establecido en el artículo 8 de la Ley 17/83, de 16 de noviembre.» Saben quina Llei és aquesta? La del Delegat del Govern. És a dir, senyors del Parlament de Catalunya, senyors d'aquesta Cambra, si vostès necessiten alguna cosa de Madrid, preguntin-ho al senyor Martí Jusmet, no ens empipin directament, «vayan por el conducto reglamentario», i això em recorda aquella frase que em deia un amic meu de Madrid —polític—, que no era de Convergència; diu, «saps què?», *dice* : «Mira, al convergente, la legislación vigente». (*Rialles.*) Foment, propaganda, no en parlaré, no la podem votar perquè no hi estem d'acord amb el foment... Acabo, senyor President. (*Pausa.*)

(*El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.*)

Un d'important que s'ha parlat és tot el tema de números. Llàstima que no pugui tenir el temps suficient. Jo em ratifico, jo em ratifico, senyor Sala, en els meus números. Em ratifico en els meus números, és a dir, calculant 20.000 milions de pessetes de recaptació, 20.000 milions de pessetes de recaptació, que és una recaptació estimativa que vostès hi estarien d'acord, que si les coses anessin bé es podria recaptar això amb Loto Ràpid i Lotto 6/49, això representaria 8.800 milions de pessetes per al Tresor i representaria 6.000 milions de pessetes per a Luditec, d'ingressos! No em confongui els ingressos amb els beneficis, no em confongui els ingressos amb els beneficis (*remor de veus*). Jo també, jo també, que en sé molt menys, infinitament vegades menys de números que vostè, he consultat

amb experts, he consultat amb experts comptables, experts d'empreses catalanes, d'aquests que coneixen els números (*remor de veus*), amb informes verbals, però suficients per dir-me que els beneficis estimats de Luditec no poden anar més enllà de 600 milions de pessetes, i això vol dir 8.800 dividit per 600, no pels ingressos, pels beneficis; vol dir una proporció de 14 pessetes per al Tresor i 1 pesseta per a Luditec, abast d'impostos, que suposo que els pagarà.

Perdó : he dit abans que l'ONLAE no havia enviat el contracte, però ens envia una perla, ens n'envia una entrega, una entrega. La Webcraft Games...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Illustre senyor Diputat, li agrairia que resumís, que resumís.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Jo he de posicionar-me, he de posicionar-me...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Naturalment, naturalment, per això aquesta Presidència ja està concedint més temps del compte i ho entén. (*Remor de veus.*) Perdoni, perdoni, no. Illustres senyors diputats...

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Si volen no els ho explico.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Han d'entendre que el posicionament són deu minuts i que té dret a utilitzar els deu minuts, però que a més a més no és el mateix el posicionament del Grup de la majoria que d'alguna manera... (*Forta remor de veus.*) Un moment, un moment! Escoltin un moment! El nombre de resolucions per les quals s'ha de posicionar no són les mateixes, són moltes més. (*Remor de veus.*) Per tant... Un segon, si us plau, si us plau. (*Remor de veus.*) Acabo l'ordre i li prego —i ara acabo, senyor Diputat—, li prego que resumeixi i acabi de seguida.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Resumeixo, resumeixo molt ràpidament i no gastaré més de dos minuts... Em quedaven tantes coses per poder-los dir... Però vaja, els diré una cosa, fixin-se : la Webcraft Games contracta directament, sense..., clandestinament, sense cap tipus de concurs d'ofertes, i saben com ho fa? Per deu anys, amb contracte d'assistència tècnica, però és que a més hi ha una cosa molt important. Saben quin és el pagament, a part d'unes petites..., de la xocolata del lloro, són 700 milions de pessetes, ai!, 700 milions de dòlars, vull dir, no, perdó!, 700 milions de pessetes. (*Remor de veus.*) Perdoni, perdoni, sap com cobra, senyor Sala? (*Remor de veus.*) No, no escolti, ja en parlarem després, home! No m'interrompi, deixi'm parlar, home! (*Rialles.*) Doncs, miri, cobra el 4,50% per assistència tècnica sobre les vendes, no sobre el cost, sobre les vendes durant deu anys. (*Remor de veus.*) No, no, no...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Si us plau, si us plau, senyor Jaume Camps, li prego que acabi. (*Remor de veus.*) Silenci. Senyor Jaume Camps, li prego que acabi.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Acabo. La tasca de l'oposició és no solament legítima sinó necessària. Ens en podem felicitar conjuntament. Potser algunes puntes de crispació han estat excessives, potser alguna acusació inicial ha estat en tons calumniosos o maldestres, però el control de l'acció política del Govern és absolutament necessari. Jo me'n felicito. Com tots vostès, he lluitat molts anys perquè això fos possible, i ara seria un estúpid si me'n queixés; democràticament me n'alegro i ens en felicito. I permetin-me una cosa : jo sé que vostès no quedaran contents de les conclusions, de les conclusions que

s'aprovaran, jo sé que vostès no quedaran contents, però pensin una cosa : la manera que vostès han plantejat les conclusions em recorda —i no hi té res a veure, no estic fent cap comparació, òbviament—, em recorda aquella història d'Atenes, que Zeus anava cap a Atenes i en passar per l'istme de Corint, un istme que estava infestat en aquella època pels saltjadors de camins, va trobar el bandit Procust. Aquest bandit tenia una estranya mania, tenia un llit de ferro i quan passava un vianant tenia el caprici que si era massa alt el feia estirar al llit i l'escapçava i, si era petitó com jo, l'estirava i el desllorigava fins arribar a la mida que ell volia. Vostès han volgut fer unes conclusions a la mida dels seus desitjos i ho lamentem, però no els ha sortit bé la jugada.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments. Forta remor de veus.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau. Silenci. *(L'H. Sr. Armet demana per parlar.)* Digui, senyor Armet.

El Sr. ARMET : Bé, com que s'està en torn de posicionament no demano reobrir el debat, cosa a què tindriem dret, perquè s'ha intentat de reobrir. Dues coses : els deu minuts de posicionament són per a tots els grups. Consideració : el Vice-president quan hi ha el President no pot actuar en funcions de President i no pot moderar el debat. I tercera, aspecte que jo demanaria una rectificació al senyor Camps : no es pot afluixar la bombeta groga perquè entrariem en uns usos i utilització de la bombeta, diguem-ne, groga insòlits en qualsevol Parlament democràtic i, per tant, demanaria que anés a agafar la bombeta groga i tornar-la a posar en condicions. *(Aplaudiments.)*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Senyor Armet, aquesta Presidència ha moderat tal com ha cregut que ho havia de fer, i ho ha fet a indicació de la Presidència, que li ho ha demanat, tot i sent la seva presència aquí, que continués el debat perquè l'havia estat regulant i moderant tota aquesta tarda. Per això ho ha fet. Que constin en acta totes aquestes expressions.

Procedim ja a la votació. *(Remor de veus.)* No, no. Es procedeix ja a la votació. *(L'I. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.)* Rectifiqui.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Perdó, vull no rectificar sinó aclarir... Jo no he desenroscat la bombeta, ha estat un gest involuntari segurament. *(Rialles i remor de veus.)*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Bé, anem ja a la votació i prego atenció, prego atenció donada la naturalesa complexa de la munió de resolucions que se sotmeten a votació.

En primer lloc, a indicació d'algun grup, entén aquesta Presidència que, primer, començarem a fer, de les onze primeres conclusions, quatre grups : la primera separatament; la segona, tercera, quarta i onzena en un altre bloc; la cinquena, sisena, setena i vuitena en un altre bloc, i la novena i la desena en un altre bloc. Si no hi ha inconvenient, primer farem aquestes votacions i després procedirem amb les dels diferents grups.

Per tant, vots a favor de la conclusió primera, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

(I. Srs. diputats de diversos sectors de l'hemicicle no s'alcen en cap de les tres crides a votació.)

La conclusió primera ha estat aprovada per 71 vots a favor,

cap en contra i cap abstenció.

Ara les conclusions segona, tercera, quarta i onzena.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

(I. Srs. diputats de diversos sectors de l'hemicicle no s'alcen en cap de les tres crides a votació.)

Les conclusions segona, tercera, quarta i onzena han estat aprovades per 66 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Correspon ara les conclusions cinquena, sisena, setena i vuitena.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

(I. Srs. diputats de diversos sectors de l'hemicicle no s'alcen en cap de les tres crides a votació.)

Les conclusions cinquena, sisena, setena i vuitena han estat aprovades per 66 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

D'aquest paquet, finalment, la novena i desena.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

(I. Srs. diputats de diversos sectors de l'hemicicle no s'alcen en cap de les tres crides a votació.)

Les conclusions novena i desena han estat aprovades per 66 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar l'única conclusió que queda, que resta, si aquesta Presidència no ho ha entès malament, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, ai!, perdó, del Partit Socialista de Catalunya.

(L'I. Sr. Subirà s'aixeca per parlar.)

El Sr. SUBIRÀ : Un aclariment.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Digui.

El Sr. SUBIRÀ : Es deu tractar de la votació d'un vot particular.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Naturalment.

Per tant, que és la que en la relació..., és la primera que és la segona, és a dir, la segona que és la primera del Grup parlamentari del Partit Socialista. No, indico això perquè, si repassen en el *Butlletí*, s'adonaran que podria crear confusió si no ho aclarís.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest vot particular, segon, que és la primera del Grup Socialista, ha estat rebutjat per 37 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Correspon ara votar la del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, que és la 17 en la relació publicada.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Correspon ara l'única que resta, també, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que és la 53 en el seu punt sisè, solament, tal com l'Il·lustre Diputat ha indicat en el seu torn corresponent.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

La 53.6 ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la votació dels vots particulars presentats pel Grup parlamentari Popular, que procedirem pel número corresponent, el primer dels quals és...

El Sr. VIVES : Senyor President...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Digui.

El Sr. VIVES : Per demanar votació separada del vot particular 54.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : 54, que és el primer del Grup Popular, tanmateix. Perquè la primera ja ha estat votada, que era la transaccionada.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Em permeto recordar la retirada del punt 8.3.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí, sí, del punt 3 de la 60, segons tinc anotat en aquesta..., de la darrera, per entendre'ns. El punt 3. Quan hi arribem ja en faré observació.

Per tant, ara anem a votar —votació separada com ha indicat l'Il·lustre Diputat— la 54. Quin punt? El primer punt?

El Sr. VIVES : La 54 en la seva totalitat, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Votació separada?

El Sr. VIVES : No, no, de la proposta número 54, en el seu conjunt, és a dir, aquella llista d'aquí, aquesta plana d'aquí i fins aquí, tot junt això.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Ah!, bé, d'acord. Pensava votar-les una per una si no s'indicava el contrari, però, per tant, voldrà dir que podem votar les altres conjuntament. D'acord.

Per tant, votarem aquesta i després votarem conjuntament totes les altres, fent l'excepció que ja indicaré de la 60. Per tant, la 54, que és la segona del Grup Popular.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta 54, que és la segona del Grup Popular, ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Votarem ara, per tant, com s'ha indicat i si no s'indica el contrari les que resten fins a la 60, és a dir, la 55, 56, 57, 58, 59 i 60, llevat del punt 8.3, que ha estat retirat per l'Il·lustre Diputat.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

(I. Srs. diputats de diversos sectors de l'hemicicle no s'alcen en cap de les tres crides a votació.)

Aquest conjunt de vots particulars del Grup Popular ha estat rebutjat per 4 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció. Amb la qual cosa hem acabat les votacions corresponents a aquest punt de l'ordre del dia.

Proposta perquè la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local tramiti directament i en lectura única el Projecte de Resolució de Transferències de Serveis de la Corporació Metropolitana de Barcelona

El Sr. PRESIDENT : Ens toca ara passar, atesa la conclusió aprovada a primera hora, a l'últim punt de l'ordre del dia, que és : proposta de la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus, que la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern local tramiti directament i en lectura única el Projecte de Resolució relatiu als traspassos de serveis de la Corporació Metropolitana de Barcelona, presentat pel Consell Executiu. Aquesta Presidència ha de fer avinent que el text de l'esmentat Projecte ja ha estat distribuït a les bústies de les il·lustres senyores diputades i senyors diputats.

Acte seguit, doncs, anem a sotmetre a votació l'esmentada Proposta.

Les il·lustres senyores diputades i diputats que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret. (*Remor de veus.*)

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmentada proposta ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Acabada aquesta votació, aquesta Presidència vol agrair a tots els diputats la tasca que han dut a terme en aquest llarguíssim i accidentat Ple; espero que tot això hagi estat en millor profit per al nostre país i per a millor prestigi del nostre Parlament i abans d'acomiar-nos voldria desitjar-vos a tots unes felices festes de Nadal i un magnífic any nou. Per tant, doncs, els prego que acceptin l'expressió dels meus sentiments i no cal dir el meu afecte personal per tots. (*Aplaudiments.*)

S'aixeca la sessió.

(*Són tres quarts de deu del vespre i dos minuts.*)

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

Es recorda al subscriptors que el període de subscripció actual fineix el dia 31 de desembre i que per a continuar rebent les publicacions cal que la subscripció hagi estat renovada abans del pròxim període parlamentari, el 31 de gener de 1988.

Els preus de subscripció de les publicacions oficials del Parlament de Catalunya a partir del pròxim període són els següents :

— Subscripció al <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	4.620 pessetes
— Subscripció al <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>	4.620 pessetes
— Subscripció conjunta al <i>Butlletí</i> i al <i>Diari</i>	8.820 pessetes

Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al {
 ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
 ☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
 DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
 (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/seca/portador)

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona